

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2542

ЕВРОПСКА УНИЈА ОТЦЕПИЛА ЦРНУ ГОРУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Галијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радега,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Букановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Референдум

• Мило лопове

3

Фотељашење

• Земљу дајем, фотељу не дајем

19

На скенеру

• Јесен Петерсенова улица

12

Узурпација права

• Одбрана од браниоца

17

Научни скуп: „Говор мржње“

• Инквизиција за реч и мисао

21

Међународна јавност о Хагу

• Гробар правде и права

24

Реаговања

• Судско убиство Милошевића

27

Злочин против мира

• Злочин о коме је забрањено говорити

29

Хајка на генерала

• Тамница и тамничари

37

Државни криминал

• Србија у стечају

40

Српска стратишта

• Признају стотине прикривају хиљаде

45

Случај Бранимира Главаша

• Звер у кожи жртвеног јарца

49

По опробаном рецепту

• Криза око Ирана

57

Са лица места

• Кина

59

Одлазак народног трибуна

Изненада, 24. маја, у 51. години живота напустио нас је пријатељ и страначки колега Мирослав Недељковић. Његово срце није издржало последњу битку. Отишао је остављајући за собом своје четворо деце, своју породицу, своје пријатеље, своје српске радикале... Отишао је лекар, народни посланик Српске радикалне странке из Горњег Милановца. Борац за највеће људске идеале, слободу и правду. А само десетак минута пре срчаног удара стајао је за скупштинском говорницом и разоткривао највеће криминалне афере утраду из којег је дошао, оставши тако доследан до смрти себи, својим идеалима и борби српских радикала за правду, честитост и поштење.

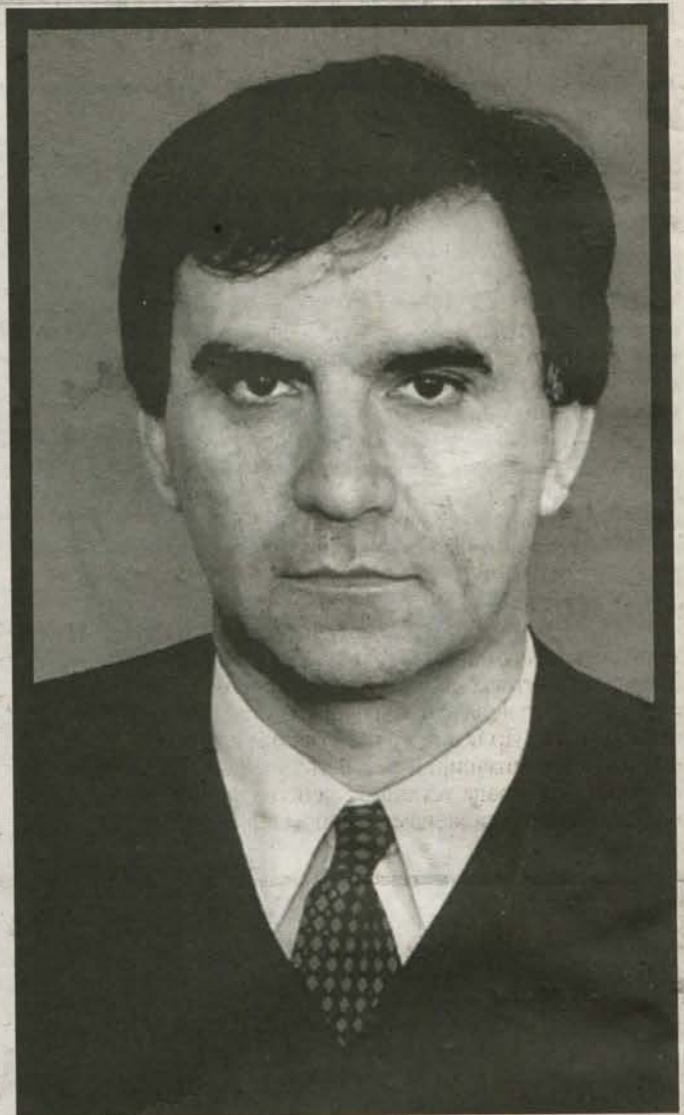
Добар глас о врсном кардиологу и интернисти надалеко се ширио. Освајао је својом непосредношћу, учтивошћу и стрпљењем. Код њега су многи долазили да траже помоћ. Долазили и одлазили и враћали се поново, често и када није постојао медицински разлог. Хтели су једноставно да га чују и виде. Да се посаветују. О свему.

Његова стручност и поштење су били надалеко познати и признати. Импресивна је била његова способност да саслуша, схвати, посаветује, да бодри у посусталости и несебично помогне у свему. И све то у само неколико реченица. Без великих и безадржајних речи, без театралности. Чекаоница пред његовом ординацијом у милановачкој болници је због тога увек била пуна. Људи су стрпљиво чекали на преглед, контролу или само савет овог врсног медицинског радника.

Такав је Мирослав Недељковић био и као радикалски министар за бригу о породици. Спроводећи програм Српске радикалне странке у многе домове и дечије установе донео је радост и топлину, тако неопходне у тим тешким временима.

Са разумевањем је Мирослав Недељковић, српски радикал, министар, примао болесне, расељене, сиромашне. Умео је да саслуша оне жељне правде и правичности. Једнако стрпљиво и предано је у скупштинском Одбору истраживао судбину нестале деце за којом родитељи можда безнадежно трагају.

Савесно и одговорно је обављао све посланичке и страначке дужности. Био је угледан и цењен председник општинског одбора у Горњем Милановцу. Чекало се на његов став и мишљење. Био је убедљив у својој политичкој борби али не и наметљив.

Поштовали су га и уважавали и политички неистомишљеници. На политичкој сцени није имао стварних непријатеља, иако је неразумевања можда било. Међутим, тада је Мирослав Недељковић одговарао бритким језиком аргумената.

На комеморацији у Дому војске у Горњем Милановцу, опраштајући се од Мирослава Недељковића, представници свих странака су говорили са толико туге да се није могло докучити којој странци ко припада. Српска радикална странка остала је без једног од највећих бораца за истину, честитост и правду, борца чији се одлазак тешко може надокнадити.

Свима који су га познавали, а поготово српским радикалима, лик Мирослава Недељковића остаће у вечном сећању, а циљеве за које се борио оствариће његова Српска радикална странка.

Отета отаџбина

МИЛО ЛОПОВЕ

Пише: Борис Алексић

Референдум за независност у Црној Гори је, како се и очекивало, довео до тешких подела. Међутим, мало људи је мислило да ће на тако бруталан начин бити покраден од стране режима. Атмосфера страха и линча је пратила гласање, а већ више година у овој републици застрашивано је све што је српско, и то на најбруталнији начин. Ипак, најтежа последица референдума је насилна промена српског идентитета ове поносне државе и дела њених грађана православне вероисповести. Његош, који је Српство величао у сваком стиху, нашао је место на плакату сепаратистичких снага Мила Ђукановића!

Ништа боље није прошао ни Марко Миланов, а ни чувена застава – крсташ барјак са Вучјег дола (коју сепаратисти ваљда користе јер их подсећа на малтешки крст, симбол будних стражара ватиканског престола). Историјски симболи Србије истакнути су у први план на пропагандном материјалу сепаратиста. Никола Тесла је давно упозорио: „Уколико желите да поробите један народ, замените му парадигму.“ Управо то се и десило са делом нашег народа у Црној Гори по већ опробаном рецепту у етнички чистој Хрватској. Међутим, у антисрпској кампањи овим симболима су придодати нови. Усвојена је црногорска химна чију верзију је потписао Секула Дрљевић, фашистички квислинг који је учествовао у организацији Левча поља у којем је у Другом светском рату од стране усташа убијено на хиљаде Срба из Црне Горе, заједно са женама и децом, као и интелектуалном елитом.

Црна Гора се све више представља као Црвена Хрватска. Црвена застава са белим орлом се везивала пред референдум и након њега са шаховницом. На Цетињу су освануле поруке: „Србе на врбе“, позиви на клања Срба и сл. Председник Црне Горе, Филип Вујановић је приликом боравка у Ватикану однео папи примерак давно сачињеног конкордата и изразио спремност да тргује са три највеће светиње у Црној Гори које припадају Митрополији црногорско – приморској. Вујановић је обећао да ће учинити све што може да преведе народ у унију уколико Мило Ђукановић добије подршку Ватикана.

У исто време србофобска коалиција: Хрватска, Албанија, муслиманско – хрватска федерација обавила је своје. Преко својих представника ове државе и ентитет су, следећи дугу традицију анихилације Срба на сваки могући начин помогли сепаратисте у Подгорици. Бирачи Хрвати, муслимани и Шиптари су се листом определили против Србије.

Монтенегро фест

ОЈ СВИЈЕТЛА МАЈСКА ЗОРО,
САД СИ НАША ЦРНА ГОРО!

Ватикан је учинио исто, као и Аустрија, преко чијих бројних банака у Србији се сливао новац у цепове Ђукановићевог диктаторског режима. Дакле, за Србе ништа ново, увек су суочени са најтежим изазовима. Ипак, то није оправдање за Владу Србије што је ћутала, тј. није предузела озбиљније акције да спречи помоћ сепаратистима.

За по неког изненађујуће, финансијска подршка сепаратизму је дошла и из редова Демократске странке Бориса Тадића. Многим није било јасно због чега, док нису имали прилику да виде Тадићев дивљи осмех за време војне вежбе на Пасуљанским ливадама којој је присуствовао 26. маја, промовишући себе као врховног команданта. Нарцисоидни Тадић већ себе види на челу руиниране војске и од жестоког противника постаје идолопоклоник Милошевићевог Устава. Алал вера, манекену. Одлична си замена за Лилића.

Терором, притисцима и уценама до независности

Са своје стране и Европска унија је одлучујуће помогла сепаратистима. Сви показатељи предреферендумског расположења у Црној Гори су говорили о томе да ће бити велика излазност и да Милови сепаратисти при толиком броју изашлих неће остварити успех. Управо тада ЕУ прекида преговоре о придруживању са СЦГ, дајући ветар у једра антисрпској коалицији. На овај начин Брисел је придодео око 3 одсто гласова сепаратистима. Да су били политички коректни, они су ту одлуку могли да мало одложе, па да је саопште након изјашњавања народа. Овако, као и небројено пута до сад показали су да чине све како би Србију свели на преткумановске границе. Дакле, иако Милошевића нема на власти већ 6 година, Брисел се на исти начин опходи према Београду. Докле?

Руку на срце, 185 хиљада људи је смогло снаге и заокружило „не“ и поред ужасног, од стране владе организованог терора који је спровођен над њима. Многи су остали без посла, а многима је припрењено да ће изгубити и најмању могућност да издржавају своје породице уколико не подрже Мила. Сепаратисти су преко своје тајне полиције ширили страх међу бирачким телом. Домаћини многих породица, нарочито оних вишечланих су позивани да се изјасне за кога су. Људи су своје политичке ставове морали да образлажу и у полицијским станицама. МУП је одузимао личне карте бројним бирачима који нису хтели да се одрекну заједничке државе. Милов режим је појединим породицама, које су нарочито биле сумњиве, преко полиције и партијских апаратчица наредно да фотографишу своје гласачке листиће и слике пошаљу СМС-ом како би доказали своју верност. Све време пред референдум припадници Агенције за националну безбедност заједно са својим колегама из ДПС су ширили дезинформације да полиција има очи и уши свуда, те да ће знати ко је како гласао. Исто тако, сваку фирму која је дотирала преко рачуна блок за заједничку државу врло брзо од уплата је почела да контролише финансијска полиција тражећи длаку у јајету. Символ партијске државе Црне Горе по Миловом укусу је свакако зграда Владе ЦГ. Наиме, ова зграда је у власништву Ђукановићеве партије ДПС, чије је седиште на њеном последњем спрату. ДПС изнајмљује ниже спратове црногорској влади за огромну суму новца.

Заиста, тих 185 хиљада људи који су гласали за опстанак државе јесу прави јунаци. Као појединци, они су се супроставили једном тоталитарном режиму, који је око најпримитивнијих осећања, без имало части организовао антисрпску коалицију. Управо ти бирачи дају наду свима да ће Српство и даље живети у Црној Гори као и у угњетаваној Републици Српској и да ће се уздићи кад дође време!

Овде треба истаћи да су суверенисти у ствари били они који су се борили за СЦГ, док је прави назив њихових противника – сепаратисти. Ово стога што су се први залагали за

суверенитет постојеће заједничке државе, а други за њено разарање.

Како се крало на референдуму

Мило Ђукановић је покрао изборе. То се јасно види и у бројним приговорима блока за заједничку државу. Њихови представници су Републичкој референдумској комисији доставили укупно 241 приговор на 187 бирачких места. Овде је реч о неких 120 хиљада гласова који су спорни, што далеко превазилази разлику од отприлике 1.700 гласова захваљујући којима је Ђукановић наводно победио. Приговори су у већини случајева били везани за бирачки списак и нередовност уписа 22.000 нових бирача у последња два месеца пред референдум. Од овог броја, 2.671 особа има активно пребивалиште у Србији, што значи да нису имали прописани резиденцијални услов према којем на референдуму могу да гласају само они који две године пре гласања имају пријављено пребивалиште у Црној Гори. На исти нередован начин, а уз помоћ Милорада Додика гласало је 1.500 лица из Републике Српске. Најмање 800 бирача је уписано са Косова и Метохије, док неки број тако на брзину убачених бирача у списак пред референдум везују за цифру од 10 хиљада.

Бошњачки блок за заједничку државу чак је упозорио да је у Плаву гласало 1300 фантомских бирача, а да су личне карте за потребе референдума штанцоване и на сам дан избора јер су страни држављани код себе имали само пасоше. Једна чињеница још сликовитије доказује Милову крађу. Наиме, Плав према последњем попису има 13 хиљада становника, а његов бирачки списак до сада је имао 7 и по хиљада људи. Међутим, у бирачком списку за референдум нашло се чак 12.662 бирача! Иако Плав има висок наталитет, изгледа да су према маштовитом Милу његови становници изумели и апарат за убрзавање раста, који од деце ствара пунолетне грађане. Можда је у тај процес као проналазач био умешан и „препаменити“ Дејо „геније“ Савићевић.

Блоку за заједничку државу чак није допуштен увид у бирачке спискове у Рожајама, Никшићу, Будви и Бијелом Пољу до истека рока за предају приговора. Све ово јасно указује на опструкцију, кршење демократских правила и тешку, бесомучну крађу.

Сепаратистичком блоку и његовој превари су припомгле и невладине организације ЦЕМИ и ЦЕСИД. Они су први, 45 минута након затварања бирачких места, објавили да је Мило победио, те да има 56,1 одсто гласова. Након те информације почела је пуцњава и ватромет. Чланови бирачких одбора блока за СЦГ били су уплашени и једва су чекали да се склопе у куће. Многи нису ни контролисали записнике. ЦЕСИД-ов потез је очигледно био антидемократски.

У референдумском дану у Црној Гори појавио се нови аутопревозник – МУП Црне Горе! Верни чувари Миловог режима из чијих редова су протеклих година брижљиво одстрањени сви они који би могли и да помисле на Србију у позитивном значењу, превезли су лично 7.500 гласача из само две општине, Плав и Рожаје. Не треба посебно понављати да су ово снажна упоришта сепаратиста.

У Улцињу је гласало више од 100 одсто муслимана, који су листом подржали сепаратисте.

Све је јасно као на длану, Мило Ђукановић је покрао референдумски избор. Зато треба рећи Мило – лопове!

Завера незнања и силе

Суверена тема црногорска

Пише: Момир Војводић

Подгорица је у овом трену – 21 је сат – заглушена тутњавом најгромогласнијег шенлука у њеном памћењу и заслијепљена запаљеним мраком сувереним, тресе се стамбена зграда у којој станујем, дишем, пишем и стрепим од помаме црногорских – дукљанских нациста, а преко пута сам зграде Милове владе, са чијег крова ватрометни тутњањ описује национал-хистерију која кипи у кабинету Миловом и око његовог кабинета. Национал хистерија траје још од поноћног дочека Милових рукометашица, у мајицама са „ДА“, које су дочекане грмљавином ватрометном, која је трајала до самог расвита 21. маја, дана гласања, па је у овим тренуцима само настављена. Од почетка дана 21. маја до овог декика потрошено је и више експлозивне енергије него у биткама за Стаљинград, или у заузимању Берлина 1945. године. Шенлучког менталитета руља, осокољена еврима и алкохолом, окићена Миловим барјацима, какве прије није имала Црна Гора, добила је шансу да искали свој бијес против Срба, бијес какав тиња само у разбраћи и расрбљеном људству црногорском, жртви дугогодишње коминтерновске, кардељске и брозовске припреме да се сасвим разори српски национ. Брозони и кардељони – компартијски калуп „новог човјека“, какав су пројектовали српски комунисти, у овој братоломејској ноћи доводе до врхунца свој хистерион. Оволико громког и јарког радовања својој пропасти забрињуће и Сатану.

Двадесет сати прије почетка гласања у Подгорици је Милова сила почела да шенлучи и слави побједу. Непуних четрдесет минута по затварању биралишта Милови савезници, помагачи страни и домаћи, једнако из Загреба и Београда, прогласили су проценат суверених гласова 56,3 посто (баба снела што би рада била) и почели да шенлуче свој силазак с ума у независну тикву („Миш у тикви, шта је него сужањ?“).

Национал-хистерус Милов у Подгорици, на исцурку ноћном, 21. маја, је по хистеријуму надмашио све хистеричне изливе Мусолинијевих црнокошуљаша, који су у хордама властним дивљали Римом и свим градовима Италије у тренуцима када је Дуче славио своје отмице-побједе над италијанским народом уочи Другог свјетског згрома.

Историја људства које се китило Његошевим врховним поукама нема у својој меморији наличног помрачења ума и раскољења душа. У Дантеовом Паклу, ни у деветом кругу његовом, нема сличне паклености каква грозди Подгорицу два сата прије пола ноћи 21. маја 2006. године. Ова хистерија налична је погромима на Србе и Јевреје у Загребу 1914. и 1941. године. Овој помама слична је само помама вартоломејског покоља или Кристалне ноћи и Ноћи дугих ножева нацистичких. Но, руку на срце, нацизам, усијани националшовинизам, велике нације, каква је њемачка нација је само трагичан, а нацизам малог људства, људића из четири црногорске нахије, четири катуна, без бокала и бунара питке воде, је само трагикомичан.

Гласачки резултат, брзински, прије преброја гласова, јављен од невладине дружине, био је газда Милу знак да махне руком својим јуришним бандама у црним циповима са хиљадама застава његових, са оном браонкастом враном, тобожњим орлом, карикатуром орла албанских застава, да унесу страх и streпацу у Подгорици и да устрашују српску нејач и сиротињу, доведену Миловим „реформама“ до просјачког штапа. Само малоумник какав је брозон Мило Ђукановић могао је да расколи и завади Црногорце, међу се да се поморе, ради његовог имунитета и бјежања од европских судова, који осуђују врховне криминалце. Црну Гору располутити на расрбљене Црногорце и Црногорце српске националне свијести, његошевог националног осјећања, могао је само србомрз какав је „ковала од посебног кова“ – лењинистичког – компартијска дружина са петокрака-мозговима. Ту комитетску дружину, те штафетлије, одавно сам именовано правим именима – брозони и кардељони, што значи кумровачки кадети, чији су учитељи и вође Броз и Кардељ. Брозон Мило је типичан калуп компартијског антисрпског нацисте какви се данас показују и доказују, полагајући рачун само душманима, окупаторима, разуницима СФРЈ, потом СРЈ и данас државне заједнице СЦГ. Стратези Пентагона у разури СЦГ користе вазале типа Зорана Ђинђића и Мила Ђукановића, окупаторских слугу и водоноша. Европски дипломати чине разуру ерпске државе тако да све почине зле обуку у рухо тобожње демократије, бриселске лицемјерне еврократије, која се држи тактике: „Зецу бјежи, керу држи!“ Тако су „демократски“ признали насилни референдум Кира Глигорова у Македонији, па референдум у БиХ, Изетбеговићев без Срба, па бомбарендум на Косову и Метохији, када су тенковима Уједињених нација прогнали Србе са њине исконске државне основе. Трагикомични референдум у Црној Гори, Милов удар на српско биће у Црној Гори је тријумфални поход србогонца Ричарда Холбука, који одавно,

осиљен арнаутским доларима, најављује разору Србије и Црне Горе и стварање неприродне уније Хрватске, Црне Горе и Албаније, која би сасвим изоловала Србију од Јадрана и сабила је у обруч усташко-арнаутско-муџахедински, која би била мања од Београдског пашалука у данима злогласних дахија, које је исјекао вожд Карађорђе 1804. године. А да србогонац Ричард Холбрук, који мрзи Србе три милиона долара, а толико воли Арнауте, колико му је у кешу дао рахметли Ибрахим Ругова, ликује ноћас, већ је почео други сат дивљања Милових јуришника по Подгорици, и даје Милу телефонске инструкције, како да закрви људство у Црној Гори, изазове братоломејску ноћ, не крију злогласници евроамеричких стратега разуре СРЦ. Стратези разуре српског национа и српске државе желе да се закрве у Подгорици млади људи, завањени на перверзан начин, па да добу у Црну Гору панцирци НАТО алијансе да заводе ред у Црној Гори као и на Косову и Метохији, па би закукале и живе и мртве српске мајке.

Урлање, сирене, рафале, детонације Милове илуминације иду свом врхунцу, ако тог врхунца и буде, пошто сметико-ло затућало тешко је у овом јару зауставити. Најавио је поглавник дукљанских усташа под Ловћеном, под превезаном Миловом заставом-враном и шаховницом, како његове „ловћенске страже“ припремају „дрногорски блесак“ и „дрногорску олују“, а због те објаве рата Србима није ни саслушан од одговорних за мир и ред у Црној Гори. У овом тренутку ми испод прозора урлају монтењегрински јуришници „Монтенегро! Монтенегро!“, а иза тих урлика, уз рафале, кличу ми: „Изаћи, Момире Војводићу!“ Јављају ми да по Никшићу дивљају Милови јуришници истом жестином, пошто је добар черек дана изборног провео у кафићу у Никшићу, око ког су се гомилали његови јуришници са његовим барјацима са „кокошком“. Чим су у Миловом парламенту насилно скројили садашњу заставу миловачу, послао сам им епиграм:

*„Само нека Милови настјаве
да ишћамљају аветине засјаве!
Ејо њима са враном обојка,
а српска је засјава шробојка!“*

Само силници чији су мали мозгови већи од великих могу да повјерују да је лако бачити у понор заборава осамдесет осам година заједничког живота Србије и Црне Горе и да је српска памет за једну вампирску ноћ исцурела у таму заборава. Данас нема породице у Црној Гори која нема пола своје чељади у Србији! Па зар да та чељад своју породицу у Црној Гори одбаце ради Милове „независне домаје“!? Само је малоумник могао забранити Црногорцима и Брђанима, настањеним у Србији, да се на овом „референдуму“ изјасне о

судбини и будућности свог родног краја, а дозволити да одлучују о судбини Црне Горе они који су се вјековима борили против њеног опстања. Настањени у Србији, има их преко триста хиљада, запослених, дакле, о својој имовини у Црној Гори, на коју плаћају порез, о којој брину, не могу да одлучују, а могу да одлучују о њиној судбини арнаутски и усташки гласнозборци у Црној Гори!? Газда Мило Ђукановић је у Приштини и у Загребу ноћас слављеник, пошто се арнаутске и усташке заставе ноћас вију по Црној Гори, нарочито по Подгорици, над којом гори мрак – Милов кара-мрак! Ноћас Мило има презиме Демаћи, то је резервни Арнаут Холбрук у Црној Гори.

Здрмаван канонадом Милове илуминације у Подгорици, брижан помишљам и питам се: скида ли ово Мило Демаћи букагије Србији с ногу и удара студене синдице Црној Гори на руке? Пуна је власна врхушка другара Милових, оних којима је милији Брисел од Крушевца, али српски национ никако да нађе кључ којим треба да отвори тамницу, чији су кључари вазали окупаторски, који су хапмили власт у Србији паљењем Савезне скупштине у Београду 5. октобра 2000. године.

И док тутњи Милова илуминација и његови јуришни одреди језде и дивљају улицама Подгорице, присјећам се предизборних агитација, у којима су Милови противници – заступници државе Србије и Црне Горе, били сасвим неправни у сваком погледу. Мило Демаћи је имао све у рукама, сва средства присиле и пропаганде, новчану моћ и силу застрашујућу. Овог трену ми под прозором почиње мегафонска дрека:

*„Краљ Никола на умору
Благосиља Црну Гору!“*

Па се не могу начудити како су „лидери“, како себе зову челници странака српских и присрпских, пристанули на дукљанску граматику и Лајчекову математику!? Како су пристали да све конце кампање држи у рукама Мило Холбрук!? Зашто не одбише да се трче на сто метара са Миловом Демаћијем везаних ногу. Челнику блока за заједничку државу Предрагу-Пеђи Булатовићу није могао помоћи само благослов старог патрике српског Павла! Требала му је помоћ свих Срба. Србија се стидјела да помогне Србима у Црној Гори. Мало је Српство ако спане само на Србијанце! Српски национ је немислив без Срба Црне Горе и Брда, Херцеговине, Босне, Македоније, Косова, Метохије, Славоније, Лике, Кордуна, Баније, Барање, Војводине, Далмације, тако и Срба у поскитању од Зеланда до Гренланда. Не може Србија да пристане да нестане чокацијском националном политиком Батићевом, који мисли да се Србија своди на његов обор! Нема Српства без Његошевог Ловћена, ког је владика Николај Жички назвао „кровом српске државе“ 1925. године. Прави Србијанци знају да је Српство и национ и идеја, да Српство није ваљар таштине и да може да опстане на мале баштине.

Овог пута Срби у Црној Гори напрегли су снаге да се одупру злу гласањем, међутим, гласови су били недовољни. Суверенисти су имали и новце и конопце.

„Лидери“ странака у Блоку опозиције, око Пеђе, уображеници, „свезналице“, недорасли маришкетлици Мила Холбрука-Демаћија, умисљали су да су толико убједљиви и толико свезнајући, да су игнорисали у кампањи испомоћ оних који много више од њих значе у српској нацији. Шепурили су се са својим реченицама од по једва сто ријечи и колико идеја по јадним телевизијским дуелима, млатаћи буђаву политичку сламу, а нијесу ни помислили да позову у помоћ др Бранка Костића, др Момира Булатовића, др Веселина Ђуретића, који зна стратегију националне борбе за опстанак, не само српску него и руску, и свесловенску, што не зна, рецимо, добри Симон, а о томе да се сјете значајних

Срба у поскитању да и не говоримо. Не може се камарилити Милове машинерије супротставити чељад малих знања и малих провинцијских видика. Овог пута сујета лидерчиња није се сјетила да позове у помоћ владике српске, академике и писце. Једва су се сјетили да једном и на завршни сабор позову pjesнике и писце из Београда: Мира Вуксановића, Мата Пижурицу, Драгана Лакићевића, Лабуда Драгића и Матију Бећковића, а сасвим су игнорисали српске писце и pjesнике који се боре за српски опстанак деценијама и деценијама прије но што су настале странке и партије и њени лидери измолили главе из мајки и анонимности политичке. Учио сам неке од тих лидера што је црква, крштавао их, и учио их правопису и излажењу за говорницу, али су ме овог пута понижавајуће игнорисали, што су добро уочили многи људи у српском народу у Црној Гори.

Пет минута је преко поноћи у Подгорици, почео је, дакле, 22. мај, а не јењава јека, тутњава, рафали и дерњава улицама Подгорице, и око зграде Милове владе, у којој се лумпује, пуцају шампањци, допуцавају се са шампањцима у Загребу и у Приштини, како Мило Демаћи чини на страшном пиру опијело мира на доловћенском донебесју. Слутим, а то

једино и знам, да је сва ова халабука опијело тираниди Мила Броза, и шапућем Острошком чудотворцу молеб:

*„Зажди луче чим здуве захуче,
Нек се шама не сире над нама,
Да Твој Кивой закрили наш живой!“*

Јутрос у Подгорици, 22. маја 2006. године, „сувереној“ Подгорици, загледам и послушкунем дамаре и разгледам, са балкона, трагове урнебесног штампеда разжарених јуришника Мила Суверенца, тутњаве у братоломејској и валпургинској ноћи, вампирској кавалкади вампира Броза и Кардеља и свих њихових качкеша Коминтерне, који су јуче и ноћас докрајчили Југославију и сурвали у понор вјековне жеље и муке наших предака у борбама искреним за уједињење Српства и за обнову државе Немањине, отаџбине свих Срба, обнову Србије од Дунава до мора сињега, о којој је сањао Његош. („Мала ли је жертва сва Србија, од Дунава до мора сињега!“). Јутрос су погажене борбе мог оца у балканским ратовима и у Првом свјетском рату, које је водио за уједињење узалудно свих јужнословенских крајева у Југославију, која је позобала око два милиона изабраних српских глава. Могу само да бугарим о борбама залудним мог оца Мира и његовог нараштаја – борбама за Скадар, борбом на Брегалници 1913. године, на Мојковцу 1915. године и робијањем у логору у Мађарској од 1915. до 1918. године. Јутрос је мој отац све добијене битке коначно изгубио након осамдесет осам година.

Буздованским насиљем Мило Суверенац је отео своју сувереност Црне Горе и сасвим испунио обећања душманима Српства и Славјанства, чији је вазал. Резултат од 55,5 процената референдумских гласова је отет и нелегитиман – лајчековско-миловски је. Гласови народни за државно заједништво Србије и Црне Горе су чисти, искрени и природни, а гласови за Милову суверену Црну Гору су гласови бјелосвјетске булументе, србомрзне стокуревине, то су гласови арнаутски, усташки и душмански, уз оне гласове добијене од расрбљених у брозотираниди Црногораца, који своје црногорство мјере србогонством шизофреним, којим треба да се баве само патолози социолози. Јуче су на бирачка мјеста доносили бабе на носилима и заокруживали им „ДА“, иако оне нијесу биле у стању ни да кажу своје име. Тако је пабирчена маса и бесловесних и несвесних гласова за Суверенца Мила и Светозара Маровића-Месића, који је срамно агитовао за суверену Црну Гору са столице председника Србије и Црне Горе, свакако све о трошку мученице Србије, коју су оглодали до костију и одбацили сви које је изабавила из хесарових и султанових јармова. Јутрос ликују сви душмани и српски изроди над разуром остатка српске државе. Заставе усташке и муџахединске вијоре се по несрећној сувереној Црној Гори.

А број гласова, монтираних и немонтираних, за суверену Црну Гору најбоље показује колика је расрбљеност Црногораца, Брђана и Дурмитораца са Бокелјима и свим доморским житељима. Не чуде ме толико ни Бар ни Улцињ, ни Плав ни Гусиње, колико ме чуде суверени гласови у мојем завичајном збјегу Морачи, у којој смо у доба Павелићеве НДХ-азије имали једног изрода црногорског усташу Секулу Дрљевића, а данас његових присташа и усташа има безброј. Има их у свим братствима и породицама. У Колашину је Суверенац Мило добио већину гласова, тако и у Шавнику, па ми тај апсурд објасни „Павлов бунар“ у Шавнику и „Пасје гробље“ у Колашину, колашинском Лугу, гдје су целати Брозовог Врховног штаба побили безброј бираних српских мученика у ноћима „револуционарним“. Синоћ су ликовале вампирске прикојасе Милована Ђиласа и Павла Пекића, целата Брозових и Мошиних, „хероја“ на своју браћу.

Острашћени целат Милован Ђилас је и поред Брозових опомена да то не чини издиктирао брошуру „Црногорско национално питање“, чиме је посијао зло сјеме данашњег и ноћашњег нацистичког дивљања црногорских суверенаца шизофреника. Неисторијске нацијице су и македонска и црногорска, а издиктирали су их качкешаши Коминтерне, с циљем да се ослаби српски национ, да се „удари шамар велико-српском хегемонизму“, како је говорио Ђилас Брозу. Откако нас је историјска несрећа Ђиласнула 1946. године до данас Црном Гором кипи национал-шизофренија, антисрпска, чија је острашћеност немјерљива данас у Црној Гори.

Срби у Црној Гори су јутрос у стању оних Руса што су остали изван Русије у новоствореним државама на тлу бившег СССР-а. Кидолци српских крајева у Македонији, Црној Гори, Републици Српској, трпјеће све тортуре нациста црногорских, македонских, хрватских, муџахединских, који ће им порицати и српски језик и Светосавље. Чуће се из суверене Црне Горе опет онај Његошев вапај српски:

*„Да је иће браћиа у свијетју,
Да иожали ка да би ио,мога!“*

Враћају се јутрос из „суверенке Подгорице“ авиони, одлијећу гласачи и Милови помагачи у отмици суверености црногорске, а то су они авиони који су ових дана чинили десант на Тиват и Подгорицу, све са циљем да Пентагон докусури државу Србију и Црну Гору. Лете на све стране окршњег свијета српски душмани јутрос из Подгорице, пуни вискија и његушке шунке, којима су пуњени у згради Милове владе, коју народ зове „Два сандука“, некадашњег Цен-

тралног комитета Савеза комуниста Црне Горе, из чије номенклатуре су и садашњи Милови ударници суверенци, све брозони и кардељони – „људи новог кова“ Брозовог и Кардељевог, који су докрајчили државно заједништво Србије и Црне Горе, погазили одлуке историјске Подгоричке скупштине, која је раскраљила, детронизовала краља Николу и прогласила уједињење Црне Горе и Србије 1918. године. На Подгоричкој скупштини су сви народни посланици дисали једном душом за Српство уз свог митрополита, касније српског патријарха др Гаврила Дожића. Данас су раскраља Николу, који је 1915. године потписао капитулацију и побјегао у Италију и Француску, попели суверенци на бронзане коње и у Подгорици и у Никшићу, само га не могу вратити на краљевски трон. Зато водају ових дана суверенци прилику принца Николу, усвојче унука раскраља Николе принца Михаила, јединог здравог мушког наследника несрећника раскраља Николе Првог Петровића Његуша, који је усвојио, посинио сина своје жене креолке приликом женидбе. Дакле, овај принчић Николица није крви очеве и ђедове, него само воље очухове, али је та карикатура од принца таман присташна уз карикатуру суверенитета Миловог.

Искијаће на носеве суверенцима синоћно дивљање славленичко чим празни тањери ударе по устима црногорску грдну сиротињу, невиђено сиромаштво, које не види никаква социјална рјешења за будуће живљење без страшне црногорске гошће Глади. И јутро ждрака над Црном Гором њена судбинска Звјезда Глади.

Прикљученије

Врхунац монтењегринског цинизма била је Милова честитка „независности Србији“! Додуше, има ту и соли логике, пошто је Србија била само зависна од увијек неовисне Црне Горе, која је Србију држала за ноге и руке и диктирала јој кад да крочи и кад да пружи руке. У деценијама социјалистичке тираније Црна Гора је држала Србију за уста и пјевала: „Пекове су дивизије заузеле Теразије!“ И данас Брозови окупатори Београда – Црногорци и Личани под петокракама – станују у кућама поскитаних Срба по свијету и шире се као у очевинама! И данас велики Брозов целат компартијски Јово Капа (Капићић) са екрана телевизија београдских – што значи антисрпских, кликује: „Ја сам ослободио Београд!“ и „Хоћу да живим у Београду и да имам независну Црну Гору!“ Тим Брозовим Црногорцима су имања у Црној Гори широка по три метра квадратна, а станове и куће у Београду имају по три хектара квадратна, и опет им се

не свиђа Београд и Србија, иако кусају гибанице и пребранце по србијанским кужинама. Научила је та дружина да куца из србијанских кужина и да псује Србију!

По свој прилици и по Лајчековој математици Србија је од синоћ независна од Црне Горе. Газда Мило је ослободио Србију од њене дугогодишње турске Црне Горе. Сву инфраструктуру Црне Горе, видљиву и укривену изградила је Србија. Србија је изградила пругу Београд – Бар. Србија је обновила Црну Гору од земљотреса. Србија само није могла да обнови Црну Гору од мозготреса. Овог пута Црну Гору је задрмао мозготрес од ког ће се тешко или никада опоравити и усоравити.

Занимљиво је и питање: ко ли ће од данас бити дежурни кривац за социјалну биједу у Црној Гори, пошто је до синоћ тај кривац била Србија? И Шредер је рекао Милу Демашићу да неће Европа да издржава седам стотина хиљада гладних уста црногорских. Европа је намјеравала да та уста преда Србији. Међутим, на ти га, робе, нећу ти га, Боже!

*„Референдум свакога мјесеца
Кад би био – јела би ми дјеца
Моју личну карију са јојаром
Коју продах Милу са фукаром!“*

То је попијевка сиротана у првом јутру суверености црногорске. Десет хиљада личних карата продала је у Никшићу сиротиња дан прије гласања.

И радује се јутрос – 22. маја 2006. године – „суверена“ сиротиња црногорска „суверенитету“ иако не зна шта ријеч „сувереност“ и коме значи. Продала сиротиња личне карте активистима режимским за ситне паре, танке евре, купила и начинила попару и мисли да ће да живи од референдума и Милових избора. Нема броја купљеним личним картама у Мојковцу, Колашину, Бијелом Пољу, Шавнику, Никшићу и у Подгорици – главном црногорском гладовалишту. Подгорица је у овом терену гладни град Црне Горе па тек онда главни град њен. Над Црном Гором од искони најжешће ждрака Звјезда Глади. А кад празни тањери (пљатови) ударе по празним устима сиротињу, која јутрос кличе сувереној попару, тек ће се онда сјетити Србије и почети да врти гужњим цријевима по пјацама око празних каца, гледајући да ко мрве од сира не баца.

Кличу дукљански академици, посери се јади глогињама, о некој „хиљадугодишњој црногорској држави“, иако је Црна Гора, кнежевина, први пут добила признање полунезависности на Берлинском конгресу 1878. године, и та државица је трајала до њене капитулације 1915. године, када је суверен краљ Никола оставио Црну Гору Швабама, бечкоме ћесару, и отпловио туђом лађом у туђину, ради чега је од народа био детронисан 1918. године на Великој српској Подгоричкој скупштини, чији су посланици били најугледнији људи тадашњице у Црној Гори. Дакле, црногорска вајна државност, сувереност трајала је једва тридесет седам феудалних година, од 1878. до 1915. године! А те године су дукљански историци истегли, као Пипери и Ровчани вјенчаницу греду, у хиљаду година!?! „Мало људство, куд си заслужијело!“

Будет било које општине у Србији јачи је од буџета Црне Горе, а чујем по Подгорици сиромашке како се жале да не могу више да хране и бране Србију!? Сиротињу је у то убиједила Миловиџија. Чујем и ову мудосеруцкану: „Србија је Црној Гори сестра, али им ћесе нијесу сестре!“ И то је тачно, само сестра Црна Гора није мицала руке из ћесе Србије од 1918. године. Зваће Србе суверене трбе.

Милов референдум – амерички арнаутлук

Сви историјски бојеви предака Црногораца и Брђана – Варев Лаз, Круси, Мартинићи, Горња Морача 1819, Лопатама у Доњој Морачи, Фундини, Чеву, Буковој Пољани, Граховцу, Грахову, Острогу, бој за манастир Морачу 1878, Вуч-

јем Долу, Мојковцу и сви ратови са султанима и ћесарима, са Скадарском државом, опјевани и неопјевани бојеви – били су бојни референдуми за српску државу, за уједињење Срба и јужних Славјана. „Горски вијенац“ је опис најважнијег референдума Црногораца за опстанак имена, језика српског и вјере православне. Беч и Стамбол знају какав је бегедем била Црна Гора у одбрани српског постојања.

Милов референдум је трагедија српског народа, рушење државе, а кад се једном изгуби држава тешко се обнавља. Изгубљене битке на Марици и Косову плаћали су крвљу и најљепшим главама сви српски нараштаји све до 1918. године. Мило Ђукановић, вазал српских крвника, је 21. маја 2006. године ударио снагом туђом и домаћих изрода у заједничку државу Србије и Црне Горе, која је одолијевала осамдесет осам година у Риму и Бечу, и Лондону и Вашингтону, и Хитлеру и Мусолинију. А овог пута је срушише перверзно дукљанска граматика и Лајчекова математика. Пристали смо да нам Лајчек буде тугор! Какав јад и чемер наш!

Опозициони блок за СЦГ је начинио трагичну грешку што је пристао на услове референдума које је наметнула Европа и Милова криминална влада. Без гласова становника Црне Горе који живе у Србији референдум је неприродан, нелегитиман и лажан. Рођени у Црној Гори, којима је сва имовина у Црној Гори, који су порески обвезници црногорски нијесу могли да одлучују о судбини својих имања и своје државе, а гласали су Албанци који су отишли у Канаду и Америку прије сто година, чак су по три нараштаја долазила авиоима да гласају. Био је прави референдумски десант на Подгорицу ових дана. Данас полијећу натраг срећни што су помогли Милу и Лајчаку да начине од Црне Горе амерички Арнаутлук. Црна Гора је јуче рашчеречена и уништена. Ко неће брата за брата, тај хоће туђина за господара. Јуче су они испод црногорских капа изабрали туђина са трапа. Јуче су клицали расрбљени Кардељеви и Брозови питомци – брозони и кардељони – некој црногорској слободи!? Исто као на Петровдан 1941. године кад су на Цетињу издајници у народној ношњи клицали Биролију, окупатору, као ослободиоцу. Само што су ондашњи Црногорци и Брђани истог дана дигли се на устанак противу италијанског окупатора. Тај устанак су комунисти накнадно назвали „Тринаестојулски устанак“, иако је устанак био на Петровдан – утук на издајничку скупштину Секуле Дрљевића.

Јуче су Црногорци који кличу да нијесу Срби ђипали око збуњеног и забленутог принца Николе Петровића, Николице Михаилова, и љубили му руку као свом господару, кришом од свог „Мила Цара“!? Чудо у земљи Чударији! Јучерашњу трагикомедију референдумску испаштаће наши по-

томци недужни. Тако и мој нараштај плаћа крвави данак трагичним одлукама српских комуниста, који су декретом прогласили лажну нацију – нацију црногорску. Окле држава у четири пуста катунa и окле нација од неколико још неизмирених племена? Злодух Милована Ђиласа је јуче лебдио над Црном Гором – бесудном земљом, коју је баш он учинио бесудном земљом. Уклетство издаје и велеиздаје, гажења вјере и слободе, хара Црном Гором још од несрећног кнеза Ивана Црнојевића, од 1497. године, када је Иванов Ђураћ морао да вјеру брани од свог брата Станка, о чему пјева коло „Горског вијенца“:

*„Чудне црпске ѿврх Љешикојла,
Два се браћа око вјера боре!“*

И данас је иста борба – борба вјере и невјере. Невјерник Мило Ђукановић јавно се хваста да је безвјерник, иако је љубио Кивот Светог Петра Цетињског (скаменио га!) кад је искао благослов од митрополита Амфилохија уочи предсједничких избора. Потом је окренуо леђа Цетињском манастиру и Кивоту и прогласио свог лажипопа и анатемника, анатемисаног од свих патријарха православља, за његовог „митрополита“!? А Бог само ћути и гледа!

Мој нараштај је прошао испод репа аждајкињи брозотираниде и за мене ме не тишти брига толико колико за нерођене и тек рођене наше потомке. Преци се преврћу у гробовима славним због референдумске јучерашње трагедије црногорске и брђанске. Јучерашњи згром српске државне основе – од Дунава до мора сињега – не би смјели да признају они Срби који имају српску националну свијест и савјест. Јуче је Мило Демаћи извршио изгон Црне Горе из историје! Нијесам случајно прије десет година записао ову опаску:

*„Од несрећног Црнојевић Ситанка,
Која роди несрећница мајка,
Није црње издајце било,
Него шћо је Ђукановић Мило!“*

Камо ли среће да је то била пјесничка римована поскочица, а испала је трагична доскочица прецима, савременицима и потомцима, које је и обрукао и заробио у туђину.

Црна Гора је овог тренутка толико ошамућена референдумским перверзним и подмуклим згромом да још и не осјећа, контузована, шта су јој урадили домаћи изроди, а када се отријезни од удара топузином у главу, онда, тек онда ће да види у какав је понор гурнута! Некадашња дика Српства, Његошева Спарта, јуче је претворена у застије и бруку Српства и Славјанства. Расрбљени црногорски компартијски кадети и Брозове штафетлије данас пјевају свом подвигу – узимању образа и постојања Црној Гори. Кривицу за референдумски слом Црне Горе сносиће уз референдумаше и њени опозиционари, такође кумровачки кадети, који су недостојни били одбране постојања Црне Горе. Ваљало је изабрати руководство референдума и у њега бирати постојане људе, кадре да се истаје пред европске бумбашире и америчке гаргамалеске протуве, и њима повјерити руковођење тако важном историјском одлуком. Да смо имали озбиљне чуваре државе не би се десило да у пустом шћиптарском селу уз Скадарско језеро, пустом тридесет година, под шатором двадесетак Шћиптара канадских гласа и обезбиједи Милу оних фамозних пет процената преко педесет пет. То је само једна од безбројних референдумских лакрдија, којима се смијуљи Лајчак, пјевају томе одроди и ћути пред тим опозиција референдумашима.

Помози, Боже, јаднијем Србима,

И овој трагедији видеће крај „Покољење за пјесму створено“.

Остаће Његошево српско племе макар у „Горском вијенцу“ у Црној Гори, па ће и Његошеве Србе помињати нека цивилизација као наша Етрурце.

Подгорица, 22. маја 2006.

Туга за изгубљеним министарским привилегијама превазилази код неких министара тугу за изгубљеним делом отаџбине (ако ово друго уопште има)

Земљу дајем, фотељу не дајем

• Један од приоритетних проблема, насталих непосредно по објављеним резултатима референдума у Црној Гори, који Влада Србије мора хитно да разреши, није ипак ипак ће преко 180.000 Срба остати у другој држави, на милости и немилости Миловим службама репресије. Није проблем ни то ипак је још један део отаџбине, на радости Хрватиа, Швајцарца и других антисрпских народа, оштрији, насилно одвојен и оштрији. Проблем су фотеље, иорифељи и привилегије које ће двојица досадашњих министара вероватно изгубити. Или можда неће, с обзиром да су се већ узмудали и разгладмили

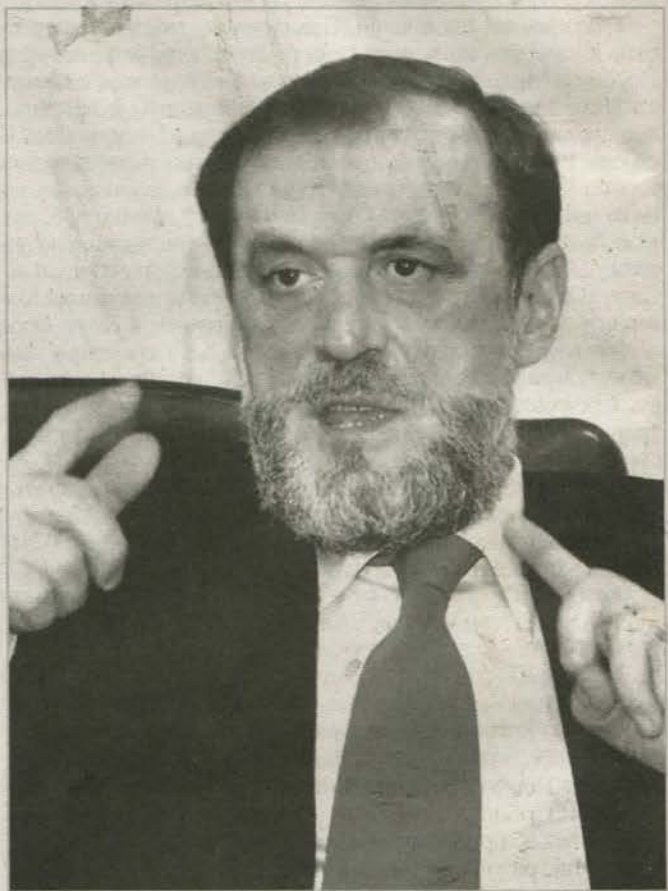
Пише: Момир Марковић

Често се кроз историју дешавало да владе појединих држава нису дорасле ситуацији у којој се држава нађе. Из тога су увек постојала само два излаза. Први, по коме је власт остајала на позицијама, без обзира на неспремност, неспособност и недораслост ситуацији тврдоглаво настављала са спровођењем „својих“ ставова и политике, правећи притом грешке, катастрофалне и по народ и по државу. Други излаз, коме увек прибегавају нормалне и разумне владе је расписивање парламентарних избора, смиривање ситуације и трезвено развезивање Гордијевог чвора. Нови састав владе и парламента увек носи са собом нове идеје и нову енергију. Уосталом, избори и јесу увек били корективни политички фактор, чак и за најбенигније ситуације. Паметне владе изборе често користе да учврсте своју позицију и из бирачког тела кроз подршку добију нову подстицајну снагу, неопходну за даље акције и нове одлуке. Наравно, избори представљају и могућност да бирачко тело промени став и власт, али то и јесте неприкосновено право бирача – средство којим се контролише власт, ма ко је вршио.

Ситуацију у којој се власт у Србији, после референдума у Црној Гори нашла, додатно компликује даље функционисање накардно успостављене равнотеже и прети тектонским поремећајима, урушавањем читаве пирамиде и распадом система. О чему се заправо ради. Одласком Црне Горе из државне заједнице, остају да „висе“ неки министри, који су „министровали“ на том нивоу и самим тим постоји опасност од распада коалиције, па самим тим новонастало стање може да угрози подршку и опстанак целе владе. А притисци долазе и споља и изнутра.

Ради се конкретно о два министарства и два министра, Вуку Драшковићу и Зорану Станковићу, министру иностраних послова и министру војном. Првог, који има три или четири посланика и њиховим гласовима уцењује владу, отимајући Сајам, „Генекс“ и многа друга предузећа, Коштуница

Све што су посланици Српске радикалне странке у парламенту Државне заједнице изrekli о Зорану Станковићу, кад је онамад кандидован за министра војног, поновиће народни посланици у републичком парламенту. И наравно, изнети још много чињеница и података до којих смо у међувремену дошли. И о томе ко га је врбовао, и о томе кад је почео сарадњу са издајничким Хелсиншким одбором, о томе да је за његово устоличење ургирала Карла дел Понте, кад и од кога је захтевала постављење.

мора и даље да негује и љуљушка у крилу. Мора, јер ће у противном коалиција отићи до ђавола (додуше, ту јој и јесте место). Он сад поново уцењује, захтевајући да се тај портфељ само преведе са савезног на републички ниво без трзавица, које би евентуални поновни избор изазвао. То што у Уставу Србије нема овог министарства, па према томе ни министра, изгледа ни влади ни овом министру није важно. Важно је да се о томе не гласа, јер постоји могућност да ова индивидуа, с обзиром на сву штету коју је за време министровања нанела националним и државним интересима, доживи фијаско у Скупштини. Они, који подржавају сваку одлуку владе и сваки предлог закона, већ су најавили да би у том случају гласали против овог кандидата. Чак ни они не могу дати глас оваквој штеточини и евидентном издајнику. Или можда могу, видећемо. Наравно, како год се изјасне, биће то њихов проблем и њихова слика пред гласачима.

Кад министар потпише папир којим се дозвољава право страним армадама да могу несметано да шпартају земљом коју заступа, онда се то зове акт велелездаје, а стање у коме се држава после тога нађе, зове се окупација. Наравно, у земљама које имају владе које брину о националним интересима и стабилности и безбедности земље, а министри раде свој посао у складу са уставом земље и овлашћењима која имају. Кад Вук Драшковић потпише такав папир, којим земљу баца под ноге армадама других земаља, онда се то зове сарадња и чињење у интересу народа. Једино су српски радикали дигли глас и овог издајника жигосали а издајничко дело назвали правим именом. За такве је робија а не министарски портфељ.

Други министар, чије министарство такође није предвиђено Уставом Србије и који би радо да избегне гласање у парламенту је досадашњи министар војни, Зоран Станковић. Генерал, који је генералске гранчице „зарадио“ пре свега лактањем, клеветањем и потказивањем, доктор чија „дисертација“ и „научни“ радови врве од произвољности, недоречености и напабирчених, углавном лажних података, од којих наука нема никакве користи, директор ВМА, доведен да кобајаги рашчисти са фармакомафијом, а отишао одатле пре него је и дошао и на крају министар, изабран на изричит захтев Карле дел Понте и њених сатрапа из Србије. Човек који је уврштен у списак сведока оптужбе у Хагу, иако је својевремено причао да је том истом Хагу проследио гомили докумената који недвосмислено потврђују злочине над Србима, промовишући тиме свој патриотски став. И на крају, човек који је обећао да ће Карли и Хашком трибуналу испоручити генерала Младића. Оног истог Младића у чије се пријатељство клео. Наравно, док је то било исплативо. Данас се тим пријатељством више не хвали. Данас отворено позива Младића да се преда и оде у Хаг и позива власти да га ухапсе јер је, како каже, то у националном интересу. Дакле, скинуо је маску и тек тад се видело ко је он у ствари.

Поред свега тога, у новинама се појавила и информација о његовој „активности“ везаној за једну страну обавештајну службу. Његово угуравање у фотељу министра војног је, дакле, имало предисторију а он се ту нашао по налогу. Налогу западних патрона, који је, као и све досадашње, ова влада извршавала без поговора. Дошао је да заврши посао који су започели Тадић и Давинић. Да уништи армију и тако до краја ослаби Србију и припреми је за оно што су јој западни „усрећитељи“ припремили. И на том месту се показао и доказао. Није разочарао ни своје налогодавце и менторе. Једино је разочарао оне у Србији који су наивно веровали да је он патриота и српски генерал. Оне који су мислили да у њему има бар трунке људскости. Оне који нису знали да је Станковић један од најближих сарадника Хелсиншког одбора и Наташе Кандић, те да је јасно да је уместо српских жртава и доказа о њима, Карли слао неке друге извештаје, налазе и резултате. Е, и том и таквом министру српски парламент сигурно не би дао сагласност, чак и кад би уставна могућност постојала. И ту настаје готово непремостив проблем. Проблем владе и целе коалиције.

Како год окрену, мораће пред парламент. Пред народне посланике, првенствено посланике Српске радикалне странке. Паника која је завладала и изналажење немушних решења и образложења само подгрева ионако успијану ситуацију. Све су прилике да ће неславно проћи и покушај доношења посебног закона (лекс специјалис), само за ову намену. А расправа о кандидатима се, наравно, не може никако

избећи. Чак и ако се пронађе начин за превазилажење уставних ограничења у самом тумачењу Устава или Уставне повеље, која је, узред речено, тако недоречено прављена да пружа могућност сопственог гажења и кршења. Било како било, тек влада се нашао пред непремостивом тешкоћом. Како ће се из тога извући, ако се уопште извуче, остаје да видимо. И то ускоро.

Уосталом, темеље ове владе одавно дрмају жестоке криминалне афере, било да су актери у овој актуелној или претходним, револуционарним владама. Све афере од булдожер револуције на овамо су гуране „под тепих“ и сад је то огромна гомила смећа, које прети да се влади сруши на главу и затрпа је. Нове само повећавају ту опасност. Опасност по ову, накарадно склепану коалицију и ову клептократску власт, у којој готово сви министри миришу на робију. Дугогодишњу и толико извесну да је једини начин да је избегну или бег у иностранство или заустављање избора по сваку цену. Па ипак, изборе неће моћи да избегну а ова два министра никако неће моћи да буду постављени. Ако се народ и народни посланици питају. А питају се.

Јесен Петерсенова улица

- У размаку од само четири дана, као на длану се оцртао лик овог странца који само због речи изговорених на два скупа у Приштини од захваљних Албанаца може мирно да чека да постави таблу Улица Сорен Јесен Петерсена
- У знак захваљности, Албанци су већ једној улици у Приштини дали име Била Клинтон, а од пре неки дан Ђаковица је добила Улицу Веслија Кларка

Пише: Радислав Ђук

Следећи важан корак у вези с Косовом и Метохијом биће извештај шефа УНМИК-а Сорена Јесен Петерсена у Уједињеним нацијама 22. јуна, (ко тражи асоцијацију у вези датума сетиће се да је на тај дан пре 65 година хитлеровска Немачка напала СССР). Он ће се посебно бавити имплементацијом стандарда на Косову.

„Лично се надам“, рекао је изасланик УН за преговоре о Косову Марти Ахтисари, „да ће (Јесен Петерсен) моћи да потврди да се ситуација поправља и да је ова администрација на Косову убрзала примену стандарда на Косову, како би се осигурали услови за пристојан живот мањина а нарочито српске.“

У знак захваљности, Албанци су једној улици у Приштини дали име Била Клинтон, а од пре неки дан Ђаковица је добила Улицу Веслија Кларка.

Да ли се треба питати шта ће стајати у извештају једног Сорен Јесен Петерсена? Од онога дана када је, у лето 2004. године, стигао у Приштину као нови шеф УНМИК-а, тај разбарушени подлац мерка приштинске улице. Како ствари теку, Јесен Петерсенова улица могла би да осване око нове године. Сваки од његових претходника (Кушнер, Хакеруп, Штајнер, Холкери) озидео је по један спрат нове албанске државе, али он ће, изгледа, бити тај коме је припало да направи кров.

Закуцавање последњег ексера требало би да се догоди 22. јуна. Званична информација је да Јесен Петерсен завршава свој извештај. Међутим, садржај неће бити ни налик на онај прошлогодишњи Каи Еидеа, који зато неће добити своју улицу.

По убрзаном сценарију

Док је Јесен Петерсен у Вашингтону имао последње консултације у вези са извештајем, Марти Ахтисари је 22. маја у Београду премијеру Коштуници саопштавао – судећи према владином саопштењу – информације техничке природе: програм свог тима за крај маја, јун и јул, уз напомену да се разговори интензивирају и убрзавају. Како је већ претходно стављено на знање, циљ међународне заједнице је да се одлука о будућем статусу Косова и Метохије донесе до краја године.

То је, ето, план.

По владином саопштењу, Ахтисари није добро прошао, јер му је Коштуница рекао да је „незадовољан досадашњим током преговора о статусу Косова и начином на који се они усмеравају од стране међународних посредника“.

Прича се да Ахтисари, након тога, целу ноћ није могао очи да склопи, толико је био потрешен.

Пребирао је по глави Коштуничине приговоре: „На Косову и Метохији не само да није учињен напредак у остваривању стандарда, већ су последњи месеци и недеље пуни конкретних примера кршења људских права и наси-

ља над Србима у покрајини. У таквој ситуацији слање приватних порука о некаквој условној независности или ограниченој суверености покрајине делује крајње непродуктивно и излази из оквира мандата специјалног изасланика“.

Финал, који све до сада никада није уважао ишта што је долазило са српске стране, гледао је бело српског премијера док је слушао како му говори да „београдски тим за преговоре има конкретан предлог двоструке аутономије за Косово и Метохију, аутономије за покрајину унутар Србије и аутономију за српску и неалбанске заједнице унутар покрајине и да је такав приступ у складу с међународним правом и европским демократским принципима“. „На Ахтисаријеву оцену да он и његови саговорници воде разговоре у складу са усвојеним принципима, Коштуница је одговорио да у досадашњим разговорима није у потребној мери поштован основни услов – тражење компромисног решења“, речено је у саопштењу.

„Напредак у свим видовима!“

Шеф УНМИК-а каже да на Косову има озбиљног напретка у испуњавању стандарда.

У извештају који ће изнети на седници Савета безбедности, а чије делове је 12. маја пренео Ројтерс, Сорен Јесен Петерсен наводи да су албански лидери обновили напор за побољшање живота Срба и других мањина и створили функционалну демократију. „Као резултат тог појачаног напора сада је могуће распознати напредак у примени свих видова стандарда“, процењује шеф УНМИК-а. Петерсен у извештају наводи да ће, ако привремене институције наставе тако да раде, наредних месеци бити значајног побољшања примене стандарда. Петерсен наводи да је у односу

на прошлу годину опао ниво етнички мотивисаних напада.

Прошло је већ доста времена од када је Мадлен Олбрајт рекла: „Србе ћемо натерати да се врате у првобитну људску заједницу“, док је Јесен Петерсен блажи. Говори: „Београд не може да блокира наш пут“ и „Коначно решење статуса мора да буде прихватљиво за већину становника Косова, а зна се ко чини ту већину.“

Указивао је:

„Забринут сам што многим косовским Србима који би желели да кажу у каквом Косову желе да живе, званични Београд не даје зелено светло за учешће у политичким процесима.“

Оптужујући власти у Београду, 10. априла ове године рекао је: „Чеку чека Србе, али они избегавају разговоре“.

Појашњавајући, додао је: „Београд, супротно институцијама Косова, ради против повратка расељених у покрајину“, а на крају је рекао:

„Дубоко сам забринут, јер Београд наставља политику којом подстиче Србе да бојкотирају и напуштају институције Косова. Ми сада радимо на повратку Срба, Београд ради супротно!“

Ово је Јесен Петерсен рекао говорећи на конференцији „Стратегија и план деловања за повратак у заједнице“, који је одржан у Приштини.

Он је хвалио владу Косова, која, наводно, врло озбиљно приступа процесу повратка расељених и решавању имовинско-правних проблема. На истом скупу, косовски премијер генерал Агим Чеку рекао је да је „време етничких подела завршено“ и да је приоритет институција Косова – повратак свих расељених и несметани приступ њиховој имовини.

„Сви грађани Косова заслужују да живе у својим кућама и да уживају иста права у демократском и толерантном Косову“, поручио је Чеку.

На ове речи, зачуо се аплауз. Аплаудирао је и шеф УНМИК-а Сорен Јесен Петерсен.

Коментар? Нико од њих није поменуо да се од око 250.000 протераних Срба од доласка НАТО-а и УНМИК-а за шест година у своје домове вратило тек 1800 Срба! Шта Јесен Петерсен говори Албанцима?

„Нисам Албанцима обећао да ће након преговора Косово бити независно.“ Међутим, ипак је рекао: „...Дозволимо спекулације да ће Косово постати независно“. А онда додао: „УНМИК-а ће нестати јер ће и Резолуција 1244 бити исцрпљена“.

Није потребно читати између редова, зар не?

Јесен Петерсен је на челу извршног тима стварања нове државе на Балкану. Донео је, мимо мандата, низ уредби којима се преносе нове надлежности са цивилне мисије УН на албанске институције у Влади Косова.

Пред нама је хрпа доказа који компромитују претпостављену непристрасност специјалног представника генералног секретара Уједињених нација на Косову и Метохији... Они, пре свега, указују да је више него ико од шефова УНМИК-а пре њега у блиским везама са некадашњим командантима ОВК.

Хашиму Тачију је поверио да предводи шиптарску делегацију на преговорима у Бечу, Агима Чекуа је промовисао на регионалним састанцима („Агима Чекуа карактеришу лидерство и храброст, што наговештава да ће успешно водити нову косовску владу“, рекао је Јесен Петерсен).

За Рамуша Харадинаја је учинио највише, пошто се изборио за његово ослобађање из хашке тамнице. Потписао је и указ о постављењу новог команданта Косовског заштитног корпуса, Сулејмана Селимија, зликовца и терористе равног поменутој тројници. Они на души имају на стотине брутално ликвидираних Срба, паљевицу на стотине срп-

ских кућа и манастира.

Само у размаку од четири дана, као на длану се оцртао лик овог странца који само због речи изговорених на два скупа у Приштини од захвалних Албанаца може мирно да чека да поставе таблу Улица Сорен Јесен Петерсена.

„Ради се о скромном делу у односу на велики допринос шефа УНМИК-а...“, захвалиће му се неко од албанских перјаница.

Шестог марта ове године Сорен Јесен Петерсен говори на „комеморативној свечаности“ посвећеној вођи терористичке ОВК Адему Јашарију, који је убијен на тај дан, 1998. године:

„Господине председниче, генерале Чеку, уважени чланови породице Јашари, даме и господо,

Прошло је осам година од догађаја у Преказу 1998, који још представљају шок. Још смо обузети болом и губитком... Последњих осам година битно су промениле Косово а најдубље промене су да је оно сада у рукама својих људи – свих својих људи. Промене су такве да сам уверен да би Јашаријеви били поносни да то виде.“

Приликом инаугурације нових команданата Косовског заштитног корпуса (КЗК) 10. марта, обратио се овим речима:

„Господине председниче, генерале Чеку, генерале Селими, уважени гости, чланови КЗК, даме и господо,

Мора да се поносити и да сте тужни истовремено док Агим Чеку стоји данас пред вама. Поносни због будућих дужности; поносни докле је уздигнут КЗК током његовог командовања од 1999. године; поносни због трансформације корпуса – његовог професионализма и посвећености. И тужни што после његове дугогодишње службе сада мора да се опрости са организацијом коју је створио...“

... Међутим, он може бити миран знајући да КЗК препушта у поуздане руке. Генерале Селими, били сте помоћник команданта Корпуса од оснивања и ви знате који задаци пред вама стоје. Имате, знам, пуно поверење Агима Чекуа, као и Корпуса. Уверавам вас такође да ћете имати подршку међународне заједнице у целини и нарочито од стране УНМИК-а...“

...Генерале Чеку, генерале Селими, пред обојицом су нови изазови. Заједно ћемо наставити да грађимо будућност мирног, демократског, мултиетничког и просперитетног Косова“, рекао је Јесен Петерсен.

Е сад, за оне који не знају коме се то Јесен Петерсен тако захваљује, ево података у неколико редова...

1. Адем Јашари (1955-1998), командант ОВК и окорели злочинац. Међутим, за многе Албанце он је био борац за слободу и независност. Када је 2. јула 1990. косовски парламент изгласао независност од Србије и усвојио нови устав Републике Косова, Адем Јашари је убрзо отишао у Албанију на обуку прве групе припадника ОВК.

Адем Јашари и његова породица су током следећих година изводили терористичке нападе на Србе, све до коначног обрачуна српских снага са њим, 5. марта 1998. у његовом селу Преказу. Окупациони председник Косова и Метохије Ибрахим Ругова га је 2004. године одликовао највећим одликовањем, Херој Косова, заједно са озлоглашеним албанским фашистима из Другог светског рата Исом Болетином, Хасаном Приштином и Бајрамом Џуријем.

2. Агим Чеку. Против овог демона МУП Србије је још у лето 2002. године поднео кривичну пријаву Хашком трибуналу због основане сумње да је починио геноцид над српским народом на Косову и Метохији. Он се терети и за кршење ратних закона и обичаја, тешке повреде Женевских конвенција, злочине против човечности, кршење ратних закона и обичаја од 1. јануара 1998. до 1. јануара 2000. године.

Агим Чеку је, такође, починио крваве злочине над Србима-цивилима у Лици и Далмацији, као један од команданата Хрватске војске.

3. Сулејман Селими, звани „Султан“, генерал-мајор КЗК, рођен 1970. године у селу Овчарево, општина Србица. У периоду од фебруара 1998. до јуна 1999. године, налазио се на месту команданта главног штаба ОВК за Дреницу.

Непосредни је учесник у терористичким акцијама изведеним 25. и 26. 11. 1997. године, над судским извршитељима и полицијом у селу Воћњак, као и над полицијском колоном у селу Лауца, засеок Лудовић, општина Србица.

Крајем 1997. године, учествовао је у убиству Садика Бајраимија из села Доњи Обилић, општина Србица.

Године 1999, од стране Привремене владе Хашима Таџија именован је за команданта тзв. Националне гарде Косова. Осим активности на Косову и Метохији, Селими је имао важну улогу у организовању пребацивања терористичких група са подручја Дренице у Македонију.

Такође, значајна је његова улога у организованим криминалним активностима.

Уплитање у корупцију

Име Сорен Јесен Петерсена помиње се и у црним хроникама.

Чак се нашао на мети критике Канцеларије УН за унутрашњи надзор која је објавила извештај у коме стоји да УНМИК жмури на систематску корупцију и малверзације на Приштинском аеродрому. Извештај представља закључак двоипогодишње истраге у сарадњи са ЕУ. Дабоме, Јесен Петерсен је одбацио критике као „потпуно неутемељене“, тврдећи да нема мандат да истражује пословање јавних предузећа на Косову, а такође је рекао да није требало објавити такав извештај.

А када је недавно омогућио да Хрвати (ИНА) преузму контролу нафте на Косову и Метохији, потписавши извршну одлуку, тај догађај пропратиле су гласине колики је проценат који је узео. Потписивању тог уговора сведоци су били представници КФОР-а, а и премијер Косова Агим Чеку.

Сличних коментара било је и кад је променио прописе Косовске поверилачке агенције, која се бави приватизацијом у покрајини, да би се избегле бирократске препреке и убрзала продаја. Ово прилагођавање значи да агенција више није обавезна да утврђује власнички статус такозваних предузећа у друштвеном власништву пре постизања споразума о приватизацији, али би могла да појасни то питање када се имовина прода.

Кроз Приштину Сорен Јесен Петерсен креће се у блиндираном возилу под пратњом, у страху од неименованих група.

Очај

Данас перципирамо слику Косова и Метохије, српске покрајине, од 1999. године под привременом управом Уједињених нација: једни је идеализују, поредећи је са стањем пре „косовског рата“, други се грозе од ње; једни желе да нађу смисла у њој, јер „нема повратка прошлости“, а други мисле да су на самом дну тог пакла и да свакодневно гледају директно у лице аветима.

Тако се у једном хаотичном вртлогу изгубио црни реализам: сударају се романтичарски албански занос о сопственој држави која ће им решити све проблеме (а неће) и, над животом какав јесте, очајни крици мученика, преосталих Срба, из њихових кућа, одсечених од света, без струје и свега осталог; а из далека, из централне Србије, већ шест година „интерно расељени“ Срби не могу да се врате својим домовима, чекају да се реши и њихов проблем, тежак до бола, тим пре што су морали да побегну из својих кућа онога момента када су трупе НАТО-а (Кфора) и администрација УНМИК-а дошли да „обезбеде мир за све грађане Косова и Метохије“. Они живе један закопани живот.

Очај и вапај, јед, страх и разочарање витлају у душама тих људи.

Проблем Косова и Метохије – будући статус – управо се решава, држе се многи састанци у светским центрима моћи, а шта ће на крају бити, нико жив не би смео да тврди.

У оцени стања на Косову и Метохији, Контакт група у јануару ове године истиче бројне проблеме. У те проблеме убројани су: слобода кретања, транспарентне и конструктивне везе између локалних заједница у Србији и на Косову, решавање проблема несталих и заштита верских заједница и објеката.

Министри су нагласили да је децентрализација власти од кључног значаја за будућност Косова и две стране се позивају да о том питању озбиљно разговарају.

Упозорава се такође да привремене косовске институције морају да учине много више да обезбеде примену демократских стандарда.

Преговори

Досадашње четири рунде преговора у Бечу биле су посвећене децентрализацији, а 23. маја одржана је пета рунда, која је била посвећена заштити верске и културне баштине и обнови споменика. Током етнички мотивисаних нерета у марту 2004, албански екстремисти уништили су или оштетили више од 30 православних цркава и манастира, међу којима и неколико бисера византијске архитектуру Средњег века.

Разговори о децентрализацији текли су релативно добро, било је сагласности око неких питања. На пример, обе стране су се сложиле да општине, без обзира на величину, треба да буду економски одрживе и да је 5.000 становника у већини случајева критеријум за општину, али и да у том критеријуму могу да постоје изузеци који заслужују посебно третирање. Конкретног договора ипак није било: Срби су тражили 15 општина, Албанци не прихватају више од три.

Ахтисаријев заменик, Аустријанац Роан рекао је: „Косовска (албанска) понуда за децентрализацију мора бити много шире руке од оне о формирању три и проширења једне постојеће општине са српском већином.”

Он је најавио нови експертски састанак две стране о децентрализацији. Можда ће се потврдити наводи о најновијем међународном притиску на Приштину и релативно комотној позицији Београда око децентрализације.

Уколико ови наводи буду потврђени ускоро, биће потврђено и све распрострањеније уверење у приштинским посматрачким круговима, према којем Ахтисари и Роан реформу локалних власти на Косову и Метохији виде као ствар коју, ако се стварно жели позитивна промена на терену, треба договорити, ако не и дипломатски наметнути, не Београду, већ оној страни која ће не само потписати, већ и спровести договор.

Саветник премијера Војислава Коштунице Александар Симић оценио је да су преговори Београда и Приштине о децентрализацији запали у озбиљну кризу.

„Циљ недавног састанка с Албертом Роаном у Београду била је тежња Ахтисаријевог тима да спасе преговоре о децентрализацији Покрајине, који су, посебно после четврте бечке рунде, запали у озбиљну кризу. Разлог за то је крајње неозбиљан приступ делегације косовских Албанаца, који су предложили да Срби добију само три општине, што суштински одражава њихов однос према мултиетничности и присуству Срба на Косову”, рекао је Симић у интервјуу за „Вечерње новости”.

Будући статус Покрајине

Председник и премијер Србије, Борис Тадић и Војислав Коштуница и званично су покренули иницијативу да се у оквиру преговора о будућности Косова и Метохије отвори питање статуса те покрајине, саопштено је 19. маја новинарима у Влади Србије.

Тадић и Коштуница су тај предлог и виђење тока разговора о статусу Косова и Метохије изложили у писму министрима иностраних послова Контакт групе, које је дан раније уручено амбасадорима тих земаља, а копредседници тима за разговоре о децентрализацији Покрајине Слободан Самарџић и Леон Коен су о њему обавестили новинаре. Координатор преговарачког тима Београда, Леон Коен, рекао је да би, према том предлогу, директни разговори о статусу почели рундом преговора на највишем нивоу, а затим би били настављени за четири стола, на којима би се разматрали кључни елементи који би конкретизовали сам статус. Међу тим елементима су нови устав Косова и Метохије, укључујући политичко устројство које треба успоставити у покрајини и јемства права заједница, затим општа питања безбедности, кључна економска и финансијска питања и децентрализација.

Директни разговори српског и албанског преговарачког тима о статусу Косова и Метохије требало би, како су предложили председник и премијер Србије, да почну рундом преговора на највишем нивоу.

Разговори би затим били настављени за четири стола у складу са четири групе кључних елемената којима би статус Покрајине био конкретизован.

Ти елементи су: нови устав Косова и Метохије, укључујући јемство права етничких заједница, затим питања без-

бедности, економска и финансијска питања и децентрализација власти.

Након једне или две рунде разговора за четири стола, били би настављени разговори о самом статусу Косова и Метохије.

Преусмеравањем разговора са децентрализације на статус Косова и Метохије може доћи до споразумног, узајамно прихватљивог решења за ту покрајину, а тиме и до дугорочне стабилности региона, наведено је у писму Контакт групе и Мартију Ахтисарију, уз оцену да би на тај начин бечки разговори добили нов подстицај.

Забринут што до сада на разговорима није постигнуто довољно за безбедну будућност Срба на Косову и Метохији, српски преговарачки тим сматра да треба што пре повратити поверење у интегритет преговарачког процеса у Бечу и повећати изгледе да се дође до стабилног и споразумног решења.

Успон у каријери

Садашња функција шефа УНМИК-а највећи је домет у каријери Сорена Јесен Петерсена, држављанина Данске, правника, новинара и публицисте. Ожењен је, има четворо деце.

Годинама, читав радни век радио је за УНХЦР, комесаријат Уједињених нација за избеглице. На функцију шефа УНМИК-а стиже са места специјалног представника Европске уније у Скопљу (од 1. фебруара 2004), а дотад је био на челу организације за миграције, азил, регионалне иницијативе за избеглице Пакта за стабилност (МАРПИ). Иницирао је, развијао и руководио стратегијом за Западни Балкан. председавао је управљачким комитетом који су

чиниле државе Западног Балкана, чланице ЕУ, друге чланице Пакта за стабилност, значајне међународне организације као што су ОЕБС, УНХЦР и друге.

Сорен Јесен Петерсен био је помоћник високог комесара УНХЦР са седиштем у Женеви од јануара 1998. до децембра 2001.

Због ондашњих догађаја на Косову и Метохији и садашње функције настојимо да се фокусирамо на неком од догађаја, папира и сл. који би нам пружио прилику да се ухватимо за неку нит да бисмо лакше разумели лик и дело Јесен Петерсена. И, пронашли смо прилично важан документ УНХЦР, који он упућује 16. јуна 1998, захтевајући „хитне мере за безбедан повратак кућама више од 230.000 људи који су избегли због сукоба на Косову“.

А следећи документ из прес-архиве УНХЦР-а, датиран 18. јуна 1999. године открива комуницирање овог, тада помоћника високог комесара УНХЦР, са терористичком ОВК: „Високи комесар Сорен Јесен Петерсен примио је уверавања руководства Ослободилачке војске Косова о пуној сарадњи у УНХЦР-овом програму помоћи на Косову.“

Али, онда следи и упозорење: „ОВК је још саопштила високом комесару да ће упозорити избеглице у земљама азила да не журе да се врате на Косово док КФОР не буде Покрајину прогласио за безбедну, размештањем међународних снага у њој“.

Одговарајући на Јесен Петерсенову тврдњу да би била штета ако би мир на Косову почео егзодусом Срба, цивила, ОВК му поручује да ће њени припадници поступати уздржано према локалном српском становништву. ОВК ће препустити Међународном кривичном трибуналу да се бави онима који су осумњичени да су починили ратне злочине или злочин против човечности.

У истом извештају УНМИК-а стоји још да се Јесен Петерсен током тродневне посете Албанији срео са владиним званичницима.

Ево и извештаја из 29. марта 2000. године. И у то време, Јесен Петерсен је помоћник високог комесара за избеглице, Садако Огате. Подноси њихов заједнички извештај регионалној конференцији о југоисточној Европи о „ситуацији на терену“:

„... У току је одлазак неалбанског становништва са Косова због напада и застрашивања који се настављају и иза-

зивају озбиљну забринутост, доводећи до тога да се процењује да је 200.000 неалбанског живља отишло у Савезну Републику Југославију, која је већ примила 500.000 избеглица из Босне и Херцеговине и Хрватске.“

Закључујући, Сорен Јесен Петерсен (сасвим исправно) наглашава:

„Стабилност у региону не може да се у потпуности постигне док се не реши проблем насилно расељених. Упркос значајном прогресу у повратку, нерешен проблем 700.000 избеглица и расељених особа у Савезној Републици Југославији је јасна и додатна препрека стабилности у региону.“

Пре тога, Јесен Петерсен је радио као директор УНХЦР канцеларије за везе у седишту УН у Њујорку, од 1. августа 1994. до 9. јануара 1998. Био је у вези са генералним секретаром УН, а много пута обраћао се Савету безбедности.

Био је у мисији као специјални изасланик за бившу Југославију од децембра 1995. до септембра 1996. (са седиштем у Сарајеву), где је био задужен за развој стратегије за надгледање и примену анекса VII Дејтонског мировног споразума и руководио је са фондом од 350 милиона долара помоћи за хуманитарне операције за око четири милиона избеглица, расељених особа, повратника и других жртава рата и руководио је особљем од преко 500 службеника УНХЦР.

Између 1990. и 1993. Јесен Петерсен је радио на месту шефа кабинета високог комесара у седишту УНХЦР у Женеви, а 1989. био је у УНХЦР специјални саветник под-секретара за политичка питања и члан тима мисије УН у Намибији. Године 1986. је отворио регионалну канцеларију УНХЦР за нордијске земље, са седиштем у Стокхолму, остајући на тој функцији до 1989. године.

Биографију Сорена Јесен Петерсена чине и друге функције у УНХЦР које је пре тога обављао, а оне се такође односе на послове у вези са избеглицама, у разним афричким земљама, као што су Замбија, Египат, Етиопија, од 1972. године па наовамо.

Одбрана од браниоца

Пише: Борис Алексић

Тужилаштво Трибунала у Хагу, познато по томе што је на оптужницу ставило измишљену књижевну личност Грубана Малића, оптуживши истог за учествовање у „масовном силовању муслиманки“ (о чему је „Велика Србија“ већ писала, објављујући и оригиналну потерницу за Малићем), недавно је, у страху од наступа лидера радикала др Војислава Шешеља пред светском јавношћу, затражило од Судског већа да председнику Српске радикалне странке наметне браниоца – адвоката. У захтеву за наметањем браниоца такође се наводи да једино он може да предаје поднеске. Очигледно је да се иза захтева да се Војиславу Шешељу онемогући да се сам брани, сам пише поднеске, крије чињеница да Хашки трибунал нема другог начина (сем да председника Српске радикалне странке ућутка) да изађе из овог бесмисленог процеса. Основни разлог оваквог потеза Тужилаштва је, како се наводи у Хагу, незадовољство тужитељке Хилдегард Ерц-Рецлаф понашањем др Шешеља, који, по њој, иако утамничен и врло често без контакта са спољним светом, дакле у потпуној изолацији „утиче на сведоке и отворено пркоси правилима која важе за све стране!”

Интересантно је да та правила не важе за Тужилаштво, иначе орган суда. За само седам година постојања Трибунал је 20 пута променио правила кривичног поступка по којима суди! Кад год би наишли на неки проблем са суђењем, они би мењали норме. У образложењу Тужилаштва се још наводе подаци да Шешел троши ресурсе Трибунала. Колико је ова тврдња бесмислена, најбоље сведочи чињеница да Шешел стрљиво чека четири године да му почне суђење, а да се Трибунал никако не одважује на тај корак. Дакле, уколико неко троши ресурсе, троше их Карла дел Понте и Теодор Мерон. Да им је до уштеде, одавно би почели са суђењем. Према званичним подацима, Трибунал је до сада потрошио 950 милиона долара! Тужилаштво даље наводи, образлажући потребу за наметнутим браниоцем, да лидер радикала „износи лажне тврдње”. Ово је очигледан доказ да Ерц-Рецлафову треба вратити поново на правни факултет јер је пропустила да научи основну ствар у праву – судије оцењују доказе и тврдње, а не Тужилаштво.

Као примере Шешељевог неприхватљивог понашања, Ерц-Рецлафова наводи да он одбија да користи компјутер и да не прихвата документ у електронском облику, као и да одбија да „комуницира на босанско-хрватско-српском (службени назив језика у Трибуналу), иако је одрастао и студирао у БиХ.” Шта рећи после једног овако примитивног образложења. Можда, да службеници Трибунала одбијају да користе штампач, те да не желе документа у електронском облику да простим притиском на дугме преведу у штампани. Када је у питању Шешељево студирање у БиХ, и династија Петровића води порекло из БиХ, а владала је Црном Гором док су се сви њени чланови – владари изјашњавали као Срби. Мислимо да би Ерц-Рецлафова прокувао мозак кад би ово покушала да разуме. Кад би додали податак да је Херцеговина земља Светог Саве, Ерц-Рецлафова би пала у кому. Ипак, за овакве историјске чињенице потребно је проучавање озбиљне научне литературе, а не стрипова и петпарачких прича. Колико је став Трибунала о „босанско-хрватско-српском језику” бесмислен говори чињеница да је сам Људевит Гај, реформатор хрватског језика, написао 1836. године у својим „Народним новинама” (број 253) да су Хрвати у потпуности пригрлили српски језик. Да ствар буде додатно појашњена, Гајев син Владимир

је написао да је Људевит „подоа нам западним Југославјаном Вуков чисти народни језик.” За информацију Трибуналу, Вук Караџић је реформисао српски језик, што није спорно нигде у свету. Међутим, правнички речено није на суду, дакле ни на Трибуналу да се бави лингвистиком и етимологијом. Тим пре што Хрвати очигледно говоре вулгаризованим српским језиком (нпр. рећи ће колегица а не колегиница, натјецање а не надметање, женска момчад (!) а не женска екипа или тим итд.).

Међутим, у образложењу потребе наметања браниоца Шешељу Трибунал у Хагу скаче сам себи у уста. Наиме, из Тужилаштва тим поводом тврде: „Шешел у судници тежи стварању скандала, откривању завере и привлачењу публицијета. Он је, уз то, више пута изразио намеру да уништи Трибунал и искористи га за ширење својих политичких уверења, те одбрану српског национализма.” Дакле и само Тужилаштво тврди да Шешел разоткрива завере. Строго правнички гледано, то значи да лидер радикала ради посао Тужилаштва јер би управо оно требало да открива заверенике и у складу са тим сазнањима пише оптужнице. Што се тиче опаске о привлачењу публицијета, очигледно је да невештој тужитељки Хилдегард Ерц-Рецлаф смета публицијет. Зашто? Да ли ће то Шешел доказати колико је паметнији и образованији од целог Тужилаштва. Кад смо код национализма, он, за разлику од шовинизма, представља покрет за стварање јединствене државе, као и љубав према отаџбини. Управо такви покрети су створили једну Немачку, или Италију. Да ли је то лоше?

Даље, у образложењу потребе за наметнутим браниоцем Тужилаштво уверава Судско веће и светску јавност како је Шешел „угрожавао сведоке јер је откривао поверљиве информације у судници о сведоцима и да је прошлог лета у телефонском разговору са званичником Српске радикалне странке Игором Мирковићем поменуо име сведока и опи-

Право на одбрану за почетнике

Идеја о наметнутом браниоцу вуче корене из суђења Слободану Милошевићу, који је брутално ликвидан у Трибуналу. Овај захтев Тужилаштва представља још једно удаљавање од основних принципа међународног права, као и самих правила Нирибершког процеса. Оптужени пред судом у Нирибергу су могли сами да се бране као и да изаберу којег год желе браниоца. Чак је и сам Трибунал у Хагу својим правилом 44 Г прописао да се окривљени може бранити сам.

Дакле, основно, минимално право установљено Римским статутом сталног Међународног кривичног суда, као и статутима Трибунала за Руанду и бившу Југославију јесте право окривљеног да се лично брани. Та права су дата окривљеном, а не адвокату. Лице има право да заступа само себе пред судом, да одлучује о својој одбрани и да, субсидијарно, затражи асистенцију адвоката уколико то жели. Међутим, уколико се окривљени противи заступању од стране адвоката, његово право да се сам брани лишава суд и тужилаштво могућности да му поставе адвоката. Нпр. Врховни суд САД је у погледу тумачења Шестог амандмана на Закон о правима, сличном члану 21 Статута Трибунала (а у вези са правом оптуженог да се брани сам) навео: „Овде је реч о асистенцији адвоката, а асистент, ма колики да је експерт, ипак је само асистент. Смисао Шестог амандмана је у томе да ће бранилац, попут других одбрамбених средстава гарантованих амандманом, помагати браниоцу који се са тим слаже. Бранилац не може бити у позицији државног органа који посредује између окривљеног који се противи наметању адвоката, и суда. Наметање адвоката окривљеном против његове воље крши читаву логику Шестог амандмана. У таквом случају, адвокат није помоћник, већ господар; поред тога, одбрана је лишена личног карактера на коме тај амандман управо инсистира”.

(Faretta v. California, 422 U.S. 806 1975)

сао га као непријатеља.” Чисто информативно, ради се о сведоцима противничке стране за које се у англосаксонском праву користи стручни израз „hostile witnesses – непријатељски сведоци.” Овај термин се употребљава и за сведоке одбране који нису пријатељски настројени према оптуженом. Што се другог дела реченице тиче, реч је о сведоку који је, између осталог, један од одговорних за уништавање највеће изложбе о геноциду над српским народом, која је обухватала период од 1941. до 1945. и 1991. и 1992. године. Губитак који су борци против нацистичких злочинаца свуда у свету претрпели уништењем ове изложбе у Врању ненадокнадив је! Здрав разум указује на то да би свако нормалан овакве сведоке Тужилаштва назвао непријатељским. У овом случају Ерц-Рецлафову би требало поново вратити на Правни факултет како би научила основна правила о англосаксонском праву.

На крају, како је наведено у захтеву Тужилаштва, тужитељка подсећа и на то да је Шешел, пре него што се предао, у фебруару 2003. на конференцији за новинаре у Београду напао генерала Александра Васиљевића и претио сведоку оптужбе Ненаду Чанку. Ау! Ово је чист пример вербалног деликта леђиновог типа. Сутра можемо очекивати да нам из Хага пошаљу партијске комесаре који ће нас подучити шта да мислимо и говоримо. Руку на срце, слободно изра-

жавање је гарантовано бројним међународним споразумима. Што се Чанка тиче, реч је о субјекту који је јавно претио да ће вешати људе на бандерама! Како то да та изјава није засметала Трибуналу?

Међутим, овде долазимо до круноског идиотизма Трибунала у Хагу. Шешел је оптужен за вербални деликт карактеристичан за комунистичке режиме. Према њима, он је својим речима изазивао мржњу итд. Али, које су то речи (а да не буду извучене из контекста) и шта се дешавало са друге стране, то Трибунал не занима. На сву срећу, постоје бројни подаци о геноцидној мржњи према Србима која се ширила на Западу. Ево само неких примера: чувени стратег ЦИА пуковник Оливер Норт тврди: „Срби нису били довољно кажњени” („Оливер Норт шоу”, 30. август 1995. године); генерал Цин Кот: „Срби су један болестан народ, већ одавно затрован, запао у опасну колективну параноју.” („Defence national”, јуни 1997. године); Дејвид Гомперт, потпредседник РАНД корпорације: „Уместо јурења према лошем споразуму који ће пружити овом одвратном режиму (српском, прим. аутора) шансу да се опорави и изгледа вредан поштовања, ми би требало да Србију осудимо на карантин, све док се вирус који она носи, не избрише.” (часопис Савета за спољне односе „Форин аферс” јул/август 1994. године); Питер Јустинов: „Срби су дводимензионални народ са жудњом за простотом и идеологијом тако примитивном да се може разумети без напора. Животиње користе своје ресурсе знатно срећније него ови наопаки створови, чија је припадност људској раси у великом закашњењу” („European”, 10. јуни 1993. године). Деведесете су биле пуне теза да „Србе бомбардовањем треба вратити у камено доба”, а тада су поновљене и пароле из доба Хитлера и НДХ: „Србе на врбе” итд. Шта рећи на крају о убиству дванаестогодишње српске девојчице Александре Зец и њених родитеља 1991. године пре избијања рата у сред Загреба?

Шешел се овим примитивним речима ратних хушкача са Запада супротставио својим говорима, достојанствено и усправне главе. Свака реч српских непријатеља из овог периода је десет пута гора од било које српске. Уосталом, хрватске девојчице, хвала Богу, нису страдале у Београду док српске јесу у Загребу и Сарајеву. Ето до чега је довела мржња према Србима на Западу. Професор Енрико Јосиф, који је преживео холокауст, такво понашање према српском народу окарактерисао је као „медијски Аушвиц.”

Хашки спиритуализам

• Тужилаштво тражи да се прихвати изјаве четири прејминула сведока и једног исцрпљеног

Пише: Ана Андрић

Хашки трибунал је по ко зна који пут показао да не зна како да се избори са проф. др Војиславом Шешељем. Једна од тактика је: промена судског већа, несигуран наговештај почетка суђења, манипулација сведоцима, поготово онима који дају писане изјаве и не појављују се на суду. Колико су ствари далеко отишле у кршењу основних људских права и међународних правних норми показује и то да чак ни председавајући судија није могао да негира да суђење није почело у разумном року.

Професор др Војислав Шешељ је на самом почетку статусне конференције свима ставио до знања да се физички и психички добро осећа, али да не верује управи затворске јединице и Секретаријату суда који су спремни да учине све против Срба.

„Ја сам недавно подвргнут већем броју лекарских прегледа. Преглед срца скенером, ЕКГ-ом, ЕКГ-ом под оптерећењем, ултразвуком. Налази су били добри. Крвна слика идеална. Затим преглед очију, очног дна, преглед вратног дела кичме. Налази су били у реду, али ме је посебно запрепастило то што су пре месец дана затворске власти уцениле моју супругу да јој неће дозволити да дође у редовну и унапред заказану посету, уколико не потпише обавезу да неће никога обавештавати о мом здравственом стању. Уплашио сам се и помислио да ми Секретаријат суда спрема неку опасну болест. И ја сам вам данас, господине Ори, послао писани поднесак где тражим да ви прибавите од Секретаријата и надлежне лекарске службе комплетан извештај о мом здравственом стању”, рекао је Шешељ.

Председавајући судија је одговорио да зна за тај поднесак, али исто тако по устаљеној пракси покушао је да замени суштину формалношћу, инсистирајући на укупном броју речи у поднеску. Професор Шешељ је одговорио да му је онемогућена комуникација, техничка помоћ сарадника, те да није у стању да броји речи. Међутим, председавајући судија, очито погођен сазнањем да неко није обратио пажњу на тако за њега битну ствар као што је укупан број речи у поднеску, наставио је да инсистира на томе. Изрекао је готово мали елаборат о бројању речи.

Потом је упитао лидера Српске радикалне странке има ли још нешто да каже у вези са својим здрављем. Професор Шешељ је одговорио да нема, али да би желео нешто да каже о условима притвора. Рекао је: „У Притворској јединици постоји један веома крупан проблем, говорим искључиво о притвореним Србима. Не мешам се у питање притворених Хрвата, Албанаца, муслимана, Македонаца и евентуално других. То питање ме не интересује нити ту има неких проблема. Захтевам, господине Ори, да се под хитно раздвоје од осталих притвореника они притвореници српске национал-

ности који су направили споразум са Тужилаштвом, нагодили се и пристали да лажно сведоче у другим процесима. Ако се то не учини у најскорије време, у Притворској јединици можете очекивати крваве обрачуна међу нама. Моја дужност је да вас као претпретресног судију у мом предмету обавестим благовремено да су ти проблеми веома велики и да морате да склоните све те нагодбењаке и лажне сведоке из наше средине”.

Професор Шешељ је у наставку нагласио да, када је реч о групи у којој је он, такво лице је адмирал Миодраг Јокић и рекао да је поднео писани поднесак Претпретресном већу са сличним захтевом.

Пошто је поново споменут поднесак, поново је на дневни ред дошло бројање речи.

У наставку статусне конференције професор Шешељ је рекао да би желео да каже нешто што до сада није рекао: „На свакој статусној конференцији за протекле три године и неколико месеци председавајући судија, пре вас је то био ваш колега господин Агиус, најављивао је да ће у најскоријем року Судско веће донети одлуку о питању обелодањивања на језику и у форми, и никада се то није десило”. Професор Шешељ је нагласио да инсистира да све мора бити на српском језику, јер ако су Хитлерови сарадници на Нирнбершком процесу морали баш све да добију на немачком језику, то значи да ни Хашки трибунал не може да обара правни стандард Нирнбершког процеса.

Професор Шешељ је такође приметио да тужилац као службеник међународне правде пред собом има два равноправна задатка: да са подједнаком ревносту ради на прона-

лажењу ослобађајућег материјала, као што ради на кривичном гоњењу. У том смислу професор Шешел је потенцирао питање обелодањивања 21 документа који се односи на ексхумацију лешева у Приједору. Приметио је да је Приједор далеко од било које локације на којој је он евентуално вршио своје злочине. Са дозом ироније рекао је: „Ја нисам некрофил. Мени су довољни они лешеви који ми се приписују оптужницом, а сада морам да се бавим и ексхумацијом приједорских лешева”.

Председник српских радикала такође је рекао да је разумном човеку апсолутно необјашњиво зашто је готово 80 одсто материјала добило ознаку поверљивости. Такође, истакао је да је Тужилаштво покушало да му уручи 14 огромних регистратора материјала, али да је он извадио само документа која су на српском језику, а остало вратио. „Све што је на енглеском, мени апсолутно није потребно и никада ми неће требати. Ви можете донети одлуку и да ми се на кинеском обелодањује материјал, али то се мене не личе. Ја знам да је моје право да све буде на српском”.

Председник српских радикала говорио је и о проблему који има у вези са доставом материјала са ознаком поверљивости његовим правним саветницима који заједно са њим припремају одбрану. Пошто му је то сада забрањено, нагомилао се огроман материјал који не може да дође до његових правних саветника, што значи да они нису упућени у њих и да не могу да учествују у припреми одбране.

Сведочење мртвих

Представници Хашког трибунала покренули су потом питање почетка суђења и навели да то може да буде почетак октобра. Постављено је и питање броја сведока. Према наводима тужиоца, укупно би било 126 сведока. Један број сведока, према захтеву Тужилаштва, не би био подвргнут унакрсном испитивању. Такође, Тужилаштво тражи да се прихвати изјаве четири преминула сведока и једног истражитеља. Изјашњавајући се о почетку суђења, проф. др Војислав Шешел је одговорио: „За мене почетак октобра није прекасно, ја сам у пуној животној кондицији, пун елана и не може бити прекасно јер очекујем да ћу живети много, много дуже од тога. Међутим, морам да истакнем да су сви разумни рокови за почетак суђења одавно прошли”.

Такође је нагласио да он инсистира на унакрсном испитивању сведока, јер нема поверења у браниоце у другим процесима који су их раније испитивали, „јер су то обично браниоци плаћени од стране суда и браниоци који су настали да се не замере суду и Секретаријату да не би изгубили место. И друго, ти сведоци су саслушавани по сасвим другим

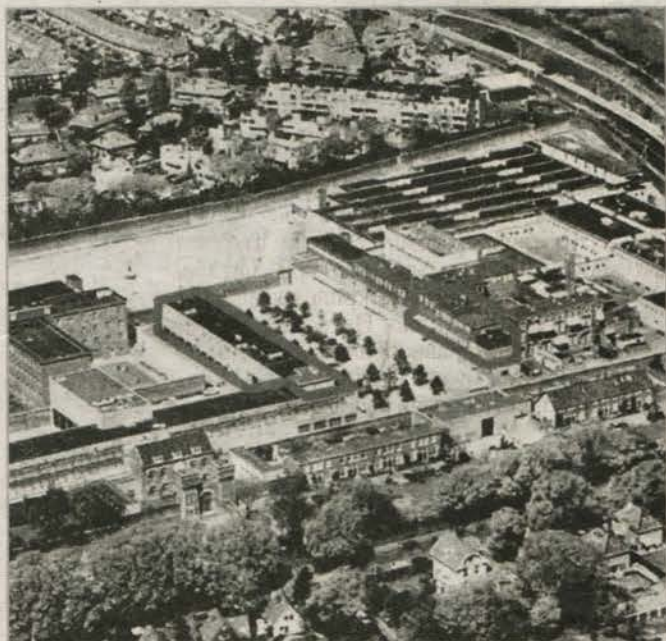
околностима, не околностима које се тичу мог процеса и ја ћу инсистирати да их све унакрсно испитам”.

У наставку статусне конференције професор Шешел је истакао: „Ако ми омогућите нормалну комуникацију са мојим правним саветницима, ја ћу за сваког од ових 66 сведока написмено навести због чега оспоравам њихов исказ и који су елементи којима утврђујем да они говоре неистину”.

Проф. др Војислав Шешел наставио је да инсистира на свом неотуђивом праву на самоодбрану и начину рада суда: „Инсистирам да судски процес буде три дана у недељи. Ја сам оперисао кичму, појавила ми се поново дискус хернија у лумбалном делу кичме тако да ми дуго седење ствара проблеме. Треће, имам астму која такође представља проблем по себи. И четврто, ја се сам браним па ми требају два дана у недељи за контакте са мојим правним саветницима, истражитељима и тако даље, како бих могао ефикасно да унакрсно испитујем сведоке Тужилаштва. Пошто је Судско веће у случају Милошевић направило тај преседан, ја се позивам на тај преседан да се и у мом случају одреде три радна дана због специфичних околности у којима се налазим”.

Професор др Војислав Шешел говорио је о још неким спорним питањима. Ономогућено му је подношење приговора на оптужницу, није решено питање финансирања његове одбране, поново је рекао да није решен проблем фотокопирања материјала, нагласио да тражи средства за припремање одбране и покренуо питање браниоца у приправности. У вези са тим навео је да је секретар за браниоца у приправности именован човека који не испуњава два битна услова: не зна српски и није у регистру адвоката Међународног суда. „Моје право је да се борим за свој статус и да то покренем све дотле док не буде решено у сагласности са Правилником, Статутом и другим општим правним актима”. Председник Српске радикалне странке затражио је да му се достави опроштајно писмо Милана Бабића.

Статусна конференција је још једном потврдила да проф. др Војислава Шешела као таоца у Хагу држе лидери тзв. новог светског поретка који желе да у Србији доврше све што су испланирали а он им се нашао на путу. Због тога се у случају др Војислава Шешела ништа не решава конкретно, на основу права и правде, него се пролонгирају сви разумни рокови и газе не само основна људска права, већ и правила која су постављена од стране суда.

Научни скуп на тему „Говор мржње” у Сава центру

Инквизиција за реч и мисао

- „У вишесайном научном скупу о „Говору мржње у општинци Хашког трибунала против др Војислава Шешеља” рефератне пријавило и поднело неколико десетина научних и јавних радника
- „Говор мржње” означен као нејравна алајка из вокабулара моћног невладиног сектора – за фабриковање злочинаца од жртва

Пише: Жана Живаљевић

У препуној великој дворани београдског Сава центра одржан је у суботу, 27. маја 2006. године, пети по реду научни скуп у организацији Српске радикалне странке под називом „Говор мржње у општинци Хашког трибунала против др Војислава Шешеља”. Како уз промоције књига које је др Шешељ написао у шевенингенском казамату овакви скупови подсећају на неправду учињену прваку најјаче парламентарне странке у Србији, али и опозиционом вођи без страха, радикали у покрет бунта регрутују све више и више нових симпатизера и слободарски и патриотски расположених грађана из свих делова отаџбине.

И научна елита Србије подигла је свој глас против неправде и политизације права које нескривено чини Хашки трибунал; она од скупа до скупа окупља све већи број ново-придошлих академица са највишим звањима који се солидарно са радикалским слоганом „Слобода Шешељу! Стоп хашкој тиранији!” Интелектуалној и моралној елити прилазе без страха за положај и каријеру и многи правдољубиви асистенти приправници – тако да ова борба за Шешељево слободу поприма размере општенодржног покрета.

Скупу у Сава центру, којим је председавао генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић, а отворио га Шешељев заменик Томислав Николић, присуствовала је супруга утамниченог др Војислава Шешеља Јадранка, многи радикалски републички посланици и функционери странке. Реферате за учешће у научном скупу поднели су проф. др Коста Чавошки, проф. др Славенко Терзић, проф. др Оливер Антић, публициста и књижевник Брана Црнчевић, песник Гојко Ђого, проф. др Бранко Ракић, асистент Александар Гајић, војно-политички коментатор Милован Дреџун, проф. др Иван Чукаловић, проф. др Сташко Стојковић, књижевник и издавач Мирослав Тохол, др Дејан Ђурђевић, академик Веселин Буретић, мр Слободан Стојановић, Милица Арежина, мр Дејан Мирковић, асистент приправник на катедри за кривично процесно право Вања Бајовић, проф. др Милан Петровић, др Марко Атлагић и други. Скуп је поздравео и писмом извињења због немогућности присуства му се обратио песник Рајко Петров Ного, док су приспели и писани радови неколицине младих асистената.

Хвала на порукама љубави!

„Др Војиславу Шешељу се у Хагу суди због вербалног деликта, држања запаљивих говора, говора мржње и он је и четврти Васкрс провео без својих најмилијих у хашком казамату” – нагласио је уводничар и председавајући научним скупом, генерални секретар Српске радикалне странке

Александар Вучић. Он је подсетио да је демократским властодршцима било најсигурније да Шешеља удаље из Србије, а да он није добровољно отишао у Хаг да се брани, већ да напада и да му за то нису потребни никакви браниоци тога суда, нити се таквом човеку они могу наметнути.

Заменик председника Српске радикалне странке и шеф тима за одбрану др Војислава Шешеља, Томислав Николић захвалио се страначким функционерима, активистима, симпатизерима, грађанима и учесницима научног скупа што су још једном показали да им је храброст, љубав, правдољубивост и патриотизам пречи од свега. Посебно је истакао допринос нове бројне плејаде младих научних радника на почетку каријере које бојазан пред будућношћу није омела да у скупу узму учешће, јер су сви присутни доказали већ више пута и доказују да отаџбина нема цену.

Николић је поновио да се др Војиславу Шешељу у Хагу суди због говора мржње, вербалног деликта, али да починиоци „префињених злочина”, колатералних штета над народима некадашње Савезне Републике Југославије за масовне смрти не одговарају, политички амнестирани љубазним извињењем, једном бесрамном реториком, која служи као оправдање назови-суду да их не прозива и не изводи на оптуженичку клупу. Њима је дата привилегија да шаљу своје поруке љубави, које нама нису потребне. „Само још једни избори и обећавам вам да то више нећемо да трпимо” – изјавио је Томислав Николић.

Он је рекао и да, без обзира на заточеништво, слободнијег човека од Војислава Шешеља нема; улази у сваку кућу, шаље своје идеје, пише књиге и учи како се воли слобода, отаџбина и народ, „за које ћемо се заједнички изборити”.

Крвожедни хашки Минотаур однео 11 жртава

Бурно и пријатељски је поздрављен излазак за говорницу једног од најпознатијих антихашких бораца, проф. др Косте Чавошког. „Честити човек не може пропустити ниједну прилику да се солидарише са недужном жртвом Хашког трибунала, свима нама драгим др Војиславом Шешељем, чије су здравље и живот у казамату угрожени” – започео је свој реферат подсећањем на чак 11 српских жртава хашке правде професор Чавошки. У ову мрачну хронику први се уписао генерал Ђорђе Ђукић, потом Симо Дрљача, доктор Милан Ковачевић, Славко Докмановић, Драган Гаговић, син и отац Новица и Микица Јањић, Влајко Стојиљковић, генерал Момир Талић, Милан Бабић и Слободан Милошевић.

Академик Чавошки изнео је разлог због кога је одложен наставак суђења Милану Мартићу. Наиме, он је оболео од емболије плућа изазване комбинацијом лекова, тако да „крвожедни хашки Минотаур” чека нове жртве.

Светски познат правни стручњак поновио је по ко зна који пут и тога 27. маја да је оптужница против Шешеља „крхка конструкција” и навео да се, поред заједничког греха свих српских оптуженика – удруженог злочиначког подухвата – лидеру српских радикала ставља на душу 14 злочина, све бесмисленији од бесмисленијег. Тако се Шешељ терети да је пропагирао политику уједињења свих српских држава у једну заједницу, регрутовање, слање и финансирање српских добровољаца, изношење идеја и охрабривање стварања Велике Србије, говоре у којима је позивао на прогон цивила друге народности, ватрену реторику.

Чавошки је као контратежу прочитао речит пример чисте националне мржње, песму Зилхада Кључанина из „Љиљана” од 22. септембра 1993. године – у време рата у Босни и Херцеговини, под називом „Да, ја презирем Србе”. „Песник”, наравно, ни пред једним судом света није прозван за овај „говор љубави”.

Оптужница политичког суда

Присутни су се дугим аплаузом одужили проф. др Славенку Терзићу који се солидарисао са праведном борбом свих српских патриота за пуштање на слободу др Војислава

Шешеља својим учешћем на научном скупу на тему „Говор мржње”. Он је у свом реферату побројао бројне примере излива мржње и нетрпеливости према Србима током ратних година, који никада нису ни осуђени ни санкционисани.

Пример народима бивше СФРЈ пружале су и стране државе у својим званичним коментарима, кроз које су пласиране и одређене опасне тезе каква је, рецимо, да је граница за Србе на Дрини у енглеској штампи и у немачком „Шпиглу” да је „Тамница народа Југославија – терор Срба”, затим стварање мита о Меморандуму САНУ као теорији етничког чишћења и тако даље.

Уместо суда за оне који су извртали истину и злонамерно је искривљавали, суди се недужнима, међутим, свима је данас јасно ко је окупатор, а ко борац за слободу, закључио је наш познати историчар др Славенко Терзић.

„Др Војислав Шешељ затворен је у ’Проклетој авлији’; прварен и одвојен од своје породице”, не због говора мржње, већ због мржње говора, рекао је за говорницом у Сава центру проф. др Оливер Антић.

Он је примерима доказао да су говори др Војислава Шешеља у односу на оно што су јавно изјављивали светски челници у време југословенске кризе – говори љубави и добрих намера према свим народима. Он је оптужен за политички деликт мишљења, подведен под говор мржње, који као неправан, политички појам и саму оптужницу своди на чин политичког суда, јер се може судити за кривично дело, а не кривично мишљење или кривични говор – истакао је Антић.

„Веровао сам да ће политичка позоришна представа после смрти главног јунака спустити завесу и почео да понављам савет режиму како да одговоре на питање о хапшењима: Ми их хватамо, а они вам умиру. Од сад их хватајте сами” – језгровито је апсурдност нашег живљења описао наш познати књижевник и публициста Брана Црнчевић.

Он је навео да поводом припрема за обележавање „15 облетнице” распада Југославије Хрватска данас јавно говори о догађајима који су прекројили мапу Балкана и да их се отворено присећају неки од главних актера крваве ратне драме, некадашњи министар Јосип Бољковац, Мартин Шпегел и актуелни председник Стипе Месић – а да нико од

Егзерцир

њих није оптужен нити ће, како ствари стоје, икада одговарати за изречено и учињено.

„Такву историју Војислав Шешел није прихватао, као ни они који мисле као он и зато их ваља осудити, знају то и они који те којештарије понављају” – рекао је Црнчевић. Он је цитирао нови хашки поздрав: „Уђеш, и – готово”.

Ђогова епска литургија

Оно што је присутнима на научном скупу у Сава центру 27. маја 2006. године изрекао својим јединственим изразом песник Гојко Ђого могло би се можда назвати епском литургијом, јер је носила и песму и пророштво и видело.

Најпре је Ђого цитирао једну по људе јако злехуду поруку мржње Максима Горког: „Ако се непријатељ не преда, треба га уништити”, која је један несрећни – руски народ коштала милиона жртава, а онда сажео методе „сатанског судског процеса” који се води против Срба и своди се на испирање мозга и ритуално истеривање демона – кажњавање док се не угаси последњи пламичак достојанства.

„Нема роба без ропског осећања, а Срби никада нису били добри поданици. Свет од нас тражи доказе духовне и менталне предаје” – каже мудри Ђого и саветује скуп да треба помоћи добру да победи: предати се никада нећемо, а уништити нас не могу.

Правни саветник покојног Слободана Милошевића, проф. др Бранко Ракић имао је петанестак целодневних сусрета са Војиславом Шешелом око сведочења у „процесу века” и тврди да је својим исказима Шешел обезвредио 3,5 године суђења.

Хашки трибунал Шешелу не може ништа и он ће из ове битке изаћи као победник, уверен је Ракић, као и да је суђење лидеру српских радикала изругивање праву и истини. Трибунал лаже за бруталног агресора на нашу земљу, а говор Војислава Шешела је говор родољубља, а не мржње, сматра Бранко Ракић.

„Пре точка био је закон” – каже војно-политички коментатор Милован Дрецун. Он је раздвајање Србије и Црне Горе назвао крајем Велике Србије, ударцем у само срце заједнице, на шта је Шешел далековидо и у свакој прилици упозоравао. Шешелу се суди за идеју уједињења српског народа, јер Запад има другачије планове, тврди Дрецун.

Проф. др Иван Чукаловић изразио је, као и његови претходници, солидарност са др Војиславом Шешелом коме се не суди четврту годину, и то за наводе који се ничим не дају одбрани ни поткрепити и зато и пита – колика је неправда светске правде? Чукаловић анализира званична документа која су изазивала мржњу према Србима, иако је доказано да су конструисана на лажима, као што су да су српски лекари бавили трговином људским органима или да су српски борци систематско силовање користили као ратну тактику итд. итд.

Ангисрпски пројекти Ватикана и ЕУ

Занимљиву анализу контекста у коме је др Шешел изрекао своје најватреније и наводно најдалекосежније говоре у Хртковцима и Малом Зворнику изнео је проф. др Сташко Стојковић. Ти „запаљиви” говори мржње добијају сасвим другу димензију ако се зна да је 1992. године лидер српских радикала упозорио породице оних Хрвата који су упрљали руке злочиним против Срба да им у овом селу нема места, као што је у Малом Зворнику истоветну поруку упутио муџахединима који нису потшвали никакве ратне договоре везане за бихаћку регију. А том врстом селективне истине баве се посебни тимови, упозорио је Стојковић.

Присутнима се обратио и велики пријатељ Радована Карацића, некадашњи министар информисања у Влади Републике Српске, књижевник и издавач Мирослав Тохољ, који је за научни скуп написмено на 50 страница сажео своје ис-

траживање на посвећено примерима говора мржње супротне стране.

„Др Војислав Шешел задаће смртни ударац Трибуналу и ја имам молбу за породицу да издржи, а молим и Српску радикалну странку да буде мудра, отмена, достојанствена, паметна и српска кад дође на власт, као и Свевишњег да др Војиславу шешелу сачува здравље и памет” – поздравио је скуп кратко Тохољ.

Страдању др Војислава Шешела поклатио се и академик Веселин Ђуретић, који је са лидером српских радикала држао трибине широм Републике Српске Крајине, Републике Српске и свих српских земаља захваћених ратним вишором.

„Народ који је 1804. године први извео најаутентичнију народну револуцију, до данас је имао само празан ход и своју историју без националне идеје водиле свео на – нестајање. Он се понашао идеологизаторски и неисторијски према сопственој судбини. И не отргне ли се од идеолошке дресуре и врати историјски одговорном понашању, пројекат уништења непокорне балканске групације која се зове Срби, успеће у потпуности” – изјавио је у Сава центру Ђуретић.

Сви су такви пројекти и настали из једног мотива: да се онемогући српска освета због милион и по жртава, а поука њиховог успеха – да се злочин исплати, заједничка је и за папу и за Европску унију, тврди познати историчар.

Он предлаже да се организују скупови у свим градовима, на којима би се јавно пратило суђење Шешелу: „Покажимо да смо живи, одупримо се нестајању” – поручује Ђуретић.

Мр Слободан Стојановић, адвокат са искуством у Хашком трибуналу упозорио је да теза о говору мржње има тешке аргументе, на основу којих се може судити човеку, а не његовим делима и упозорио правнике на смишљену паралелу која се повлачи између трибунала за Руанду и бившу Југославију, између којих нема никаквих додирних тачака.

Сви су говорници у својим рефератима подвукли да је термин говор мржње скован у невладиним организацијама, као неправна алатка употребљива за злоупотребу правде ако некога треба осудити без кривце.

У сваком случају, овај скуп са досада највећим бројем младих научних радника и оних добро познатих публици, показао је широк фронт солидарности са Шешелевим страдањем, правом на брзо и правично суђење, регрутовао много нових лица и дефинитивно и јасно послата је порука – да повлачења нема, да је Српска радикална странка и народ Шешелева држава, која му не да да посустане, клоне духом или се обесхрабри – јер он у Трибуналу бије њихове битке, а они чувају отаџбину за децу која су јој остала верна.

Међународна јавност о кредибилитету Хашког трибунала

Гробар правде и права

- Интелектуална, правничка и стварно независна јавност у иностранству има веома ниско мишљење о кредибилитету такозваног Хашког трибунала. Ову негативну слику појачавају и скандали из приватног живота зајослених у хашком Тужилашству (случај Деффри Најса и Лори Сарторијо), као и велика корупција која влада у читавом Трибуналу
- Највећи браниоци ове накарadne и искомпромишловане институције управо су челници овдашње ДОС-власти. Ова чињеница је још чуднија када се зна како мало поштовања према ДОС-режиму показује корумпирана дружина Карле дел Понте, али и ЕУ. Зајодофилски мазохизам ДОС-власти као да нема границе

Пише: мр Дејан Мирковић

Какав је кредибилитет Хашког трибунала у међународној јавности? О такозваном Хашком трибуналу ниско мишљење има већина анкетираних у истраживањима која се спроводе у нашој земљи. Највећа и најпопуларнија странка у Србији – Српска радикална странка следи глас народа. ДОС-експерти и политичари нас скоро непрестано убеђују преко својих медија да је Хашки трибунал наводно „суд међународне заједнице“, иза кога стоји „читав свет“. На основу оваквих фраза се изводе патетични закључци о томе „како треба да сарађујемо са међународном заједницом“ јер наводно не смемо бити „неколико људи“ који нам не допуштају да живимо боље. (Поједини министри у Влади Србије иду толико далеко у овим бесмислицама да доводе у питање храброст генерала Младића, иако је она доказана небројено пута током грађанског рата у Босни и Херцеговини). Овакве фразе нису ништа ново, јер су се понављале и за време „добровољног“ изручења генерала (2005. године) који су бранили СРЈ од агресије НАТО-а.

У сенци ове патетичне кампање могу се чути мишљења озбиљних правника да би изручење генерала и политичара било погубно по нашу земљу јер би евентуална пресуда Ха-

шког трибунала против њих била основ за пресуду Међународног суда правде у спору Босне и Херцеговине против СЦГ. Дакле, и наши потомци би морали да плаћају ратну одштету због сулуде одлуке да се ухапси и изручи генерал Младић, Караџић или неки други Србин.

Ко је онда у праву? Огромна већина народа и Српска радикална странка, или 20 до 30 државних службеника у Влади Србије и кабинету председника Србије који скоро непрестано понављају фразе о „неопходности сарадње“ са такозваним Хашким трибуналом зарад некакве „европске будућности“. При том, Влада Србије и кабинет председника Србије не износе нити један економски аргумент зашто би нам било боље у ЕУ, а не ван ње, већ само фразирају, не износећи економске податке о негативним аспектима уласка Србије у ЕУ (као што су, на пример, енормно задуживање свих источноевропских земаља нових чланица ЕУ, или одлив новца са истока на запад Европе). Целина проблема сарадње са Хашким трибуналом као да је намерно скривена од очију јавности.

Међународна јавност о Хашком трибуналу

Дилему ко је у праву, народ или ДОС „елита“ у вези наводне „неопходности“ сарадње са Хашким трибуналом нам могу решити и инострани извори, интелектуалци и медији.

Доградња Ђеле куле

Они не деле мазохистичко-патетично уверење Владе и председника Србије у вези непогрешивости Хашког трибунала. Штавише, неки од њих имају веома негативно мишљење о Хашком трибуналу. Следећи примери то потврђују.

Новинарка лондонског „Гардијана“ Ив Ен Прентис у изјави за ВВС каже: „Увек сам веома критиковала начин на који Хашки суд ради. Мислим да је пристрасан и у смислу да су српски оптуженици барем на први поглед добијали много оштрије казне од других оптуженика. Много важније од тога јесте да је далеко већи број Срба оптужен пред Хашким судом него представника било које друге националне групе која је учествовала у ратовима на Балкану... Тешко је отети се утиску да се Трибунал не понаша поштено према свим етничким групама. Мислим да медији на Западу, претежно у САД и Великој Британији, још увек не схватају да је било етапа рата у Босни и Херцеговини у којима Срби уопште нису учествовали, као на пример у Мостару. Зато је Трибуналу лако да тако неуравнотежено подиже већину оптужница против Срба. Поред тога, из бројних разговора са представницима Трибунала стекла сам утисак да су заиста пристрасни на штету Срба“.¹⁾

Француски „Монд“ поставља питање: „Откако је Хашки суд почео са радом, 125 одговорних политичара и војних лица је оптужено... Више оптужница се још увек држи у тајности, а до данас је оптужено 83 српска званичника, 28 Хрвата, 10 босанских муслимана и четири косовска Албанца. Да ли је тужилац био објективан? Један детаљ из оптужница разоткрива хијерархију... Више одговорних Срба, међу којима и Милошевић, оптужено је за 'геноцид'. Оптужени Хрвати и Албанци са Косова треба да одговарају за 'злочине против човечности', а муслимански официри из Босне и Херцеговине за 'ратне злочине'“.²⁾

Тимоти Вотерс пише за „The Christian Science Monitor“: „Судови пишу историју. Заиста, проблем са случајем тужиоца јесте тај да је покушао да исприча читаву причу о рату а тако се удавио у сопственој нарацији. Трибунал није помогао ни регионалном помирењу. Неколицина Срба прихвата легитимитет суда... У Босни помирење никада није могло да буде лако, али Трибунал није успео да створи заједнички интерес њених народа. Која је цена свега тога?... Некада инсистирање на хашпењу може да дестабилизује постојање и крхе државе“.³⁾

Професор савремене историје на Ориел колеџу у Оксфорду Марк Алмонд, указује на двоструке стандарде Хашког трибунала. Поводом скандалозне одлуке о ослобађању Фатмира Љимаја и Исака Муслиуа Алмонд наводи да ће: „... преовладати утисак да Срби, оптужени за истоветне злочине, неће бити третирани на исти начин... и то је суштинска мањкавост. Истински међународно признат суд, суд који признају све стране, вероватно би наишао на одбојност свих заинтересованих. Али ако му једна страна одаје признање, а друга не, суд не ради добро. То је у основи, кључни проблем политизације процеса кажњавања за ратне злочине којем се, у суштини, не верује“.⁴⁾ Британски професор Марк Алмонд истиче: „Ако, на пример, упоредимо случајеве Рамуша Харадинаја и господина Шешеља, пада у очи да су и један и други добровољно отишли у Хаг. Само је питање ко од њих двојице ужива повлашћени положај“.

Нобеловац Харолд Пинтер нема никаквих дилема када се ради о Хашком трибуналу: „Сматрам да је овај конкретан суд незаконит, и да, у суштини, нема никакву ваљану међународну правну утемељеност. Заправо, сматрам да је то један суд који су инспирисали Американци. Целу ствар је заправо покренула Мадлен Олбрајт тако да је, уверен сам, то стварно пристрасан суд који нема никакву адекватну правну заснованост, нити суштину“.⁵⁾ Пинтер јасно износи став да Хашки суд нема озбиљан углед у међународној јавности.

„Овај суд такав углед сасвим извесно нема“. Пинтер оштро критикује Клинтон, Блера, агресију НАТО-а из 1999. године, али и отмицу Слободана Милошевића: „На крају крајева, он је мање-више отет и пребачен у Хаг... То је био јасан случај подмићивања... Да се вратимо на тренутак Клинтону и Блеру – ја бих свакако рекао да њих сматрам злочинцима. Верујем да је акција НАТО сама по себи била незаконита, нелегитимна, да је била противна међународном праву и да је извршена упркос Уједињеним нацијама и уз презир према УН. Према томе, то је била једна бандитска акција, а бомбардовање цивила је, по мом уверењу, представљало чин убиства; мислим да су врло смишљено намеравали да терористу цивилно становништво и да су у великој мери успели у томе. Дакле, ја верујем да ти људи делују на изузетно бруталан начин, да се влада САД и британска влада понашају као прави дрипци и сигурно је да би за то морали да буду оптужени. Међутим, не може се очекивати да их оптужи овај суд, јер су заправо они ти који чине овај суд“.

Гартон Еш пише у „Гардијану“ о двоструким стандардима такозваног Хашког трибунала и његовој недозвољеној ретроактивности, која нема упориште ни у међународном ни у нашем праву (то је посебно јасно када се анализира бесмислена оптужница против доктора Војислава Шешеља у којој се он ретроактивно оптужује за наводни „говор мржње“). Еш наводи: „Понашање Хашког трибунала је било далеко од савршенства... Чињеница је да је четворо особа умрло у притворској јединици Хашког трибунала... Чудно је што је Рамушу Харадинају, бившем вођи ОВК дозвољено да изађе из притвора уз кауцију и да учествује у јавном животу на Косову, док се против њега води поступак због ратних злочина. То оставља утисак да Хашки суд примењује двоструке аршине. Осим тога, врло је незадовољавајуће што је Хашки трибунал основан тек када су се у бившој Југославији догодили... злочини и што се он бави само једном (бившом) земљом. То даје кредибилитет оптуженима за 'политичку правду'“.⁶⁾

Миша Глени, британски аналитичар и публициста, износи да се Хашки трибунал може сматрати одговорним за Милошевићеву смрт: „Мислим да постоји одговорност и да је покушај Карле дел Понте да пребаци средиште пажње на питање Младића и Караџића разумљив, али да то у исто време представља заташкавање некомпетентности суда“.⁷⁾ Видимо да Глени правилно процењује шта је један од разлога за отпочињање лова на Младића, али то очигледно није јасно трагичном режиму ДОС-а.

Џон Логхленд, аутор књиге: „Међународни кривични трибунал – чувар новог светског поретка“ пише у „Гардијану“ да Тужилаштво Хашког трибунала није нашло ниједног сведока који би потврдио да је Милошевић наређивао ратне злочине. Логхленд истиче да су методи из времена инквизиције неприхватљиви у савременом друштву јер: „Цивилизована друштва морају да се уздрже да прихвате кривичне пресуде засноване на кампањама мржње“.⁸⁾ Јасно је на кога мисли Логхленд, на такозвани Хашки трибунал.

У Ирском центру за људска права у Голвеју је 2006. године одржана конференција о Хашком трибуналу. Стивен Кеј, правник који је учествовао у раду Хашког трибунала, његова колегица Џулијан Хигинс и Вилијам Шабас (експерт за питање геноцида и директор центра у Голвеју) су изнели низ оштрих критика на рачун Хашког трибунала. Шабас је навео да: „инсистирање на оптужби за геноцид како би трећина Југославије била задовољна није никакав начин вођења једног судског процеса“.⁹⁾

Лондонски „Institute for war and peace reporting“ објављује мишљење проф. Bet van Shak која је радила у хашком Тужилаштву. Она сматра да је „само по себи лоше да се принцип командне одговорности примењује у случају оптужби

за геноцид, посебно ако се има у виду љага коју геноцид са собом носи".¹⁰⁾

Хелена Кобан, коментатор „The Cristian Science Monitor“ и аутор форума о транзиционој правди на интернет сајту посредно потврђује оно што је доктор Војислав Шешел већ открио у раду Хашког трибунала – тамо влада велика корупција. Кобанова пише: „Проћердали су милијарде долара, нису успели да подстакну напредак у поштовању људских права... модерни трибунали су се отегли и врло су скупи”.¹¹⁾ Такође, Кобанова указује на надување рачуна, прекорачење временских рокова и друге неправилности.

Карла дел Понте покушава да остави утисак некакве озбиљне правнице, наводно независне и аполитичне. У тим својим неозбиљним покушајима да поправи свој низак углед, Карла дел Понте износи разне бесмислице. На пример, у интервјуу за аустријску државну ТВ ОРФ у марту 2005. године она је изјавила да: „Добровољна предаја није сарадња” (!?).¹²⁾ Одговарајући на питање зашто доктору Војиславу Шешелу не почиње процес већ две године, Дел Понтеова се правдала помоћу јефтиних и провидних неистина. Трибунал наводно нема довољан број судница, (!?) тврдила је Карла дел Понте, иако је општепознато да ова нелегална институција има астрономски буџет од преко 200 милиона долара. На крају интервјуа, Карла дел Понте се представила као неко ко, малтене, не подлеже никаквој одговорности. Она је одговарала на незгодна питања као да је неки туриста који је на успутном путовању кроз Хаг: „То што Милутиновић и Шешел пар година чекају на процес, ја као тужилац са тим немам проблем”. Нажалост, овакве неозбиљности и небулозе могу да прођу само код трагикомичних досовских власти као наводних аргумената. Ипак, у немачкој јавности оне изазивају само додатно срозавање (већ ниског) правничког угледа Карле дел Понте. На пример, немачки дневник „Велт” пише да Карла дел Понте „не види своју канцеларију као независну институцију чија је једина функција да дели закон и правду”, а „Шпигл” сматра да „она делује више као политичар него као тужилац”.¹³⁾ Минхенски дневник „Зидојче Цајтунг” преноси изјаву анонимног сарадника Трибунала који тврди да у Хагу влада велико незадовољство радом Карле дел Понте.¹⁴⁾ Немачки правници, чак и они који су запослени у Трибуналу, као Волфгајг Шомбург, отворено критикују рад Тужилаштва. Шомбургове колеге, немачки професори кривичног права наводе да су политичке амбиције Карле дел Понте биле у раскораку са правом. Тако је озбиљно доведен у питање углед и кредибилитет Хашког трибунала.¹⁵⁾

Критике на рачун такозваног „Трибунала међународне заједнице”, како га патетично називају ДОС-експерти и политичари, долазе и из Источне Европе и исламског света. Познати чешки интелектуалац, дисидент и опунмоћеник у рангу министра у бившој чешкој влади Петер Ул пише за чешке медије да Хашки трибунал има мало тога заједничког с правом.¹⁶⁾ Ул посебно критикује дужину притвора који се примењује у Хашком трибуналу. Чешки интелектуалац сматра да би Европски суд за људска права у Стразбуру то сигурно оценио као кршење основног људског права,

права на регуларан судски поступак. Ул отворено износи да би Хашки суд требало укинути, јер он има за циљ да оправда бомбардовање СРЈ од стране НАТО-а 1999. године. По мишљењу чешког интелектуалца, Хашки трибунал би своје списе требало да преда историчарима који би анализирали југословенску кризу.

Либијски вођа Моамер Ел Гадафи упоређује суђења Садаму Хусеину и Слободану Милошевићу и налази сличност јер је и у Багдаду и у Хагу, по њему: „... правда компромитована и изложена опасности”.¹⁷⁾

Један од највећих живих светских интелектуалаца, Ноам Чомски, са полускривеним презиром коментарише рад такозваног Хашког трибунала: „То не може да се схвати озбиљно... Како може да се докаже оптужница? Једино ако Била Клинтон и Тонија Блера такође сместите на оптужничку клупу. Они су и тада схватили да је то слаба оптужница... ово суђење никада није могло да буде одрживо, чак и да је било полупоштено. То је била фарса”, каже Чомски.¹⁸⁾

Петер Хандке, чувени аустријски писац, сматра: „... да су почетак Хашког трибунала, разлог његовог формирања и порекло лажни, остају лажни, а тако ће бити и убудуће”.¹⁹⁾

Највећи браниоци Трибунала овдашња власт

Видимо да интелектуална, правничка и стварно независна јавност у иностранству има веома ниско мишљење о кредибилитету такозваног Хашког трибунала. Ову негативну слику појачавају и скандали из приватног живота за послених у Хашком тужилаштву (случај Џерфи Најса и Лори Сарторијо), као и велика корупција која влада у читавом Трибуналу. Додајмо да и у Русији постоји читав низ захтева за укидање Хашког трибунала. Они такође долазе од стране интелектуалаца, медија и политичара. И у бившим југословенским републикама постоје јавни захтеви за укидањем Трибунала (Хрватска), или се критикује његов рад као пример двоструких стандарда (Словенија). Зато је срамно и чудно да су највећи браниоци ове накардне и компромитоване институције управо овдашње ДОС власти. Ова чињеница је још чуднија када се зна како мало поштовања према ДОС-режиму показује корумпирана дружина Карле дел Понте, али и ЕУ. Западофилски мазохизам ДОС-власти као да нема граница. Они нису успели да добију предају од хашких уцена чак ни двадесетак дана пред сепаратистички референдум у Црној Гори и у време док се воде разговори о судбини Косова и Метохије.

Да ли је то последица њихове неспособности, сервилности или необавештености о стварном угледу Хашког трибунала у међународној јавности, више није ни важно. Важно је да су у нашој земљи потребне промене, а њих може донети само странка која слуша глас народа у вези проблема Хага. То је Српска радикална странка. Хашки трибунал је институција прошлости. Он је застарео, пристрасан је и у њему влада корупција. Зато треба да престане да постоји, као и Гвантанамо, као и тајни затвори ЦИА широм света. Све те нелегалне затворе је основала једна те иста глобална политика, која разара државе и народе широм света зарад присвајања туђих материјалних добара.

Фусноге:

- 1) „Политика”, 3. 2. 2005.
- 2) „Политика”, 12. 3. 2005.
- 3) „Политика”, 18. 3. 2005.
- 4) У разговору за ВВС, пренео „Привредни преглед”, 2. 12. 2005.
- 5) НИН, 20. 10. 2005. Пинтер је назвао бомбардовање РТС-а „опипљивим чином убиства” који је извршио НАТО.
- 6) „Политика”, 20. 3. 2005.
- 7) НИН, 30. 3. 2005.
- 8) НИН, 30. 3. 2005.
- 9) С. Р. „Политика”, 9. 5. 2006.
- 10) Текст Хелен Вегел, пренела „Политика”, 3. 4. 2006.

- 11) Шуваковић З.: „Политика”, 10. 3. 2006.
- 12) „Привредни преглед”, 3. 3. 2005.
- 13) Ђирјаковић З.: НИН, 20. 10. 2005.
- 14) Стојановић М.: „Политика”, 6. 10. 2005.
- 15) Стојановић М.: „Политика”, 15. 3. 2005.
- 16) Лазаревић М.: „Политика”, 15. 3. 2005. „Милошевић ће остати херој или бар жртва због двоструких стандарда САД и Хашког трибунала”, сматра Ул.
- 17) Гадафијева ћерка брани Садама Хусеина – Југовић В.: „Новости”, 25. 2. 2006.
- 18) Мандић Д.: „Политика”, 8. 5. 2006.
- 19) Лазански М.: „Политика”, 13. 5. 2006.

Судско убиство Милошевића

Аутори су француски држављани. Ева Крепа и Патрик Баро, су 1992. године били официри мировних снага у Југославији – Ева поручник а Патрик пуковник. Радили су у болници у Глини, на Банији. Убрзо су схватили да су на семинарима у француским касарнама слушали о Србима оно што нису сретли у Републици Српској Крајини. Самоиницијативно су истражили за историјским подацима о српско-хрватским односима. Открили су да је у истражу истражили три европских земаља и САД према Србима и Југославији. Преко истражила у Француској, слали су редакцијима чланке о разбијању Југославије и нејавди према српском народу у РСК. Уверавали су да је Хрватска била двонационална држава, истражи Београда, и да хрватска етничка заједница нема права да Србима одузима државотворни статус у заједничкој држави. Они су 1995. године поднели молбу за истражем у држављанство Републике Српске Крајине. Били су истражени и издали су им истражи и личне карие. Те године су, на истражу председника РСК Милана Марковића отворили амбасаду РСК у Паризу. Устражи су објавили књигу „Убијају један народ – Србе“. Ово је било истражи за Министарство одбране Француске. Ева и Патрик су истражовани у Француску и истражени су два месеца у кућни истражор у Паризу. После истражи су удаљени из војске. Прошле године били су сведоци одбране Слободана Милошевића и о истражи написали књигу „Процес Милошевићу или суђење српском народу“. За Владу Републике Српске Крајине у истражонству, отворили су истражонство у Паризу, истражи је објављено у француским Службеним новинама.

Пишу: Ева Крепа и Патрик Баро

Председник Слободан Милошевић је умро у ноћи између 10. и 11. марта 2006. године. Радио је до изнемоглости како историју некадашње Југославије не би писала разна пискарала Хашког трибунала. Ми смо имали ту привилегију и част да се са њим сретнемо у његовој ћелији у току 2005. Остали смо са њим у контакту захваљујући безграничној оданости Бранка Ракића.

У тренутку када се не штеди на хипотезама о његовој смрти, желели бисмо да подвучемо чињенице које су неспорно погоршале његово здравствено стање и које су његов живот довеле у опасност. Слободан Милошевић је тражио за себе само две ствари. Прво, да виђа своју породицу и друго, право на медицинску негу сходно резултатима савремене науке. Ова два основна права су му ускратиле индивидуе чије је лицемерје равно ниским душама. Пре неколико месеци, Слободан Милошевић нас је замолио да прочитамо писмо које је он написао Хавијеру Солани на француском језику. Требало је да исправимо евентуалне стилске грешке „дипломатског“ језика којим он није у потпуности владао. Не сматрамо да одајемо тајну објављивањем овог писма:

„Господине Солана,
Ви добро знате да сам ја био на челу моје земље и њених војних снага у истражу када сте ви заочели бомбардовање Југославије и истражи вам је да се налазим у вашем зајвору у Шевенингену. Основна разлика између мене и осталих зајвореника који ме окружују није само у чињеници да сам ја једини шеф државе који је овде зајворен, већ и у чињеници да сам ја једини зајвореник коме је ускраћено виђање са истражонцом. Отражујем вам ову истражу јер нисам истражур да сте обавестили о условима моћ зајворења а не могу да замислим да један човек достојан истражовања може да се учини одговорним за једну истражу бесрамности.

Мере одмазде према суфрази и деци истражоника су неодоличне. С обзиром на ваше високе функције које сте имали и које данас имате, не могу да сумњам да ћете истражети истражорне мере како би чланови моје истражонце могли да дођу у Холандију да би ме истражили. Слободан Милошевић“.

Констатујемо да је Хавијер Солана учествовао у овој бесрамности и овом приликом још једном показао своју бездушност. Извесно је да је стрес изазван истражовањем сваког контакта с породицом, више од четири године одиграо убитачну улогу у развоју кардиоваскуларне патологије Слободана Милошевића. При крају 2005. године, због погоршања његовог здравственог стања, Слободан Милошевић нас је замолио да се обратимо неком француском професору кардиологије који би прихватио да га прегледа у затвору, јер уопште није имао поверења у лекаре које му је суд доделио по службеној дужности. Професор Флоранс Леклерк, шеф кардиолошке службе у Универзитетском болничком центру „ЦХУ“ у Монпељеу, радо је прихватила да дође у Хаг са професором ОРЛ Андријем и др Шумилином, ангиологом. Закључак њихових налаза је био да је Слободан Милошевићу потребан одмор, преиначење лекаског третмана и одређен број додатних испитивања. Њих нико није чуо. Непосредно након објављивања вести о смрти Слободана Милошевића, проф. Флоранс Леклерк, послала нам је поруку следеће садржине: „Тужна сам што испитивања која смо тражили нису била урађена“.

Насупрот ономе што је Карла дел Понте исхитрено саопштила, Сlobодан Милошевић није извршио самоубиство. С једне стране, они који су га добро познавали знали су до које мере је он био одлучан да се бори за уништење Хашког трибунала, који није успео да донесе било какве материјалне доказе за његову наводну кривицу. Са друге стране, токсиколошке анализе нису обелоданиле никакав састојак у крви који би могао да изазове смрт. Што се тиче претпоставке са „Рифампицином“, то је новинарска будалаштина. „Ле Поинт“ од 16. марта је изнео „мешавине лекова које је затвореник узимао у затвору како би смањив ефикасност лечења које му је било преписано“, тврдећи чак да је „уношењем хемијских супстанци, српски диктатор био ухваћен у сопствену клопку“. Жак Амарлик је у „Либерасиону“ од 16. марта написао: „Милошевић је набављао контрадикиване лекове у циљу погоршања сопственог здравственог стања, што би ишло у корист његовом захтеву за привременим пуштањем на слободу ради лечења у Москви“. Ту тезу је такође изнела Стефани Мопа на страницама „Монда“, рекавши да је Сlobодан Милошевић узимао лекове који му нису били преписани како би изнудио „бег“ у Русију. Стефани Мопа је још изнела и „трагови Рифампицина“, лека против туберкулозе који поништава преписане терапије за кардиоваскуларне проблеме“. („Монд“. 19-20. март). Госпођа Мопа вероватно има довољно оправдање за своје потпуно незнање у домену фармакологије и токсикологије али је могла да се информира код компетентних стручњака као што налаже кодекс новинара. Сlobодан Милошевић није никад узимао „Рифампицин“ у циљу погоршања свог здравственог стања.

Осим тога, треба подвући да кардиоваскуларна патологија од које је боловао Сlobодан Милошевић, није имала никакву, па ни релативну контраиндикацију на узимање поменутог антибиотика против бројних бактеријских болести (не само туберкулозе). У случају поновљеног узимања „Рифампицина“ могла је само да се умањи а не и поништи ефикасност неких терапија, својствених при уношењу ензима, што се посебно коси са модификацијом која настаје услед метаболизма јетре. Глупо је сматрати да је повремено узимање „Рифампицина“ могло да поништи деловање терапије која се састоји од бета-блокатора (метрипролол), парализатора ензима за конверзију (еналаприл) и парализатора калцијума (амлодипин). Насупрот ономе што је било објављено, Сlobодан Милошевић није никако могао да од било

кога добије ни алкохол ни лекове. Његову собу су стално претресали у његовом одсуству (што није било дозвољено). Најзад, сам Сlobодан Милошевић је тражио контроле крви за дозирање преписаних лекова, што доказује да их је редовно узимао.

Јасно је да смрт Сlobодана Милошевића не би могла да се припише његовој кардиоваскуларној патологији да је ова последња била исправно лечена. Реч је, дакле, о једном „судском убиству“ које је проузроковано нехуманим затворским условима, као и апроксимативном лекарском негом коју су „одобрили“ лекари по налогу Хашког трибунала. Тај Међународни кривични суд за бившу Југославију је гробар Срба, гробар Србије и гробар мира. Сlobодан Милошевић је умро након Славка Докмановића, Милана Ковачевића и Милана Бабића. Две трећине свих истрага које су се до данас водиле пред овим судом тичу се српских оптуженика. Настављајући са сатанизацијом, фрустрацијом и понижавањем српског народа, суд фаворизује, без икаквих ограда, ратне албанске и хрватске злочинце као што су Рамуш Харадинај и Агим Чеку. На тај начин делује против мира и против помирења.

Међу свим гадостима нашег времена, увреда мртвих је нешто најгнусније, а бројни су они који кукавички пљују на лешеве. Александар Велики је својим пурпурним генералским плаштом покрио леш Даријуса Трећег и обезбедио сигурну заштиту мајке, жене и ћерке свог заклетог непријатеља. Објављено је да се Анте Готовина уписао у књигу жалости у хашком затвору и да су се некадашњи непријатељи Сlobодана Милошевића молили за покој његове душе. Пошањање ових ратника, колико год да су били ужасни, требало би да постиди све политичаре и њихове медијске помоћнике који су пљували на леш Сlobодана Милошевића и његову породицу. Сlobодан Милошевић је до последњег даха на својим плећима носио терет читаваг свог народа који је Карла дел Понте увећала својим унапред наметнутим ставом. Главна тужитељка Хашког трибунала у току протекле четири године суђења није никада поднела било какве материјалне доказе о наводној одговорности српског председника за 66 тачака оптужбе.

Никад се ниједан председник ниједне државе није показао толико достојан своје функције као председник Милошевић у тамници Хашког трибунала. А они, који су одбили да му организују државну сахрану, већ одавно су заборавили значење речи држава и нација, на велику несрећу Србије. Ове сада и оне у будућности. Али је српски народ био масовно присутан на аеродрому, у Музеју револуције, испред Савезног парламента, на пожаревачком градском тргу и под липом у Пожаревцу. Ми смо то видели јер смо тамо били. То је Србија!

Злочин против мира

Злочин о коме је забрањено говорити

• Као што се јасно види, злочин против мира није у надлежности Трибунала у Хагу јер би његово испитивање пре или касније довело до правих криваца за рат у СФРЈ, тј. до великих западних сила, Немачке, Велике Британије и САД. Из ових разлога на домаћим и страним медијима је забрањено говорити о њој. Уместо тога, јавно се бомбардује дезинформацијама које Србе представљају у најгорем могућем светлу

Пише: Борис Алексић

Злочин против мира је најтежи злочин по међународном праву, тежи и од геноцида. На пирамиди инкриминисаних дела он је на самом врху. Ово стога што из њега произлазе сви други злочини у рату. Дакле, нарушавање мира је узрок свих каснијих злочина у оружаном сукобу.

Међутим, када говоримо о сукобу у СФРЈ, ваља напоменути да злочин против мира није у надлежности Трибунала у Хагу, док га бројне невладине организације (НВО) и медији који се баве истраживањем злочина уопште не помињу. Поставља се питање – због чега?

Један од најозбиљнијих недостатака Трибунала је у томе што не разматра узроке рата и не суди за најтежи злочин. Уколико би то чинио, на видело би пре или касније изашле чињенице према којима је неко други, а не Срби, потпалио фитиле рата у Југославији. Све ово је лако доказиво уколико се изнесу најосновније – неспорне чињенице о рату у бившој Југославији.

Појам

Злочин против мира састоји у започињању или вођењу рата против неке државе, тј. у угрожавању њеног територијалног интегритета, политичке независности и суверенитета оружаном силом. Он такође обухвата и кршење важећих међународних споразума.

Далеке 1945. године у Лондонској повељи Међународног војног трибунала дефинисане су три категорије злочина, укључујући и злочин против мира. Ова дефиниција је најпре коришћена пред судовима у Финској који су судили одговорнима за започињање Другог светског рата, да би касније била укључена у нирибершке принципе.

Иако се често пореди са судом у Нирибергу, Трибунал у Хагу је огроман корак уназад у односу на овај суд. Наиме, суд у Нирибергу је био надлежан за злочин против мира. Његови представници су дали и дефиницију тог злочина, која се, према њима, односи на „планирање, припремање, изазивање или вођење агресивног рата (агресије) или рата који се крше међународни споразуми“. Овде је важно запамтити појам агресије због каснијих разматрања.

Суд у Нирибергу је због извршеног злочина против мира (започињање Другог светског рата) осудио већи број лица. Током овог суђења тужилац из Сједињених Америчких Држава, Роберт Цексон је истакао: „Изазивање агресивног рата, стога, није само међународни злочин, већ је најтежи међународни злочин, који је различит од других инкримини-

раних дела и по томе што у себи садржи семе целокупног зла“.

Злочин против мира је нашао своје место и у Повељи Уједињених нација.

Наиме, у члану 1 Повеље УН каже се да су њени циљеви: „Очување међународног мира и безбедности; предузимање ефикасних, колективних мера ради спречавања или уклањања претњи миру и спречавања аката агресије или других облика угрожавања мира; решавање мирољубивим средствима у складу са принципима правде и међународног права околности и ситуација које могу довести до угрожавања мира“.

Појам агресивног рата и забрана угрожавања мира помиње се и у члану 2 Повеље УН, у којем се каже: „Све чланице ће се у међународним односима уздржавати од претњи употребом силе против територијалног интегритета или независности било које државе, или било каквог другог понашања супротног правилима УН“.

Сличне речи можемо прочитати и у члану 39 Повеље УН: „Савет безбедности ће утврдити постојање претњи миру, нарушавања мира, или акта агресије и даће препоруке, или ће одлучити које друге мере ће предузети у складу са чланом 41 и 42 Повеље како би очувао или успоставио међународни мир и безбедност“.

Дакле, и према овим дефиницијама нема сумње да је злочин против мира најтежи злочин у међународном праву, који је своје место као инкриминисано дело нашао у највишим актима Уједињених нација.

Агресија као злочин против мира

Као што смо видели, најтежи злочин по међународном праву – злочин против мира обухвата и појам агресије. Тачније, агресија је злочин против мира који повлачи међународну одговорност.

Генерална скупштина Уједињених нација је 14. децембра 1974. године усвојила Резолуцију (3314 – XXIX) којом је дефинисана агресија. Према поменутом акту агресија је „употреба војне силе од стране једне државе против суверенитета, територијалног интегритета или политичке независности друге државе, или употреба силе на начин супротан Повеље УН или принципима истакнутим у овој дефиницији”. У складу са тим, употреба силе од стране једне државе против друге „супротна одредбама Повеље, представља *prima facie* доказ акта агресије чак и у случају мањих насилних аката, који немају нарочиту тежину”.

Резолуција Генералне скупштине Уједињених нација даље прецизира конкретне облике агресије, и то:

1. „Инвазија или напад оружаних снага једне државе на територију друге, или војна окупација, без обзира да ли је привремена или не, која је резултат инвазије, напада или анексије територије друге државе извршених употребом силе;
2. Бомбардовање које изврше оружане снаге једне државе, против територије друге државе или употреба било каквог оружја једне земље против територије друге;
3. Блокада лука или обала једне земље извршена оружаним снагама друге;
4. Напад копнених или ваздухопловних оружаних снага једне земље на копно, море, ваздушни простор, или морнарицу друге земље.
5. Коришћење оружаних снага једне земље које се налазе на територији друге земље на основу споразума са том земљом, супротно условима предвиђеним у споразуму или

било какав продужетак њиховог присуства на тој територији после истека споразума;

6. Одлука једне земље да своју територију коју је ставила на располагање другој земљи, та друга земља користи за извођење аката агресије на трећу земљу;
7. Одлука једне земље да било у своје име или у име друге земље, упуту оружане банде, групе, припаднике нерегуларних снага или најамника да изврше акте оружаног насиља против друге земље, а да се ти акти по тежини могу упоредити са наведеним актима или су од изузетног значаја за судбину земље у питању”.

На основу поменутих дефиниција неће бити тешко подвести бројне нападе на Србе и Србију приликом разбијања Југославије под злочин против мира, тј. агресију.

Србија

Када је у питању Србија, агресију на нашу земљу није тешко доказати. Још 1919. године војвода Живојин Мишић је у свом извештају краљу Александру о Хрватима упозорио на могућ сукоб између два народа. Том приликом је прослављени војсковођа предвидео да ће Хрвати увек бити на страни српских непријатеља и да ће тежити разбијању заједничке државе.

Међутим, најпотпуније предвиђање разбијања Југославије и рата против Србије (злочина против мира) дао је Свети Николај (Велимировић) давне 1956. године. Овај велики српски мислилац је у једном од својих последњих писама, пред смрт, упозорио да се Хрвати припремају за нови рат против Срба. Владика истиче: „Према извештајима из Југославије, српски народ може се поново наћи пред страшном трагедијом. Сви говоре – нека падне Тито, па ћемо онда лако! А нико нема план шта ће бити после пада комуниста. Хрвати имају план инспирисан од папе и подржан од Италије. Код њих нема странака, они не знају за демократију. Они знају и хоће једно: окупирати Босну и Срем и – Србе на врбе, или поклати, или истерати из тих земаља.

У моменту пада комунизма (ако Русија не интервенише), Хрватима ће се одмах доставити оружје и сви ће бити наоружани, док ће Срби бити голоруки као и при првом покољу. И усташе и оружје – све чека готово на граници Југославије, у Шпанији и у Аргентини. За 24 сата сва ће Хрватска бити под оружјем и сви гаулајтери на свом месту. Папа ће опет благословити покољ Срба и ућуткати њему наклоњене англосаксонце.

А шта Срби партијаши мисле? Они мисле, као 1918. године, прво расписати изборе па нека народ (јадни, тужни, голоруки српски народ) исказе своју жељу и вољу. И ништа више. У тој једној мисли садржан је план свих српских демократских и полудемократских, и левичарских и полулевичарских партија, па чак и националних, четничких и патриотских. Каква фантазија и какво лудило! Питање је, дакле, не како оборити Тита, него шта ће бити после Титовог пада и каква ће се власт одмах установити у српским земљама”.

Колико је Свети Николај (Велимировић) био у праву, уверили смо се почетком деведесетих година прошлог века, а његово писмо упућено српском народу је и данас веома актуелно.

Злочиначки план

Велики број домаћих и светских медија је представљао и представља рат против Срба као спонтану реакцију западних великих сила, које су наводно биле затечене српским понашањем. Представници Трибунала у Хагу су небројено пута истицали, иако злочин против мира није у надлежности Трибунала и не баве се њиме, да рат против Србије није претходно планиран већ да су га сами Срби изазвали.

Доказа да то није истина има много. Не само да је разбијање Југославије и рат против Срба предвидео Свети Николај (Велимировић), већ је постојао и конкретни план на основу којег је уништена ова мултиетничка држава.

Сједињене Америчке Државе и Ватикан (Роналд Реган и папа Јован Павле Други) су 1982. године потписали тајни споразум о ширењу свог утицаја у свету. Обе стране су понешто добиле, а понешто изгубиле. У сваком случају, иако је Ричард Ален, саветник за националну безбедност председника Регана, овај договор окарактерисао као „један од највећих тајних савеза свих времена“, он је представљао осавремену верзију споразума између Наполеона и Римокатоличке цркве којим је пре два века обележен тадашњи поход на Исток и православну Русију.

Интензивна сарадња Ватикана и САД почела је доласком Регана на власт, а двојица шефова држава су 1981. године разменили већи број писама припремајући споразум. Први састанак папе Војтале и америчког председника, како наводи професор Смиља Аврамов, одржан је без преводиоца, у четири ока.

Ватикан је са своје стране захтевао независност Словеније и Хрватске, као и веће међународно ангажовање Аустрије. Прецизније, овим потезима Римокатоличка црква је јасно показала да тежи обнови Аустро-Угарске. Иако су САД Југославију тада сматрале пријатељском земљом, постепено су изашле у сусрет овим жељама из Рима.

Папа је, са своје стране, на захтев Вашингтона одустао од „теологије ослобођења“ промовисане у Јужној Америци, која је озбиљно угрожавала интересе САД у том региону. Велику помоћ у том пројекту Јовану Павлу Другом пружио је кардинал Јозеф Рацингер, садашњи „понтифекс максимус“.

Међутим, Ватикан је учинио и неке друге, за саме католике скандалозне уступке. Римски часопис „Ођи“ је 1983. године објавио фотографије папе Јована Павла Другог као учесника у „масонском ланцу“ (паганском ритуалу). „Заборавајући“ на речи папе Пија Деветог да је масонерија антихришћанска, Војтила је укинуо канон број 2335 који је забрањивао римокатолицима ступање у ложе. Како истиче академик Милорад Екмечић, папа Јован Павле Други и кардинал Јозеф Рацингер су чак пристали на промену догме Римокатоличке цркве усвајајући масонско тумачење Бога као „архитекте свемира!“

Овим чином њих двојица су починили тешко светогрђе које, између осталог, подразумева обраћање Богу у средњем уместу у мушком роду, у складу са поменутих масонским учењем! Наравно, све ово је учињено без сазивања новог ватиканског концила и далеко од очију јавности. Према мишљењу појединих аналитичара, на овај начин Римокатоличка црква је укључена у амерички пројекат новог светског поретка, али плаћајући страшну, погубну цену која подразумева одрицање од суштинског хришћанског учења.

Реализација плана

Након осам година од споразума Роналд Реган – Јован Павле Други, а пре избијања оружаног сукоба у СФРЈ на сцени је већ увелико било наоружавање словеначких и хрватских сепаратиста.

Уједињена Немачка, која је тражила поново своје место међу великим силама, здушно је подржала и помогла разбијање свог старог непријатеља – Југославије. На овај начин је практично створен нови тројни пакт, који су чинили Ватикан, Немачка и САД. Немачка је почела да наоружава Словенце и Хрвате најсавременијим противоклопним средствима, као и другим оружјем, што је само по себи представљало злочин против мира. Агентурна мрежа немачке обаве-

штајне службе БНД је увелико радила на Балкану још од шездесетих година прошлог века.

Наиме, како истичу генерали Душан Вилић и Бошко Тодоровић у својој књизи „Тероризмом у нови светски поредак“, након Четвртог пленума ЦК СКЈ 1966. године, када је разбијена јединствена Државна безбедност Југославије, тајне службе република су постале независне од Београда. Онда су успостављане везе тих структура из СР Словеније и СР Хрватске са у првом реду немачком службом БНД. На овај начин су успостављани контакти Крајачићеве (познат по изјави на комеморацији у Јасеновцу: „Овде смо вас премало побили“) и Јелићеве проуштакше групације са немачким агентима. Радили су против интереса СФРЈ, а за циљ су имали сецесију свим средствима.

Исто је урађено у Словенији. Догодило се, на пример, да је Државна безбедност Словеније пред отцепљење, комплетну своју архиву сакрила код Немаца. Разлог је једноставан. Уколико би се спречило насилно одвајање, да та документа буду ван домашаја ЈНА. У Немачкој су се штампали толари, који су касније пренети у Словенију. У њиховој партији ДЕМОС је било и неколико држављана Немачке. Постоје снимци о томе како Пучник, председник Скупштине Словеније прима паре од агената БНД, истичу у свом делу генерали Вилић и Тодоровић.

Милан Кучан је такође био агент од утицаја немачке обавештајне службе. Исто се десило у СР Хрватској, где је др Јохан Јозеф Денглер, агент БНД и аустријски дипломата, изабрао Фрању Туђмана, Стјепана Месића као и остали део екипе, задужене за насилну сецесију. Насиље је било неопходно како би етнички очистили Србе и извршили Павелићев тестамент. Дакле, ДЕМОС и ХДЗ су творевина БНД. Руководство Словеније и Хрватске се више од годину дана пре отпочињања оружаных сецесија определило за насилно отцепљење од Југославије.

Сједињене Државе, које су се на почетку сукоба наизглед држале по страни, допринеле су слому свог савезника Југославије. Како наводи Дајана Џонсон у својој књизи „Сулути крсташа“, на почетку кризе, дипломатским каналима Влада САД је упознала руководство СФРЈ са ставом да неће толерисати употребу силе од стране ЈНА. На овај начин словеначки и хрватски сепаратизам су додатно мотивисани.

Као последица злочина против мира, у СФРЈ је почео крвави грађански рат потпаљен од стране Ватикана, Немачке и САД. Противницима Срба са овако моћном залеђином било је све дозвољено.

Словенци и Хрвати су формирали паравојне формације чија је природа, према анализи генерала Вичића и Тођоровића, била терористичка. Словенци су убили 58 војника и официра ЈНА на „крвавој граници“ иако је Србија прихватила мирно раздруживање са Словенијом према споразуму Милошевић – Кучан од 24. јануара 1991. године договореном у Београду.

Усред Загреба 1991. године на свиреп начин је убијена дванаестогодишња (12) српска девојчица Александра Зеџ са мајком и оцем. Нове хрватске власти су пустиле убице на слободу. Као некад у НДХ, ловци на људске душе су започели процес покатоличавања Срба, те је за свега пар година од избијања рата у Загребу и околини под притиском отргнуто од православља 10 хиљада људи.

Сукоб у Босни и Херцеговини избија након саботирања Кутићеровог плана из 1992. године, који је парафиран од стране Алије Изетбеговића, Мате Бобана и Радована Караџића. Изетбеговић је повукао потпис по повратку у Сарајево, а након разговора са амбасадором САД Цимерманом. Ово је био јасан знак за почетак рата у БиХ. Сви злочини који су се десили и у овој бившој југословенској републици, последица су злочина против мира. Да није дошло до нарушавања мира, злочина не би ни било.

Хрвати су са своје стране здушно помогли избијању рата у Босни и Херцеговини. Њихове трупе су 26. марта 1992. године извршиле агресију на БиХ, када су нападе српско село Сјековац потпомогнуте локалним муслиманским формацијама у оквиру терористичке „Патриотске лиге“. Њихови циљеви су се поклопили. У агресији су учествовале 101, 102, 104. и 106. бригада ХВО, тј. војници из Загреба, Ријеке, Сиска, Осјека итд. Упали су у БиХ из два правца, Посавине и Западне Херцеговине. Следили су нови напади 4. априла, а затим и 10. априла, када је почињен геноцид над Србима на Купресу. Да слика буде још јаснија, Хрвати и муслимани су тада први извршили ратни злочин, први силовање, први су срушили верски објекат – православну цркву Огњене Марије, први су формирали логор за Србе у Тулеку у Школ-

ском центру и сл. Злочини су се потом ређали један за другим.

Агресија на СРЈ из 1999. године је школски пример злочина против мира и њоме су повређене све тачке Резолуције Генералне скупштине УН из 1974. године, као и сама Повеља УН.

Закључак

Као што се јасно види, злочин против мира није у надлежности Трибунала у Хагу јер би његово испитивање пре или касније довело до правих криваца за рат у СФРЈ, тј. до великих западних сила, Немачке, Ватикана и САД. Из истих разлога, на домаћим и страним медијима је забрањено говорити о томе. Уместо тога, јавност се бомбардује дезинформацијама које Србе представљају у најгорем могућем светлу.

Међутим, нема никакве сумње да Трибунал у Хагу није способан да утврди истину о рату у СФРЈ, управо због тога што има озбиљну „фабричку грешку“ јер се не бави најтежим злочиним по међународном праву. Са друге стране, само проучавање злочина против мира може дати прецизан, потпун и истинит одговор на питање шта се догодило у СФРЈ и ко је одговоран за рат у којем су страдале хиљаде људи.

Конгрес патриотских партија у Москви

Глобализам мрви нације

• *Централна тема Конгреса била је расправа о глобализацији. Усвојена је и Резолуција у којој се изричито негатаивно говори о америчком обрасцу глобализације, осуђује рад Хашког трибунала и изражи пуштање др Војислава Шешеља на слободу*

Пише: Ана Андрић

Трећи интернационални конгрес патриотских партија из Европе и Азије са темом „Борба против глобализма и новог светског поретка“, одржан је крајем априла у Москви. На позив Либерално-демократске партије Владимира Жириновског, Конгресу је присуствовала и троцлана делегација Српске радикалне странке у којој су били Гордана Поп-Лазивић (шеф делегације), Наташа Јовановић и Горан Цветановић. Поред српских радикала, као представника једине патриотске странке са ових простора, на конгресу су учествовале политичке партије Белорусије, Белгије, Украјине, Естоније, Азербејџана, Јерменије, Индонезије, Ирана, Кине, Либана, Малезије, Монголије и Јапана.

Учесници Конгреса истакли су да су сви патриотски покрети и партије дужни да наставе пут одбране националних интереса и заштите националног суверенитета. С друге стране, како се могло чути у расправи, то не значи затварање у националне оквире, нити одустајање од унапређивања међународних веза и односа. Говорећи о новом светском поретку, готово сви учесници су као пример глобализације наводили разбијање бивше Југославије. Како истиче Гордана Поп-Лазивић, апсолутно је свакоме било јасно какво је било учешће западних сила и Ватикана у процесу разбијања државе.

Учесници конгреса су такође истакли да политика патриотских партија одражава интерес и наде великог броја становника планете. Закључено је да је неопходно формирати савез патриотских странака, као и учвршћивање и развој вишеполарног света, очување баланса сила и међународне једнакости. Ови ставови нашли су се и у резолуцији која је усвојена последњег дана рада конгреса, а која је допуњена предлогом српских радикала да се осуди рад Хашког трибунала и упуту апел за пуштање на слободу др Војислава Шешеља на слободу, који као политички затвореник више од четири године чека почетак суђења, што је противно свим

међународним правним нормама. „Наш предлог је једнодушно прихваћен и добили смо потврду да је међународна политичка јавност итекако упозната са случајем проф. др Војислава Шешеља“, каже Гордана Поп-Лазивић.

Гордана Поп-Лазивић учесницима конгреса пренела је братске поздраве српских радикала, али и посебне поздраве професора доктора Војислава Шешеља, сужња Трибунала у Хагу. По речима Гордане Поп-Лазивић, Војислав Шешељ, на велику жалост, још није добио могућност да изнесе необориве доказе о неправди која је погодила наш народ, походом глобалних и геостратешких токова који су испољили тешке политичке, економске, културне, националне и друге девијације на тлу наше земље.

„Партија коју представљам овде у Москви полази од пресудног значаја глобализма у његовом доминантном одређењу. Српска радикална странка оцењује да је ово одлучујући тренутак нових феномена светских токова и промена – истакла је Гордана Поп-Лазивић и у том контексту посебно навела изразито негативну улогу САД. „Српска радикална странка свесрдно подржава све облике антиглобализма, дубоко се противи злоупотребама права јачега и оцењује да је институционализација насиља, чак и посредством УН, неприхватљива“, истакла је Поп-Лазивић. Она је такође нагласила да амерички глобализам намеће нови модел живота, који највећи део света сабија у бруталне и агресивне мреже неолиберализма и хипер-капитализма.

Стварање историје

Пише: Будимир Ничић

У препуном амфитеатру Техничког факултета у северном делу Косовске Митровице 6. маја одржана је промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“.

О књизи су говорили функционери Српске радикалне странке: посланик у Скупштини Државне заједнице Драган Жикић, народни посланици Милорад Мирчић, Наташа Јовановић и Сулејман Спахо, затим сведоци одбране на суђењу Милошевићу генерал Божидар Делић, др Вукашин Андрић, проф. др Марко Атлагић, проф. др Иван Чукаловић и књижевник Момир Лазић. По речима учесника промоције, књига има велики историјски, научни и политички значај и представља документ о борби српског народа за слободу, а уједно и документ о „нашим домаћим“ издајницима.

Драган Жикић, посланик Српске радикалне странке у Скупштини Државне заједнице и члан Одбора за Косово и Метохију, сматра да сведочење проф. др Војислава Шешеља на суђењу Слободану Милошевићу представља најаву-тентичније сведочење о догађајима који су се одигравали у претходном периоду на просторима бивше Југославије. „Светски моћници желели су да пред светским и домаћим јавним мњењем затру чињенице и околности које су карактерисале то време, не би ли омогућили Тужилаштву да пише нову историју по њиховом сценарију. Војислав Шешељ је потврдио светском јавном мњењу да тај покушај није ништа више од обичног фалсификата историје. Председник Српске радикалне странке схватио је улогу сведока пред Хашким трибуналом као историјску чињеницу, где се историја бори против лажи и фалсификата. Верујући у тежину истине и исправност борбе српског народа за очување националног интереса, својим сведочењем запечатио је историју, коју нико неће моћи да преправља и модификује према сопственом интересу.“

Доктор Војислав Шешељ успео је својим сведочењем не само да сруши кључне стубове оптужнице против Слободана Милошевића, већ и да одбије оптужбе на рачун Србије и српског народа. Не дозвољавајући да се концепт Велике Србије припише било коме осим Српској радикалној странци и истовремено разбијајући у парампарчад тезу о удруженом злочиначком подухвату, доктор Шешељ је потпуно оспорио тезу на којој се темељи оптужница против Слободана Милошевића, истакао је Жикић и додао: „Сви знамо да је Војислав Шешељ у Хаг отишао да победи, али нико од нас није знао да ће му то успети и пре почетка суђења, али је њему као човеку посебног кова и то успело. Он је кроз своје сведочење у Трибуналу показао да је место хашким процесима у историји, али у историји која ће те процесе сврстати у инквизицију“.

Најхрабрија радикалка у Србији, како је Наташу Јовановић представио Љубомир Краговић, казала је обраћајући се скупу да је Војислав Шешељ својим сведочењем показао несрећном, феминизираним и болесном Најсу, Робинсону и свим тим зликовцима који следе пут злотвора какав је Карла дел Понте, да су Срби најстрадалнији народ и да је косовско-метохијски проблем, проблем који датира још од бечких ратова, дакле уназад 300 година. Она је подсетила да је Војислав Шешељ говорећи о новијој српској историји, о страдању нашег народа на Косову и Метохији као председ-

ник Српске радикалне странке и потпредседник српске Владе упозоравао да је циљ НАТО-а да дође на подручје Косова и Метохије, због тога што су Балкан, а пре свега Србија итекако интересантни за зликовце из НАТО-а због тога што они све ове године нас Србе виде као традиционалне савезнике са браћом Русима.

„Видели сте и ову жуту банду и мафију из Демократске странке, њима ништа није свето и управо о криминогеној структури њих самих и њиховог покојног председника и бившег премијера Србије и свих који су били окупљени у Депосу и осталим савезима који су били уперени против српског народа говорио је у свом сведочењу проф. др Војислав Шешељ. Он је дао најбољу дефиницију тих људи, каква је њихова улога била у почетку страдања нашег народа почетком деведесетих година. Њихов једини интерес је била лична и материјална корист како што више да служе западним силама, како да им се увећају рачуни у иностраним банкама и зато су тако прошли и на изборима, а тако ће проћи и убудуће“, закључила је Наташа Јовановић.

Хаг – светска гилотина

Педесети сведок у процесу против Слободана Милошевића у Хагу, професор Приштинског универзитета Марко Атлагић, рекао је да је Хашки трибунал, та највећа светска гилотина 21. века, од самог почетка имао намеру да казни једну посебну националну групу, српски народ, а не да буде инструмент правде. „Ми сведоци на суђењу Милошевићу, а данас нас је овде тројица, предвођени доктором Војиславом Шешељом у Хагу, показали смо пред читавим светом како се брани част и отаџбина српског народа. Најосновнији политички аргумент за оснивање Хашког трибунала био је да је потребно утврдити личну одговорност, како би се невини Срби ослободили бремена такозване колективне одговорности. То је била замена теза, јер колективну одговорност за геноцид и злочин заиста су носили, али Хрвати, а не Срби. Геноцид су чинили Хрвати јер су очистили Србе из Хрватске.“

Нажалост, председник Тадић данас је дао изјаву да су Срби чинили геноцид. Жалосно је да он то каже, јер Срби нису никога етнички чистили, једино су Срби етнички почињени и извршен је геноцид и на Косову и Метохији, у Босни, Хрватској и због тога су српске вође завршиле у Хагу. Једини задатак нам је оно што је и доктор Шешел поручио, а то је да скинемо издајнике српског народа са власти предвођене Војиславом Коштуницом и Борисом Тадићем. Они су распродали у бесцење сву српску имовину стварану од Стефана Немање до дана данашњег.

Нису тај Борис Тадић и тај Војислав Коштуница дозволени да Слободан Милошевић буде сахрањен у Београду, нису му дошли ни на сахрану, а нудили су се да иду Ругови, крвнику српског народа. Исти тај Борис Тадић ишао је да посети Сребреницу, али није се сетио да посети Кравице. Ова књига је документ о борби српског народа за слободу, а уједно и документ о нашим издајницима. Морам вам рећи да ме је јако изненадило када сам на затвореном делу седнице на суђењу Милошевићу видео колико је издајника српског народа тајно сведочио против Срба у корист Тужилаштва", рекао је Марко Атлагић.

Обраћајући се скупу др Вукашин Андрић, који је такође био сведок на суђењу Слободану Милошевићу је рекао да му је драго што се промоција одржава у Косовској Митровици, али да би му драже било да је ова књига представљена и у Приштини, али на жалост, тамо нема коме. Он је истакао да је Митровица постала предмет својеврсне трговине у којој, како је рекао, поред Албанаца учествују и Срби. „Митровицом тргују и Срби по занимању. Митровицом тргују и анти-Срби и квази-Срби и ко још не. Замислите да ми преговарамо о статусу Митровице, а заборављамо Приштину у којој је пре прогона живело 45 хиљада Срба. Замислите, зар смо се одрекли Пећи, Ђаковице, Дечана, Гњилана, Урошевца... Сви они Срби који пристају да разговарају о статусу Митровице су за мене издајници. Шиптари на Косову имају још само један проблем, а то је северни део Косовске Митровице. Они су све друге проблеме решили, а ми Срби имамо милион проблема који су много већи него што је Митровица", рекао је Андрић.

Најгромогласнији аплауз добио је генерал Божидар Делић. Он је све Србе са Косова и Метохије позвао на јединство. „Сматрам да ће целој Србији сванути када Српска радикална странка преузме одговорност за Србију, а самим тим и Косово и Метохију. Морам да кажем да сам 2003. го-

дине прочитао једну поверљиву информацију наших служби која је написана само у једном примерку, где Американци кажу: Радикали не смеју 2005. године доћи на власт. Они знају да не могу зауставити радикале, то је јасно свима у Европи и у свету. Даље се каже да све треба учинити да и 2006. године не дођу на власт. А после тога, кажу, могу доћи на власт јер више неће бити важно. Вама овде, у овој сали не треба говорити због чега то више неће бити важно, јер онда Србија неће више имати Косово и Метохију, али ја мислим да су се ипак мало прерачунали. Док је нас и вас овде, у Гораждевцу, Бичи, на Брезовици, ви сте гаранција и тапија Србије на Косову и Метохији", истакао је генерал Делић.

На промоцији је било речи и о генералу Ратку Младићу. Највеће одушевљење присутних уследило је када је поруку генералу Младићу упутио посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије и потамак чувеног реформатора из периода краља Александра, Мехмеда Спахо. „А сада Сулејман Спахо, Србин муслиманског порекла, наређује: Наређујем генералу Ратку Младићу да се не преда, јер колико је бранио своју земљу, толико је бранио и мене, моју породицу и све оне муслимане који су остали да се бране од муслиманских екстремиста". Говорећи о књизи „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу", Спахо је рекао да је та књига највеће сведочанство о геноциду над народом који се супротставио јуришницима новог светског поретка. „Ово је књига за цео свет и када би је прочитали они који нас нападају и мрзе, можда би схватили да чине невиђен злочин", рекао је Спахо и са поносом истакао да Војислав Шешел на 118. страни књиге спомиње његову фамилију.

Момир Лазич, књижевник, рекао је да је Хашки трибунал ватиканско-масонска штенара. „Проф. др Војислав Шешел отишао је у Хаг да брани образ и отаџбину, да брани вас овде на Косову и Метохији, да брани крајишнике у Републици Српској Крајини. Па кад Тома Николић каже прогласићемо окупацију ако нам отму Косово и Метохију, знате ли ко се највише препадне? Они тртароши Борис Тадић и онај Бранковић, Вук Драшковић. Ти српски пицопевци имају

два сјајна радна места која сам им ја понудио. Једно је да Борис Тадић буде директор болнице „Лаза Лазаревић“, а да му први пацијент буде Вук Драшковић. Ова књига је нешто што ће многим генерацијама значити доста. Када радикали ускоро дођу на власт, наша деца неће учити из књига да је било оправдано бомбардовање наше земље, већ ће се учити о Војиславу Шешељу, Радовану Карадићу, Ратку Младићу, генералу Делићу и о вама овде на Косову и Метохији“, казао је Лазић.

Народни посланик Милорад Мирчић каже да је проф. др Војиславу Шешељу највећи проблем био да објасни судском већу како то да Правни факултет који траје четири године може да се заврши за две и по године. Када је коначно успео да им објасни да је он човек који је за непуне две и по године завршио факултет који траје 4 године, онда је почело нешто чему смо и сами били сведоци, а то је покушај девал-

вације Војислава Шешеља и као политичара и као сведока.

Онда се тужилац једног дана досетио да дискредитује Војислава Шешеља као врхунског познаваоца права и сведока на суђењу Слободану Милошевићу и позвао се на писмо које је доктор Шешељ упутио председнику Хашког трибунала. Војислав Шешељ, човек који се не боји и који никад није устукнуо пред непријатељем, замолио је да на захтев тужиоца, прочита интегрални текст тог писма, јер је рекао: нема смисла да читам само део који тражи тужилац, јер биће обесмишљено ако не прочитам цео текст, а онда је, као Нушић, понудио судијама, поготово председнику суда, храну по европским стандардима. Каже – дабогда се удавили у њој, а онда после толико обилате хране у том истом писму Војислав Шешељ их као домаћин понуди да запале, и то све по европским стандардима, закључио је Милорад Мирчић.

Промоцији књиге „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ присуствовало је око 400 људи, јер је амфитеатар Техничког факултета толико могао да прими, док их је још толико остало испред сале. Председник Координационог одбора за Косово и Метохију Љубомир Краговић, који је био и организатор промоције извинио се онима који су остали напољу рекавши да је захтевао да му се одобри да се промоција одржи у биоскопској сали у Звечану, која може да прими до 900 људи, али да му генерални директор „Трепча“ Буцко Димкић то није дозволио, уз образложење да је то репрезентативна сала и да ту не могу да се одржавају политички скупови. – Није помогло ни моје инсистирање да то није политички скуп него промоција књиге, где ће између осталих говорити четири универзитетска професора и један генерал. Иначе биоскопска сала, библиотека, плесна сала и ресторан обновљени су пре две године средствима Координационог центра, када је уложено чак милион и по евра, што значи да то није рађено средствима Комбината „Трепча“ већ средствима пореских обвезника, којима, самовољом директора, није дозвољено да виде презентацију једне историјске књиге која обележава живот Србије и Срба од деведесете године до данас, рекао је Краговић.

– На промоцији књиге у Митровици највише је било људи са севера Покрајине, а било је радикала и са централног Косова и из Штрпца. Драгиша Костић радикал је већ 14 година. До уласка окупатора у јужну српску покрајину живео је у Обилићу, а сада борави у северном делу Косовске Митровице.

– Ово су прави људи, али цаба је када имамо досманлијску власт на челу са Коштуницом, Тадићем, Драшковићем... који не дају Србима са Косова и Метохије очи да отворе и гледају да нас продају по некој врло мизерној цени. Отераше нам и председника у Хаг, а они хашки зликовци гледају да га слома, али Шешељ се не лопти тако лако. Вероватно хоће прво психички да га униште, а после ће сигурно покушати и физички, ако нешто Русија не помогне, јер Србија је без Русије сама. Велика царска Русија значи и Велика Србија и то мора да се оствари. Без Русије ми сами да срушимо овај Хашки трибунал не можемо, сматра Драгиша Костић.

Десетак радикала из Прилужја у Митровицу су стигли возом. Небојша Аритонович каже да је Косово и Метохија дивљи запад. – Овде никаква власт не постоји. Још да нису српски радикали да нам мало улију наду да ће Косово и Метохија остати српско, шта би било од нас овде? Ко би опстао? Нико, сви би отишли... То је једина странка која нас обилази и посећује и док су српски радикали, ми не бринемо превише за опстанак овде, каже Аритонович. Динко Томић, такође из Прилужја, каже да данас свака шуша себе назива представником Срба са ових простора. – Власти из Београда чије странке немају подршку Срба на Косову поставиле су нам овде неке координаторе општина, а српски радикали не држе ниједну општину на Косову иако је за њих овде гласало близу 90 одсто људи на изборима. На пример, код нас човек који представља општину Вучитрн уз себе има само три човека, и то ваљда довољно говори ко су они. Све странке када би се ујединиле, немају оволико присталица на целом Косову колико је данас овде на овој промоцији Шешељеве књиге било, закључио је Томић.

Педесетогодишња Добрила Крстић дошла је из Угљара код Косова Поља. – Надам се да нашем Воји Шешељу неће ни да се суди у Хагу, јер немају за шта да га суде. Кад буде изашао из тог затвора, биће доживотни председник Србије.

Две госпође средњих година заједно у једном даху кажу да их политика и странке не занимају. – Дошле смо овде да видимо нашег хероја генерала Божу Делића.

Хапшења по Србији не престају

Тамнице и тамничари

- И полицаја револтирана сарадњом српских власти са хашким казаматом и малиреширањем грађана Србије у акцији изражења хашких бежунца
- Посиоје индиције да се спрема побуна дела српских полицајских снага због одбијања да буду део злоупотребе полицаје у личне сврхе актуелне власти

Пише: Угљеша Мрдић

Безбедносне службе, које су у Србији задужене за потрагу и проналажење српског генерала и некадашњег команданта Војске Републике Српске Ратка Младића, до закључења овог броја су се, што се тиче овог њиховог задатка, примириле. Или је то само привидно стање, пошто постоји све више индиција да се у једном делу безбедносних структура јавља незадовољство начином спровођења и вођења акција потраге за генералом Ратком Младићем, које би у једном тренутку могло да доспе у јавност уз тешке међусобне оптужбе сукобљених страна.

Фактички од средине маја, па до краја овог месеца и није било неких озбиљних акција потраге за Ратком Младићем, па ни озбиљног наговештаја да ће он бити пронађен и ухапшен. За тако нешто има више разлога: владајуће структуре вероватно су имале преча посла, а један од њих свакако је и недавни референдум у Црној Гори и размишљање о расподели плена, па и унутарстраначки ратови у странкама владајуће коалиције.

Међутим, један од великих разлога за то можда лежи и у податку да постоји револтираност дела српских официра у Министарству унутрашњих послова Србије, као и дела оперативаца Безбедносно-информативне агенције, који нису спремни да уклањају углед своје службе тако што ће учествовати у малтретирању породице Ратка Младића, као и у спектакуларним филмским хапшењима и малтретирању особа за које се претпоставља да су се некада негде виделе са Ратком Младићем.

Према истраживању у МУП и БИА, дошли смо до сазнања да су они који су задужени за привођење и хапшење особа за које се сумња да помажу у Младићевом скривању, револтирани последњим полицијским акцијама.

Као пример број један се наводи недавно привођење истакнутог естрадног уметника и члана Српске радикалне странке Бранимира Ђокића, када је преко десет специјалаца опколило насеље где живи Ђокић са породицом, а потом је неколико полицајаца упало у Ђокићеву кућу да претражује личне и интимне ствари укућана. Исто је било и приликом претреса породичне куће Ратка Младића на Бановом брду. Наводи се да су ови догађаји највећи шамари српској полицији последњих месеци.

—Зар не би било боље да су два инспектора дискретно звонила на врата онога кога траже, а за кога путем оперативних сазнања знају да је у стану, и да су уз извињење образложили разлоге свог доласка, да би затим замолили одређену особу да са њима пође на информативни разговор, и то без малтретирања, како њега лично, тако и његове породице. Врх МУП Србије, као и део командног састава задужен за потрагу за Младићем је револтиран због тога. Не треба полиција да плаши и малтретира грађане Србије, већ да их штити и, ако се неко огрешио о закон, да само обави свој део посла — категоричан је наш саговорник, итекако упућен у

дешавања у врху МУП и БИА током потраге за наводним Младићевим јатацима, и за њим самим, који је из разумљивих разлога желео да остане анониман.

Један део српских специјалаца нам је навео да се приликом оваквих акција налазе у „небраном грожду”, јер када добију наређење, морају да га изврше, а с друге стране ризикују да ће једног дана пред нашим судом одговорати због хапшења и испоруке српских држављана.

Наводно се спрема побуна дела полицијских снага због одбијања да буду део злоупотребе полиције у личне сврхе актуелне власти.

Да ли ће заиста бити тако показале време, али се може приметити нерасположење и разочараност на лицима неких полицајаца који су послати да обаве „специјални задатак” претражујући неку породичну кућу не би ли пронашли људе који помажу у Младићевом скривању, а све са циљем да српског генерала страју у хашки казамат како би Влада Србије добила похвалу хашке тужитељке Карле дел Понте, као и међународних званичника Олија Рена и Хавијера Солане, познатих „љубитеља” српског народа и правде, а самим тим и европску подршку да настави да влада.

За верне сараднике и слуге Хашког трибунала стижу похвале са свих страна, па је тако високи представник ЕУ Хавијер Солана (пре референдума у Црној Гори) рекао да би преговоре о придруживању са СЦГ требало наставити што пре и да Влада Србије чини „све што може” да би ухапсила Ратка Младића и успоставила пуну сарадњу са Хашким судом.

Малтретирање наводних Младићевих јатака

Хапшење и привођење грађана због наводне сумње да су помагали у Младићевом скривању се наставља. Након Јове

Ђога, Саше Бадњара, Предрага и Станка Ристића, Ратка Вучетића, Бранислава Ивановића, Бојана, Татјане и Љиљане Васковић, Марка Лугоње, Бранимира Ђокића и Горана Старчевића, истражном судији Другог општинског суда деветог маја приведен је пензионисани официр Војске СЦГ Благоје Говедарица, због сумње да је помагао Младићу у скривању, а то је званично и суд потврдио дан касније.

Говедарица се на тај начин придружио поменутом списку, а која је његова даља судбина може се претпоставити. Ипак, нада умире последња и очекује се да сви они који су сада у затвору због сумње да су наводно помагали Младићу угледају светлост дана и да се нађу на слободи.

Оперативци МУП Србије и Безбедносно-информативне агенције претражили су неколико места за која се претпоставља да се тамо крије или се крио генерал Младић. Претражени су поједини станове за које полиција сумња да се Младић у њима крио све до пролећа ове године. Наравно, ни овога пута га нису нашли.

Оно што је посебно револтирало српску јавност је полицијска акција од 18. маја ове године, када су полицајци претраживали станове у присуству неких од наводних Младићевих јатака који су већ раније ухапшени због помагања генералу.

Од појединих ухапшених чија смо имена већ навели, тражено је, како сазнајемо, да тачно покажу све станове где се Младић крио, као и да детаљно опишу на који начин су помагали Младићу (а не зна се ни да ли су ти људи заиста помагали генералу кога годинама нису видели), како су изнајмљивали те станове и због чега баш на тим београдским локацијама, углавном периферним. Чак је од њих захтевано да открију имена станодаваца, као и свих људи који су знали да су наводно они изнајмили станове, како би се у њих привремено уселили генерал Младић и његови помагачи.

Успели смо да сазнамо да је већина ухапшених особа одбила да сарађује.

Полиција у својим испитивањима иде тако далеко да од ухапшених захтева да до детаља објасне и опишу Младићеве особине, карактеристично понашање, шта воли да једе и пије, чак који му је хоби.

Поменутог датума у подневним сатима, током претреса једног од Младићевих „штекова“ у Веспучијевој улици у београдском насељу Бежанијска коса, владала је малтене ванредна ситуација у којој су активну улогу преузели припадници БИА, хашки истражитељи и адвокати осумњичених који се налазе у притвору.

Како смо сазнали од поузданих извора, једна од доведених особа била је и мајка ухапшеног студента Борислава Ивановића (25), кога терете за помагање генералу Младићу, Милева Ивановић. Да ли је Ивановић ухапшен само зато што је понекад аутомобилом превозио свог ујака Јова Ђога до болнице, показаће време. Ђогу се ставља на терет да је за Младића изнајмљивао станове на Бежанији и у околним војним насељима.

Истражитељи и полицијски оперативци су били толико „фини“ и „љубазни“ да је Милеви Ивановић, како сазнајемо, изненада позлило.

Да ли од страха или од податка да је била незаштитаена од истражитеља или можда од податка да је морала да сведочи иако има законско право да не сведочи као блиски сродник осумњиченог. Браниоци су јој прочитали права, али је Милева Ивановић била у толиком шоку и под таквим притиском да је колабирала и пред сведоцима повраћала.

Тако је позлило, ни кривој ни дужној, једног самохраној мајци.

Да ли су заиста једни од најјачих адута Владе Србије у порази за српским генералом Младићем једна самохрана мај-

ка и њен син – студент, показаће време, али свако ко се иоле разуме у актуелна дешавања може да закључи да је реч о очајничким потезима власти.

Подсећања ради, Борислав Ивановић ухапшен је 2. маја због сумње да је помагао у скривању Младића тако што му је дотурао картице за мобилне телефоне. Борислав је заједно са мајком и старијим братом Давором, студентом геодезије, привођен у полицију 20. априла ради информативног разговора. Тада су Ивановићи пуштени а после десетак дана Борислав је ухапшен. Подсећамо да су на исти начин, због сумње да су помагали Младићу, ухапшени и студенти, брат и сестра Татјана и Бојан Васковић.

Министар у Влади Србије Зоран Лончар рекао је да се нада да ће се Ратко Младић и други оптуженици у наредних неколико дана наћи у Хагу, а његове речи су потврдили и многи његови партнери у влади.

Народ гладује, држава се распада, грађани су незадовољни животом а властима у Србији и даље је питање свих питања испорука преосталих Срба Хашком трибуналу на челу са српским генералом Ратком Младићем. Очигледно је да Младић не подлеже никаквим уценама, јер нема ни разлога за то. По свему судећи, Ратко Младић се неће предати хашким гоничима, као што за време ратних сукоба на територији бивше СФРЈ није хтео да преда ниједну битку, већ се са својим војницима јуначки борио до краја. Уосталом, ко каже да је Ратко Младић уопште у Србији а поставља се и питање докле ће Запад да измишља нове разлоге само да би уцењивао српски народ и Србију.

Осмаци с Косова и Метохије код вршњака у Земуну

Протокол преузео старатељство

- Од 25. до 29. маја у Београду 1.106 малих мајмуранаца и деветоро деце из Осојана
- „Мала мајмура – велико срце“: код другова из десет земуних школа смеишено 143 осмака и двоје из Осојана; боравак улепшала Оштинска бројним програмима и манифестацијама

Пише: Жана Живаљевић

А утубуси с више од хиљаду и сто осмака из свих места и градова Косова и Метохије стигли су у главни град Србије 25. маја пре подне, одакле је близу 150 деце кренуло код својих домаћина вршњака из Земуна. Организатори овог сусрета под називом „Мала матура – велико срце“ имали су за циљ да мале матуранте зближе, здруже и уче хуманости.

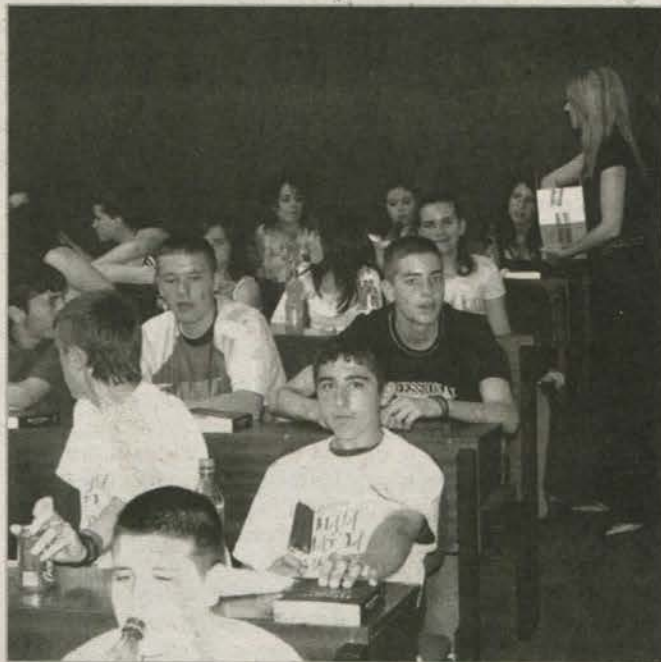
Што се Земун тиче, деца с Косова и Метохије с којом смо разговарали, изузетно су задовољна и пријемом и смештајем, а највише осмака, њих 24, отишло је код својих вршњака у Батајници, ђака „Митраљете“ и њих више од двадесеторо у „Гаврила Принципа“; остали су распоређени код другова из још осам осмолетки.

Да им улепша боравак, постарало се и општинско руководство.

Испуњен дан

Своје неодложно одсуство због сахране изненада преминулог народног посланика Српске радикалне странке др Мирослава Недељковића писмом је оправдала прва дама земушке општине Гордана Поп-Лазич. Она је сваком добродошлом госту Земун потписала књигу Јована Лучића „Благо цара Радована“ и „Јутра с Леутара“ посветом која се дуго памти: „Речи ове књиге су благо које ће вам помоћи да мудро корачате тешком стазом живота“.

Начелница општинске управе, млада Оливера Ивановић, и сама родом из Пећи и, како се својим земљацима поверила, „не својом вољом морала да напусти родни град после 1999. године“, одмах је с гостима Земун успоставила присан контакт. Као старија и искуснија од деце, изнела им је жеље да истрају, не губе наду да ће, данас тежобан, живот постати лепши и да верују у људе. После њеног обраћања и колеге из општинског већа, Дамир Ковачевић, Милан Бојо-

вић и Никола Батањац и протокол послужили су госте освежавајућим напицима и сладоледом, после чега их је организовано у разгледање града повела агенција „Туристички центар Земун“.

Пре туре, договорено је да се деца ипак сретну са председником општине увече на Кеју ослобођења на свечаном отварању фудбалског каравана, који ће трајати у 40 српских градова за време светског првенства, а „почетни“ турнир ће бити одржан у Земуну и први шут ће извести Гордана Поп-Лазич.

Задовољни и захвални на дочеку

Ако је судити по задовољним и насмејаним лицима гостију, мали матуранти су били изузетно задовољни пријемом у Земуну. То нам је потврдила саговорница из Сувог Дола, Верица Николић. Од ње се не одвајају две Земушке, које јој угађају и дворе је, јер знају, како нам рекоше, шта значи живети у тешким условима. Верица је захвална на прилици да побегне из суморне свакодневице у којој живи и каже да ће овај боравак памтити док је жива.

Немања Маринковић се сродио са својим вршњацима, смеју се, гуркају, праве опаске, прскају пићем из конзерве. Родитељи су му, како сазнајемо, просветни радници, а он пријатан, опуштен, с очаравајућим осмехом. Радостан што је распуст почео овако, одласком у слободну Србију из Гуштерице код Приштине, где је рођен и остао да живи са ближњима. Немања се на жали на живот, на који се већ навикао, јер други нема. Осим као сад и привремено. Презадовољан је пријемом и имаће о чему да прича кад се 30. маја у зору (јер на Косово и Метохију се углавном путује ноћу) врати у завичај.

Србија у стечају, радници на улици

- Од 2000. године у стечај је отишло укупно 2320 предузећа, од тога је 2001. године покренуто 515 стечајних поступка, а 2002. године чак 651 стечајни поступак
- Предузећа која су радници деценијама стварали, данас уништавају тајкуни уз помоћ стечајних управника и стечајних судија, којима је закон дао широка овлашћења у стечајном поступку
- Поред накнаде за рад стечајном управнику, Законом је предвиђена и награда за добро обављени посао, може изражити да му се примања исплате унапред

Пише: Иван Нинић

Веровали или не, најпрофитабилнији посао у Србији у последњих пет година је бити стечајни судија или стечајни управник. Доказ за ову тврдњу су сви стечајни поступци који су се водили и који се и даље воде над друштвеним предузећима у нашој земљи. Хиљаде предузећа је уништено, а имовина продата далеко испод реалне тржишне цене. Хиљаде радника је остало без посла и без бесплатних акција у предузећима која су стварали целог живота. То се зове транзиција у демократију коју спроводе тајкуни. За ову одмазду грађани Србије треба да се захвале председнику Трговинског суда, Горану Кљајевићу и његовој криминалној групи. Но, није само Кљајевић омастио прсте, већ и садашњи и бивши министри, без чије подршке акција не би била успешна, а подела плена задовољавајућа. Посебно признање треба одати Александру Влаховићу и Предрагу Бубалу, чија је концепција министарског рада односно пропасти, заснована на истом принципу. Пљачка је очигледна, било да се ради докапитализацији, реструктурирању, приватизацији или стечају.

Законом о стечајном поступку, који је донет августа 2004. године, а ступио на снагу фебруара 2005. године, пљач-

Црна статистика

У последњих пет година у стечај је отишло укупно 2320 предузећа. Предлози за покретање стечајног поступка су: у 2000. години 495 предузећа, у 2001. години 515 предузећа, у 2002. години 651 предузеће, у 2003. години 340 предузећа, у 2004. години 242 предузећа, у 2005. години 77 предузећа. У периоду од јануара до маја 2006. године, поднето је укупно 69 предлога за покретање стечајног поступка. Трговински суд на дан 30. април 2006. године према евиденцији води стечајни поступак у укупно 481 предузећу. Нажалост, Трговински суд наводно није био у прилици да да податке о броју лица која су остала без посла након покретања стечајног поступка. Грађани знају да је на десетине хиљада радника остало без посла, односно, буквално су избачени на улицу.

ка као резултат стечајног поступка је буквално легализована. Стечајни поступак се покреће онда када дужник није способан да изврши плаћање, односно да измири своје обавезе у року од 45 дана. Нажалост, законодавац није предвидео разлоге због којих је предузеће постало неликвидно. Много је фактора који утичу на почетак стечаја у предузећу, али већина је добро смишљена и испланирана. Сви ми добро знамо да тајкуни обично у дилу са актуелним руководством фирми закључују штетне уговоре за фиктивне послове и праве надуване фактуре, тако да предузеће није у стању да измири дуговања.

Најкриминалнија комбинација која утиче на исход стечајног поступка је сарадња стечајног већа са стечајним управником. Ревизија стечаја, као ни предлог за понављање поступка не предвиђа Закон о стечају, што тајкунима даје слободу да раде шта год пожелу. Закон о стечају је дао широка овлашћења стечајном судији. На основу тога, стечајни судија одобрава трошкове стечајног поступка, одобрава и потписује скоро сву документацију стечајног управника, доноси одлуке, врши надзор над радом стечајног управника и обавља низ других радњи. У пракси су чести случајеви да су стечајни управник и председник стечајног већа тесно повезани у потписивању документације. Закон је стечајном управнику дао чак 19 овлашћења, односно широку аутономију у стечајном поступку. Тако стечајни управник предлаже стечајном судији све радње које треба предузети, што судија потписом одобрава. Једно од овлашћења стечајног

Уносан посао

Бити судија или председник стечајног већа, показало се да је веома уносан посао. У 2001. и 2002. години било је по 6 председника стечајних већа, у 2003. и 2004. години по 11, а у 2005. и 2006. години по 12 председника стечајних већа у Трговинском суду. У 2000. години један те исти судија био је чак истовремено на челу стечајних већа над 3055 стечајних поступака; у 2001. години, један те исти судија био је на челу стечајног већа у 3211 стечајних поступака. Ништа другачија ситуација није ни када су у питању стечајни управници. У пракси имамо случајеве да један те исти стечајни управник води истовремено стечајне поступке у преко 20 предузећа која су у стечају. Други случај је и појава међусобног ротирања стечајних управника из једног предузећа у друго.

управника је и то да отпусти све раднике у предузећу и да за последи одређен број лица док траје стечајни поступак. Скандалозна је чињеница да закон, уз накнаду, предвиђа и награду за рад стечајног управника. Законодавац вероватно сматра да тајкун треба добро да буде награђен што ће обавити тежак посао продаје имовине предузећа неком другом тајкуну, од кога ће добити проценат. Апсурдно је да, док предузеће пропада, имовина се продаје, а радници су избачени на улицу, стечајни управник може чак и унапред да тражи да му се исплати део накнаде или награде за послове, пре окончања поступка. У пракси су чести случајеви да стечајни управник лажира своје трошкове, па их стечајном већу прикаже са огромним увећањем и тако профитира.

Потраживања поверилаца у стечајном поступку су посебна тема. На другом месту су запослени радници, док је на првом месту намирење трошкова самог стечајног поступка. Наравно, потраживања пријављују фирме са надуваним фактурама и фиктивним уговорима. Процена вредности капитала се обично минимизира и фалсификује. Имовину предузећа продаје стечајни управник у складу са својим овлашћењима, а купују је управо они којима је и био циљ да фирма оде у стечај. На овај начин стечајни управник сву имовину предузећа распрода уз сагласност стечајног већа и стечајног судије. Криминал представља то што се имовина продаје далеко испод тржишне цене. Законодавац је у закону предвидео и казнене одредбе, које су мртво слово на папиру.

Казне се обично крећу у висини од једне до три године затвора и од педесет хиљада до милион динара. Казне су предвиђене у случајевима фалсификовања документације, умањења стечајне масе, пријављивања лажног потраживања, несавесног рада стечајног управника и у сличним случајевима. Како поступак стечаја у нашој земљи напредује свакодневно видимо, а неки од нас на сопственој кожи то и осећају.

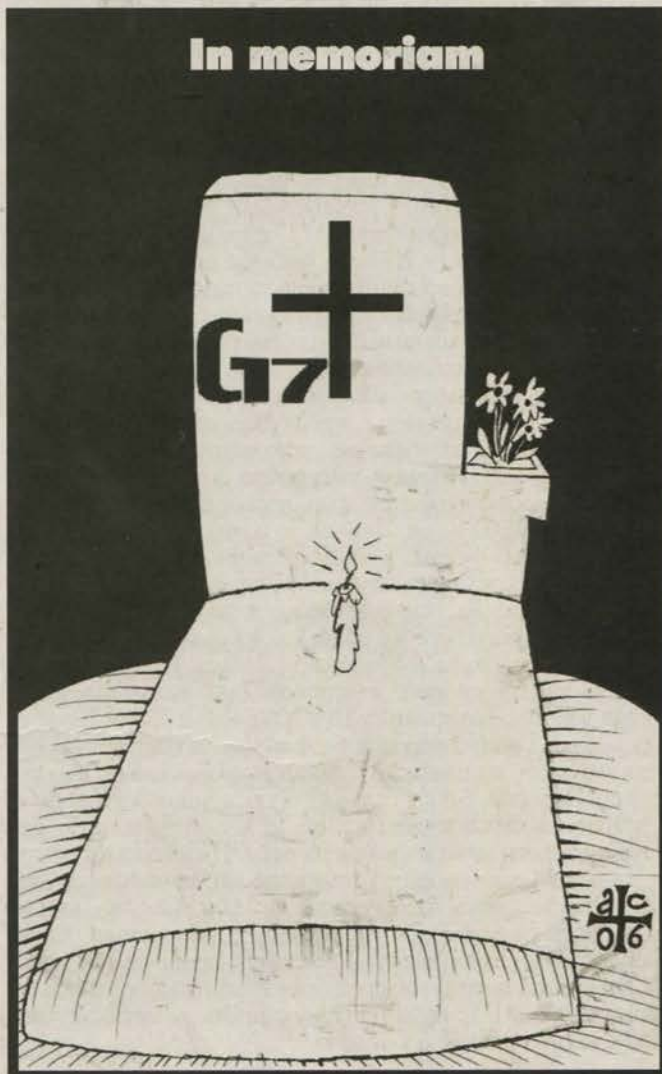
Као пример катастрофалног стечаја може се узети Бродоградилеште „Београд“, које је продато за 13 милиона долара, док је његова тржишна вредност 270 милиона евра. Робне куће „Београд“ су такође пример тајкунизације која влада Србијом. Тако су обавезе Робних кућа „Београд“ биле приказане у висини од 134 милиона евра, док је стечајни управник приказао вредност капитала 130 милиона евра. Касније се испоставило да је вредност капитала процењена на више од 800 милиона евра. Да само не спомињемо друге

примере као што су „Клуз“ или „Беко“, који су начисто упропашћени. Стечајни поступци не само да се одвијају у Београду, већ харају и по мањим местима. Тако су, на пример, у Лазаревцу у стечај отишла некада јака предузећа „Шумадија-дрво“, „Инекс“, „Стрела-аутопревоз“, Земљорадничка задруга Колубара и друге фирме.

Веома често су разлози за ликвидацију доведени до нивоа апсурда. За пример можемо узети „Србијанку“ из Ваљева која је отишла у стечај због неизмиривања кредита према „Агробанци“ из 1983. године, који је тада износио 3,5 милиона долара. Прошле године је „Агробанка“ потраживала 17 милиона евра од „Србијанке“, услед чега Пореска управа наложила Трговинском суду да покрене стечајни поступак.

Међутим, и када постоје оправдани разлози за покретање стечајног поступка, мафија и тајкуни умешају прсте покушавајући да приграбе имовину, земљиште или локале предузећа. Недавно ухапшена стечајна мафија на челу са Гораном Кљајевићем, није, нити ће направити било какав помак у решавању кључних проблема у стечајним поступцима. И даље остаје простор за такво криминално деловање (попут Закона о стечају итд), једино што ће се можда променити актери овог „тржишног“ пословања. Ово откриће можемо да третирамо као још једну од Динкићевих афера која неће добити епилог у скорије време. Намеће се питање ко је толико дуго стајао иза Кљајевића и ко је највише профитирао. Уколико Кљајевић проговори, то неће бити нимало пријатно, како за садашњу, тако ни за претходну владу.

In memoriam

Без подршке грађана Србије, с образом тврђим од ђона

Министри без трунке морала

- *Актуелна Влада једва ојсћаје на властии јер не постоји афера у коју министри нису умешани. Најкриминалнији Г17 плус, а Динкић главни за све шокове новца у земљи*
- *Вуку Драшковићу важније да код Буша доручкује јаја на око него да брани државне интересе Србије*

Пише: Иван Нинић

А било ког грађанина Србије питамо данас, који епитети красе ministre у садашњој Влади, сигурно би сви већ имали спреман одговор. Свима је добро познато да садашња Влада није састављена вољом грађана, која је исказана на последњим парламентарним изборима у децембру 2003. године. На тим парламентарним изборима, Српска радикална странка добила је убедљиво највише посланичких мандата. Но, у страху да би се у саставу Владе нашли српски радикали, брже боље склепана је било каква коалиција. Западу су потребни полтрони, улизице, издајници и сви они који су без поговора, зарад опстанка на власти, спремни да извршавају његове наредбе.

Таква коалиција, супротна вољи грађана је формирана и данас представља штеточине који изједају Србију и српске националне интересе. Гори људи и „експерти“ нису постојали да би се поставили на министарске функције и управљали најважнијим ресорима у држави. Укаљан је и образ некада поштеног Војислава Коштунице, јер се на њега може применити она народна „С ким си, такав си“.

Србија мора да трпи и посматра док све финансијске токове новца у земљи води најсумњивија група људи. Они себе називају „експертима“, а грађанима Србије је јасно да се ради о шифрованој организацији Г17 плус. Лидери те странке стално изјављују да ће грађани најбоље препознати квалитет њиховог рада и то оценити на наредним изборима. Када би се сада одржали парламентарни избори у Србији, према инстраживању јавног мњења, Г17 плус не би био парламентарна странка. Толико о јачини и квалитету странке Г17 плус.

Динкић је свој имиџ у јавности започео да гради оружаним упадом другим цевима у зграду Народне банке 6. октобра 2000. године, па наставио „реконструкцијом“ банкарског система итд. Свима је јако добро познато да је после Динкићеве „реконструкције“ банкарског система, без посла остало чак 50.000 људи. Динкић је познат у јавности и по многим другим аферама у којима је лично учествовао. Динкић је у протеклих шест година главни за новчане токове у нашој земљи, а од Народне банке је направио приватно предузеће. Нема афере у Србији у којој се не спомињу имена Млађана Динкића и Миролуба Лабуса. Продаја акција Националне штедионице је једна од Динкићевих завера. У тој продаји профитирали су Вук Хамовић и Војин Лазаревић, који су Грцима продали своје акције по пет пута већој цени него што су платили. Динкић је својевремено као гувернер Народне банке склапао врло сумњиве уговоре о штампању нових новчаница, чиме је, како многи тврде, држава оштећена за више милиона евра. О кипарским милијардама да се и не говори, ту тему више ни Динкић не спомиње, иако ју је први отворио у јавности. Име Млађана Динкића се бучно спомињало и у предузећу „Србијашуме“, где је инсистирао на запошљавању десетак кадрова из Г17 плус. На директора поменутог предузећа вршени су притисци да прими кадрове Г17 плус, или ће у супротном бити смењен, што је нешто касније и учињено.

Један из групе Г17 плус је и Томица Милосављевић, некадашњи и садашњи министар здравља. Средином 2003. године, Милосављевић је поднео неопозиву оставку на место министра здравља, уз образложење да тадашња Влада има некоректан однос према њему јер је из Г17 плус. Међутим формирањем садашње коалиције, Милосављевићу није пало тешко да преузме свој ресор. Опште је познато да ако неко није члан Г17 плус, никако не може бити директор дома здравља или неке друге здравствене установе у Србији. Генерално чишћење и постављање кадрова Г17 плус је основна карактеристика која се везује за министра здравља Томицу Милосављевића.

Некада врло важан ресор у нашој земљи, који је последњих година миноризован, ресор пољопривреде поверен је такође „експерту“ из Г17 плус. Министар пољопривреде Ивана Дулић-Марковић када оде са ове функције, сигурно неће остати упамћена као неко ко је савесно и одговорно обављао свој посао, већ по врло неумесним политичким изјавама. Упркос оштрим критикама у јавности и упозорењима стручњака да је сектор пољопривреде готово у потпуности уништен, министар Дулић и даље чврсто остаје при свом ставу да не треба да се меша у свој посао.

Веома комуникативан, а нарочито са новинарима, је још један „стручњак“ Владе, министар за капиталне инвестиције Велимир Илић, у јавности од милоште назван „весели Веља“. Ни овог српског „домаћина“ не прати добар глас, већ афере и скандали. Вероватно му се остварила животна жеља да буде министар капиталних инвестиција и да може да ради шта му се прохте. Основна перформанса му је то што је оштар на језику, па често своје саговорнике почастии врло бираним речима, или јавност запањи неком од својих препознатљивих изјава. Док је био у опозицији, Велимир Илић је, мислећи на Миролуба Лабуса са којим сада седи у Влади, поставио питање како „Јеврејин може да буде у Влади Србије“. Но, Велимиру Илићу нико не може ништа, а према речима министра Драгана Јочића, то је зато што „добро ради свој посао“.

Како Илић ради, најбоље осећају грађани Србије, а то ће и оценити на наредним изборима. Једна од последњих брљотина „веселог Веље“ је подршка Миленку Шаранчићу, фамозном директору предузећа „Железница Србије“. Шаранчић је кадар Илићеве Нове Србије, а у јавности је познат по незаконитој набавци возова из Шведске. Наводно због хитности и увећаног обима посла у летњој сезони, купљени су возови од шведске фирме „Шведе рејл“. Тада је прекршен Закон о јавним набавкама, али по речима ресорног министра Илића, „закон ништа не ваља“. Сагласност за куповину возова без тендера дала је Управа за јавне набавке, иако је цена била 3,5 милиона евра. И поред много брљотина Шаранчића, министар Илић није хтео да га смени. И ЈАТ је захваљујући успешним кадровима из Вељине партије доведен до пропасти.

По бурној биографији познат је и министар полиције Драган Јочић. Јочић је у младости обијао киоске. Наравно, ово откриће никако није могло да буде разлог за смену министра Јочића, а о моралном чину да се и не говори. Најскандалознија је чињеница да је све више корумпираних радника у МУП-у, које често хапсе, али без завршног еџилога.

Каква је полиција, такво је и правосуђе под покровитељством министра Зорана Стојковића. Од новоформираног специјалног суда направљена је политичка организација. Судије по Србији су у већини случајева политички постављене. Највећа корупција је управо у правосудним органима. Трговински суд и Горан Кљајевић само су кап воде у мору криминала. Какав је то државни апарат, када председник Трговинског суда може да организује криминалну организацију и профитира на продаји српских предузећа? Кљајевићу су то омогућили сви подједнако, и Предраг Бубало и Млађан Динкић.

Ниједно српско предузеће у последњих пет година није продато а да неко у џеп не стави по које милионче. Највише испаштају радници, који су принуђени да се обесе и убију, јер им је апсолутно угрожена егзистенција. Отпремнине су понижавајуће, а социјални програм је направљен на штету радника. Привредна производња је минимална у односу на ранија времена, када је Србија користила све своје потенцијале. Штрајкови радника у свим локалним срединама не брину уопште министра за рад Слободана Лаловића.

Српска дипломатија „просто цвета“ избором Вука Драшковића за министра и Дане Драшковић за стручног сарадника у дипломатској кухињи. Ни мање странке ни већих уцена упућених једва склепаној Влади у протеклом периоду. Ни мање странке ни већег послушника од Вука Драшковића, који је у стању да клекне бред Бушом и осталим „добронамерним“ са Запада. У моменту док се Влада формирала, СПО је био најбучнији од свих странчица. Добили су дипломатију, Министарство трговине и туризма, Министарство за дијаспору, Министарство културе и Генерални инспекторат. Тражили су ресор полиције, па онда заменика полиције, али на конто тога, СПО је добио Генерални инспекторат.

Што се тиче резултата рада и изјава Вука Драшковића, то ће грађани Србије оценити на наредним изборима. Према проценама, на више од 2 одсто подршке у бирачком телу, Вук не може да рачуна. Врло лако је могуће да се СПО ушлепа у Скупштину уз помоћ Тадићеве Демократске странке, због сличних издајничких ставова и начела ове две партије. Својим неозбиљним изјавама Вук Драшковић је нарушио, и даље нарушава кредибилитет Србије у свету. Очигледно је да га проблем Косова и Метохије интересује исто као и Горана Свилановића и Чедомира Јовановића. Вуку је битније да прошета код Буша, да се помоли и доручкује јаја на око, него да сачува интересе српског народа. У биографији Вука Драшковића пише да је он заговорник за приступање Србије Партнерству за мир и НАТО. Такође значајан биографски податак у овако намученој Србији је и тај, да је

он заговорник да се наша земља укључи у борбу против глобалног тероризма. Поставља се питање чије би то синове Вук да шаље у Ирак, Иран и Авганистан. Чији синови треба да гину зарад идеје Вука Драшковића? Овде се јасно види лицемерје Вука Драшковића према српском народу и српској деци. У биографији Вука Драшковића пише да се још од 1996. године „залаже за испуњење свих обавеза према Хашком трибуналу, и на томе и данас инсистира“. Видећемо да ли ће Вук на томе инсистирати ако се и против њега напише оптужница.

Ни други ресор под контролом СПО, Министарство трговине и туризма, на чијем челу је Бојан Димитријевић, не може да се похвали радом и резултатима. Никоје вероватно није јасно зашта је то Димитријевић добио признање „златно срце“ као личност године у туризму наше земље. Драгана Којадиновића, министра културе и информисања грађани Србије ће упамтити по увођењу ТВ претплате за циркус од јавног сервиса. Учинак Министарства за дијаспору и министра Војислава Вукчевића је раван нули. Министар Вукчевић поноси се тиме што је успео да се избори да укине ПДВ на хуманитарну помоћ. По свему судећи, то је једини успех овог виртуелног паразита од министарства. Такође виртуелна институција само на папиру је и генерални инспекторат, измишљена служба којом руководи Владимир Божовић. Сасвим је очигледно да министар Јочић покушава да угази ову службу, а то и потврђује и чињеница да је у лошим односима са Божовићем. Шта ли ће само СПО, ако поново остану кратких рукава у овој сфери?

Када је реч о министру енергетике Радомиру Наумову, он брине о скоку цена сирове нафте на тржишту и са Динкићем увећава цене деривата сваког месеца. Из хобија Наумов поправља грејање у стану Војислава Коштунице. Тим гестом, Наумов доказује да зна тај посао да ради, али то доказује Коштуници, док грађани Србије виде супротно.

Министар за државну управу и локалну самоуправу Зоран Лончар има доста проблема на локалу. Човек мора зарад опстанка Владе да угађа захтевима коалиционих партнера у општинама по Србији. Последњи локални проблем који ће доћи пред Владу јесте увођење ванредних мера у општину Нови Пазар и подршка Угљанину, а све зарад опстанка владајуће коалиције.

Према свим показатељима, након расписивања избора не пише се добро странкама које су данас у саставу Владе Србије. Осим ДСС, остале странке ће моћи скупштинске преносе да гледају уживо на телевизији или да се информисају преко дневне штампе о актуелним дешавањима у парламенту. Наравно, пошто су образи тврђи од ђонова, пре расписивања избора, ићи ће се вероватно на смањење изборног цензуса. Након смањења цензуса, у Скупштину се поново на мала врата уз помоћ финансијера враћају бебе, чеде и остала дружина.

Аргументима до истине

Удружење студената „Номоканон“ у среду, 24. маја 2006. године, са почетком у 19 часова, у амфитеатру V Правног факултета у Београду, организовало је трибину на тему „Истина о сарајевском ратишту“. Гости трибине били су: Мирослав Тохол, књижевник и бивши министар информисања у влади Републике Српске; Миливоје Иванишевић, руководилац Центра за истраживање геноцида над српским народом и Милан Вујин, адвокат.

На самом почетку трибине, преко видео бима, посетиоцима трибине је пуштен кратак филм о Маркалама. У филму је демистификована пропаганда и манипулација, и објашњена режија измишљеног злочина. То је послужило као добар увод за говорнике.

Пред око четири стотине студената, водитељ трибине се осврнуо на референдум у Црној Гори, рекавши да је одвојен један део наше територије, и да је то велики ударац српском народу. Затим је позвао присутне да аплаузом поздраве Марка Пекића, председника студентске организације „Његош“, због његове борбе, труда и залагања за отаџбину, што су посетиоци и учинили.

Пре него што је препустио реч гостима, водитељ је направио малу увертуру рекавши да је ова трибина наставак прошлогодишње трибине „Истина о Сребреници“ и да ови догађаји представљају осврт на рат у Босни и Херцеговини.

Мирослав Тохол је у свом излагању објашњавао политику руководства Републике Српске за време рата. Као учесник догађаја у БиХ, изложио је своја сећања на тај тежак период. Сарајевско ратиште је, по њему, било центар и душа рата у БиХ.

„Зашто Срби нису војнички заузели Сарајево иако су били војно надмоћни“, Тохол сматра за кључно питање које треба поставити да би се разјасниле све недоумице у вези са сарајевским ратиштем. Тохол сматра да је ВРС држала скоро целу БиХ у шаџи, као и већи део Сарајева, али да није ту надмоћ искористила да заузме целу БиХ. А Срби то нису

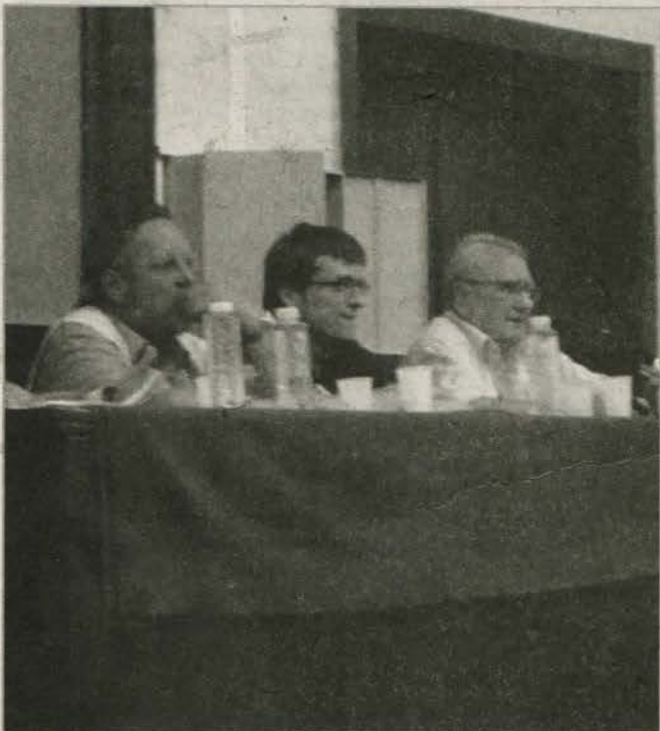
учинили јер им ратни циљ није био заузимање туђих територија, већ је циљ био национално раздвајање, што је наметнуо тзв. „Куртиљеров“ план. „Ако бисмо заузели Сарајево, муслимани би капитулирали, убрзо би се одржали избори и ствари би биле враћене на почетак. Са друге стране, цена коју смо платили је истеривање Срба из Сарајева, у коме су били већина“, истакао је Тохол.

Миливоје Иванишевић је навео да се у јавности прича о томе да су у Сарајеву муслимани страдали. „И нико не објављује колико је Срба тамо страдало, а Срби су у Сарајеву били главне жртве. У Сарајеву је настрадало 5515 Срба, а само 1992. – за 9 месеци настрадало је 2700 Срба, што значи да је сваког дана убијано по 10 Срба“, навео је Иванишевић.

„Сарајево је за Србе било што је за Јевреје био Берлин за време Другог светског рата, и што је за Јевреје био Гестапо, за Србе су биле сандаклије. Те људе не позивају на одговорност за злочине“, скреће пажњу Иванишевић. По њему, Сарајево је данас један од етнички најчистијих градова у Европи, а у њему је било 123 логора за Србе и из њега је истерано око 150.000 Срба. На то не реагује ни светска јавност, ни невладине и хуманитарне организације, ни међународна заједница и то је доказ српске наивности, наводи он.

Адвокат Милан Вујин је у свом говору разобличио хашке лаже о сарајевском ратишту износили чињенице, пре свега положаје Сарајевско-романијског корпуса. Рекао је да је нетачно да је Војска Републике Српске држала сва брда око Сарајева и држала град под опсадом, што тврди хашко Тужилаштво. Такође је рекао да српска војска није имала снајпере, и чак наводи да је више снајпера имала муслиманска војска у Сарајеву. Учесници трибине су посетиоцима препоручили књигу генерала др Радована Радиновића о сарајевском ратишту, у којој је војно-тактичка експертиза ових догађаја, која поткрепљује наводе српске стране.

М. К.

Шта се крије иза признања „Слободне Босне”

Признају стотине прикривају хиљаде

- По размерама и свиреожости, посебно ако се има у виду да су у циљању цивилне жртве, злочин над Србима у Сарајеву, најмасовнији је рајни злочин почињен у Босни и Херцеговини, много тежи од Сребренице

Пише: Душан Марић

У јутро 26. јуна 1992. године из логора који се налазио у подруму испод бивше Привредне банке у Сарајеву муслимани су издвоили осморицу Срба, сви су били млађи од 30 година – сведочио је Тихомир Чворо, и сам заточеник тог логора. – Послати су, по налогу Адема Кајанија, да копају ровове. Увече се вратио само један. Остали су побијени.

Група под командом Јусуфа Празине, у којој су се налазили и Ђале, Хамо и Ибро Поплата, упала је 11. априла 1992. године у кућу браће Јовице (37) и Вукана Милушића (44), која се налази у улици Хасана Бркића на Кошеву и обојицу браће одвела у непознатом правцу. Од тада се обојици губи сваки траг.

– Ја сам у мртвачници истоварао лешеве кад су их довели – испричао је након изласка на слободну српску територију Ратко Мирковић. – У мртвачницу су доводили и живе Србе и остављали их да ту скончају. Сећам се једног Србина који је био ухваћен код вијећнице. Био је избоден ножем, са двадесетак убода, али то није био обичан нож, већ у ватри ужарен и све ране по стомаку и прсима биле су упржене. Жив човек, са печеним ранама. Једног јутра кад сам дошао у смену видео сам масакрирану породицу Ристовић. Било их је четворо-петоро. Запамтио сам лик њиховог сина, у животу нисам видео лепшег мушкарца, црн, згодан, развијен. Долазе неке сандаклије и ногама шутирају лешеве.

Сваког јутра кад дођемо на гробље Баре затекнемо по неколико лешева, не зна се ни ко су, ни одакле су, само су их пребацили преко оградe – наставља даље Мирковић. – За све тако убијене биле су у гробљу „Лав” ископане две јаме, у које смо их убацивали. У сваку јаму по педесет-шездесет лешева, безимених, сви обележени као „четници”.

– Знам да су на Кошевској болници ликвидирали техничара Косту Радовановића, који је поправљао телефоне и телефонске линије – сећа се техничар у тој болници Драгоје Лазић. Убио га је Алмир Хустић, звани Кинез. Ликвидирали су још тројицу медицинских техничара, двојицу са ортопедије, знам да је једном од њих било име Ратко. Проф. др Милутина Најдановића ликвидирали су зато што је имао раскошан стан.

Убио целу породицу – и ослобођен

У свом стану у сарајевском насељу Бјелаве у ноћи између 8. и 9. октобра 1993. године муслимански војник Малик Диздар убио је поштара Радета Шулића (57), његову сурпугу Јелу (57) и њихово двоје деце.

Муслимански суд водио је поступак против Диздара, али је донео ослобађајућу пресуду.

Једне ноћи полицајци Алмира Хустића упали су на ортопедију, у сагласности са доктором Сафетом Чибом, и са собом повели једног Србина који је имао фиксатор на ноzi. Медицинска сестра их је питала где одводе човека са фиксатором на ноzi. Питали су је: „Сестро, треба ли вама ових фиксатора”? Одвели су тог Србина и након десетак минута на ортопедију су донели одсечену ногу заједно са фиксатором. Десно од мртвачнице, где су гараже, горело је тада нешто неколико дана, језовито се осећало на спаљено људско месо. Муслимански рањеници су говорили: „Горе четници”. Цело Сарајево је знало да су муслимани убијене Србе поспали бензином и палили.

Сабљом одсецали главе

Драган (Милорада) Тодоровић (33) је у злогласном логору „Виктор Бубањ” био заточен у истој ћелији са неким муслиманским војницима и ту му је у руке допао папир на којем је било описано убиство два српска младића на злогласним Казанима.

— Пребили су их да нису могли да се мичу. Онда су једног изболи некаквом сабљом, па му том сабљом одсекли главу, затим му главу набили на сабљу, затим је мало носали као трофеј и на крају је бацили у јаму Казани изнад Бистрика. Другом момку су главу наслонили на камен и онда му ударцима ногом (чишмом) смрскали лобању.

Заједно са Тодоровићем у затвору је био и Сејо Кадиф Гуз, који је признао и хвалио се тиме да је лично убио педесет и двоје Срба.

Средином септембра 1993. године Мушан Топаловић Цацо, Армин Хоџић, Сабахудин Жига и Самир Бајтић одвели су Душана Јовановића, званог Тарли, на Требевић, одсекли му главу, а затим главу и тело бацили у провалију Казани.

На сличан начин у Сарајеву је од априла 1992. до новембра 1995. године убијено више хиљада српских цивила, који ни на који начин нису учествовали у рату, нису имали оружје, нису се огрешили о закон. Колико, може само да се нагађа.

Иако је од завршетка рата у Босни и Херцеговини прошло више од десет година, муслиманска власт у Сарајеву не само што ни приближно није утврдила број својих грађана српске националности које је безразложно убила, него не показује ни да има намеру да га утврђује.

Што је још црње, озбиљну намеру да то учини не показује ни српска власт у Бањалуци. Драган Чавић и Милорад Додик, Борислав Параван и Никола Шпирић и болумента сличних скоројевића не жели да се због мртвих сународника замери својим послодавцима и менторима из Брисела и Вашингтона. Њихова рачуница гласи: мртви су свакако мртви и зашто због њих квари се сопствени бизнис и каријеру. Много је безболније и профитабилније причати о Сребреници и убијеним муслиманима.

При таквом стању ствари, не треба да чуди што се проблемом Срба убијених у Сарајеву не бави ни ОХР, међународна окупациона управа у Босни и Херцеговини. Тим пре што њу чине представници управо оних земаља које су здушно помагале муслиманима да Сарајево очисте од својих православних комшија и које већ деценију убеђују светску јавност да су у ратовима који су вођени на развалинама СФР Југославије само Срби чинили злочине.

Због тога је број српских цивила убијених у Сарајеву годинама предмет разних манипулација и лицитирања, посебно муслиманске стране, која настоји да сопствене злочине заташка или бар минимизира.

Последњи такав покушај представља текст о Србима убијеним у Сарајеву који је у броју од 4. маја ове године објавио сарајевски „независни” недељник „Слободна Босна”.

Текст је објављен са наднасловом „Језива сарајевска статистика мртвих”, насловом „У Сарајеву је током рата убијено више од 800 људи само зато што су били Срби!” и са поднасловом: „Стравични примери бестијалне одмазде над Србима из општине Нови град први пут објављени у нашем листу”.

Више него довољно да неко ко није подробније упућен у стварне размере злочина који је почињен над Србима у Са-

рајеву закључи како је овим текстом учињен крупан корак у правцу расветљавања њихове трагичне судбине и муслиманског покајања. Али није.

Прво, иако коначан број Срба који су убијени у Сарајеву није утврђен, расположиви подаци говоре да су у питању хиљаде а никако стотине, па ни осам стотина убијених.

Друго, о страдању Срба у Сарајеву, па и на подручју општине Нови град до сада је објављено на стотине опширних новинских текстова и десетак врло документованих књига, тако да тврдња „Слободне Босне” како је текст који они објављују некаква ексклузива напосто не стоји.

Уместо што себи приписују заслуге којих немају, новинари и редакција „Слободне Босне”, на челу са власником и главним уредником новине Сенадом Авдићем, могли би да објасне како се могло догодити да једна „слободна” новина, која се декларативно залаже за мултиетничку Босну и Херцеговину, у којој би Срби били равноправни грађани, први пут овакав један текст о стравичном злочину почињеном над Србима у Сарајеву објављује једанаест година након завршетка рата и четрнаест година након што је злочин почињен.

Трећа, и највећа, подвала „Слободне Босне” јесте њено „откриће” да су Срби у Сарајеву у време рата убијани само због тога што су Срби. Као да смо ми, или било ко у БиХ и свету, до сада били у заблуди и веровали да су Срби у Сарајеву киднаповани из својих станова и са улице, мучени и убијани зато што су леви или десни, ниски или високи, паметни или глупи, па нам Сенад Авдић сада открива да су они уствари убијени зато што су Срби. Ако је и од Сенада Авдића, који је родоначелник и најистрајнији протагониста говора мржње према Србима, превисше је.

Тим пре што су се управо Авдић и његова новина, од почетка рата па до овог „историјског текста” од 4. маја 2006. године, убили доказујући супротно — да Срби у Сарајеву нису убијани зато што су Срби и православци, зато што су имали имена Петар, Јанко, Јован, Александар... него зато што су били четници, Карацићеви екстремисти, кољачи, фашисти, снајперисти, пета колона која је остала у граду да би наводила четничке гранате... Укратко, зато што су заслужили да буду убијени.

Најважније питање које се поводом објављивања овог текста намеће јесте: зашто је он објављен баш сада. Па зато што су муслимани и њихови западни ментори напоскон закључили да је немогуће и бесмислено даље истрајавање на лажи од 175 несталих Срба у федералном Сарајеву (податак на којем већ деценију инсистира сарајевска канцеларија Међународног комитета Црвеног крста) или „неколико стотина убијених и несталих, који су углавном страдали од четничких снајпера и граната” (формулација на којој инсистирају муслимански званичници и новинари — без разлике дали су „зависни” или „слободни”).

Јер, у међувремену, полиција Републике Српске поднела је чврстим доказима поткрепљене кривичне пријаве, што против познатих, што против непознатих починилаца, за убиство више од 1.000 српских цивила, са именом и презименом, временом и местом нестанка. Само у току једног дана у Пофалићима муслимани су масакрирали 229 Срба. У насељу Добриња убијена су 243 лица српске националности. Масовне гробнице у којима су она била покопана су пронађене и обележене од стране српске и муслиманске комисије за тражење несталих, у присуству тзв. међународних представника, али када је требало приступити идентификацији, утврђено је да су тела извађена из гробница и нестала. Претпоставља се да су измештена на подручје Високог.

Затим, само на гробљу „Лав“ до сада су ексхумирани посмртни остаци 240 неидентификованих, у рату страдалих особа, за које и председник муслиманске комисије за тражење несталих Амор Машовић признаје да су у 95 одсто случајева били српске националности.

Српски лист „Ослобођење“, чије се седиште налазило на Палама, пре две године објавио је списак преко 1.500 Срба несталих у Сарајеву. Дакле, само несталих. Списак којим је располагала редакција „Ослобођења“ није у потпуности објављен, зато што је новина укинута.

У децембру 2004. године, тадашњи начелник Центра јавне безбедности Српског Сарајева Драгомир Андан је на конференцији за штампу саопштио да је само у насељу Отока убијено преко 500 Срба, а у насељу Пофалићи њих 412. Том приликом Андан је показао картоне преко 5.000 Срба који су у рату нестали или убијени у главном граду БиХ.

Када је први пут, има томе 5-6 година, отворена афера „Казани“, тадашњи први човек Српског националног већа, а ратни члан Председништва БиХ Мирко Пејановић, Алијин Србин, у разговору за сарајевски недељник „Дани“ изјавио је да је, према подацима који су њему били доступни, у Сарајеву убијено између две и по и три хиљаде српских цивила.

Полиција Републике Српске у поседу има на десетине изјава кредибилних сведока о масовном спаљивању убијених српских цивила које је у току рата вршено на више локација у Сарајеву, посебно на градској депонији на Жучи.

Такође, на неколико локација које су сведоци означили као места масовних гробница, у међувремену су подигнуте стамбене зграде и други већи стамбени објекти, тако да практично никада неће бити могуће утврдити број несрећника који су испод њих покопани.

Мирсад Токача, директор Истраживачко-документационог центра у Сарајеву признаје да они на својим списковима имају три хиљаде лица српске националности, цивила, који су у току рата убијени у Сарајеву, уз оградну да међу њима има и оних који су погинули од српских граната и снајпера.

То су само неке од чињеница које су утицале на то да поменути текст у „Слободној Босни“ буде објављен, и да „лицитациона граница“ убијених Срба са 175 или „неколико стотина“ буде подигнута до 800, тачније до 836 жртава.

Друго важно питање јесте зашто је лицитација заустављена баш на тој бројци. Из два разлога – због њене прихватљивости и због „фирме“ која иза ње стоји. А то је Хашки трибунал.

Осам стотина нејужних убијених људи ипак је мањи, подношљивији злочин него три и по или пет хиљада и биће

га много лакше бранити пред аргументима и прозивкама са српске стране, јер, забога, па то је бројка до које су дошли „непогрешиви“ истражитељи Хашког трибунала. То је „хашка истина“. А њу је тешко оспорити, ма колико у питању била очигледна лаж, подвала, као што је и овде случај, јер број од 836 српских цивила убијених изван зоне борбених дејстава није укупан број Срба убијених у Сарајеву, него број Срба који су убијени у оквиру кривичних дела ратног злочина која су почињена у предметима о којима је хашко Тужилаштво водило истрагу.

Муслиманске власти у Сарајеву то знају и зато упорно, разноразним процедуралним смицалицама избегавају формирање државне комисије за истраживање истине о страдању Срба у Сарајеву. Иницијатива за формирање једне такве комисије подношена је још пре две године (након што је формирана комисија за Сребреницу) али, упркос њеном утемељењу, како на моралним принципима (ако је формирана комисија за муслимане, зашто не би била формирана и за Србе?), него и на законским и уставним нормама, муслимански представници у заједничким државним органима је упорно игноришу. А ни њихове српске колеге не инсистирају много на њеном спровођењу. Плаше се да не наљуте високог представника или неког његовог чиновника и тако евентуално остану без функција, на којима примају у просеку између две и три хиљаде евра месечно, што (част малобројним изузецима) ничим нису заслужили. Функције су за њих, такозване представнике српског народа, много важније од истине о покољу који је извршен над њиховим народом. Уосталом, чињеница да су неки од њих пристали чак и на то да у Сарајеву седе и раде баш у зградама и канцеларијама чији су зидови натопљени крвљу и крицима стотина српских мученика говори све. И о њима као људима, и о њима као Србима.

Муслиманске власти у Сарајеву то знају и зато су целе две године онемогућавале формирање државне комисије за утврђивање истине о страдању Срба у Сарајеву.

Уместо ње, захваљујући колебљивим и поткупљивим представницима Републике Српске, парламентарна Скупштина и Савет министара БиХ су 25. маја изгласали оснивање комисије која ће се бавити утврђивањем свих цивилних ратних жртава на подручју Сарајева. Наизглед, оваквој одлуци нема се шта приговорити. Међутим, у питању је још једна антисрпска подвала, још један (успешан покушај дискриминације) ратних жртава из редова српског народа и приквирнања муслиманских злочина. Ево због чега.

Када је формирана слична комисија за Сребреницу, Срби су тражили да се она бави и утврђивањем злочина које су муслимани из Сребренице починили над Србима, али тај захтев није прихваћен. Сада није прихваћен српски захтев да се, по истом принципу, комисија за Сарајево бави само покољем који је извршен над Србима у главном граду БиХ, уз образложење да се страдања муслимана у Сребреници и Срба у Сарајеву не могу поредити.

На живим Србима упуцавали снајпер

Према сведочењу Милана Окуке и Радојше Јазића, њиховог првог комшију Ранка Брклача, оца троје малолетне деце, који је живео у улици Радомира Путника у Новом Сарајеву, и још једног непознатог мушкарца муслимански војници под командом Мушана Топаловића Цаци убили су тако што су их везали за дрво и пуцајући повремено у њих подицавали нишан снајперске пушке.

На крају су им одсекли главе и бацили их у Казане.

И заиста не могу, над Србима у Сарајеву извршен је тежи злочин него над муслиманима у Сребреници. Наиме, муслимани убијени у Сребреници у преко 90 одсто случајева били су војници, припадници јединице која је пре тога до темеља поपालила преко 140 српских села и заселака у Подрињу и убила преко 3.000 Срба.

Срби убијени у Сарајеву стопостотно су били цивили, који нису имали оружје, нису пуцали и никог нису убили.

Већина муслиманских војника из Сребренице погинула је на фронту, у борби, док је само мањи део стрељан након заробљавања.

Срби у Сарајеву ликвидирани су у својим кућама и становама, на радним местима, у логорима и болницама.

Изетбеговићеви војници убијени у Сребреници нису мучени и погинули су од метка.

Српски цивили у Сарајеву су пре убиства, по правилу, свирепо мучени и понижавани, а међу њима је огроман проценат оних који су заклани, исечени на комаде, буквално умлаћени батинама, бачени у јаму Казани, запаљени...

У Сребреници је убијено мало муслиманки, и оне пре тога нису силоване. Међу ликвидираним Србима у Сарајеву велики је број жена, а ретке су (не)срећнице које пре убиства данима нису биле изложене групним силовањима, у којима је учествовало и по више десетина муслиманских војника, полицајаца и цивила.

У Сребреници и околини до сада је ексхумирано око 2.000 тела убијених муслиманских војника. Број Срба који су убијени у Сарајеву несумњиво је много већи.

Према томе, не постоји ниједан разлог да муслиманске жртве из Сребренице буду фаворизоване у односу на српске жртве из Сарајева, па да се страдање првих утврђује засебно, а страдање других заједно са муслиманима, Хрватима, Јеврејима и осталима.

Осим што су желели да наведеном дискриминацијом ставе до знања да су њихове жртве веће и важније, а злочини мањи, муслимани су имали и практичне разлоге због којих су инсистирали да се државна комисија за Сарајево бави страдањем свих грађана. То ће им оставити широк маневарски простор за разне манипулације, пре свега за штимовање броја жртава и начина на који су оне убијене.

Као што је речено, Срби у Сарајеву убијани су у својим домовима, на улици, у затворима... организованом акцијом муслиманске војске и полиције, иза које је стајала влада Алије Изетбеговића. Муслимански цивили углавном су страдали са дистанце – од дејства српске артиљерије.

Неспорна чињеница је да је Сарајево све време рата било војни објекат, са којег су извођена стална офанзива дејства према српској територији. У узвратној ватри српске артиљерије, по густо насељеном градском подручју, поред муслиманских војника, који су били мета напада, страдали су и

цивили. Углавном муслимански цивили. Прво зато што их је било педесет пута више него српских, али и због тога што је преосталим Србима практично било забрањено да напуштају станове и крећу се по граду.

Друго, општепознато је да је за положаје своје артиљерије муслиманска страна најчешће бирала дворишта или кровове стамбених зграда, школа, па чак и болница. Кад су узвраћали ватру по тим објектима, српски артиљерци нису могли знати да ли ту има или нема цивила, да ли су ти цивили само муслимани, само Срби, или и једни и други. Они су гађали војни циљ.

Муслимани који су по Сарајеву ловили и убијали Србе чинили су то са намером – управо и само зато што су знали да су у питању Срби.

Треће, нема сумње да ће се међу жртвама „четничке агресије“ наћи и више од стотину муслиманских цивила, које је њихова власт разнела динамитом (два пута на пијаци Маркале, у реду за хлеб у улици Васе Мискина и др.), да би за то оптужила и сатанизовала Војску Републике Српске.

Четврто, док се за Србе убијене у Сарајеву зна да су били цивили, ко ће и како спречити муслимане да, ради повећања броја сопствених цивилних жртава, међу њих сврстају и неку стотину, или хиљаду војника. Како доказати да је неки војник који је погинуо од српске гранате погинуо на положају, са пушком у рукама? Па кад су били у стању да само у једном маху, да би нашкодрили Србима, на пијаци Маркале убију преко 60 својих грађана и ране њих преко стотину, зашто сада, из истих разлога, не би били у стању да погинуле војнике подмећу као цивиле?

Пето, и најважније: државна комисија која ће пописивати жртве рата у Сарајеву биће мултиетничка, а Срби у њој неће чинити ни трећину чланова. Тако да ће у свакој спорној ситуацији око тога ко је и како убијен, ко је крив за смрт (а таквих ситуација ће бити највише), Срби бити прегласани од својих ратних и поратних непријатеља муслимана и Хрвата, као што су били надгласани у сваком гласању од 1991. године до данас.

Све то гарантује да наведена државна комисија неће допринети да буде утврђена истина о страдању српског народа у Сарајеву, од 1992. до 1995. године. Напротив.

Целат из Новог Пазара

– Негде око десет сати навече 25. фебруара 1993. године у нашу хелију су ушли Неџад Хоџић из Новог Пазара и његов компано по имену Пиле и одвели Јадранка Главаша – сведочи Славко Јовичић Славуј, потпредседник Удружења логораша Републике Српске. – Целу ноћ и сутрадан су га мучили, користећи најсвирепије методе. Тукли су га жељезним шипкама, ломили му кости, резали делове тела. На крају га је Хоџић заклао. У том затвору убијени су и Драган Давидовић, Анђелко Голуб, Бранислав Његован, Миломир Петрић и Ранко Витор.

Случај Бранимира Главаша: звер у кожи жртвеног јарца

Јастреб жртвује копча

• Председник Сабора Владимир Шекс жртвујући најближег рајног сарадника ишпиши себе и хрватску државу – сиварне налогодавце и организаторе убиства више од стотину Срба у Осијеку

Пише: Душан Марић

Деценију и по након што је у Осијеку организовано извршена ликвидација више десетина српских цивила (неки подаци указују на то да је њихов број већи од стотину), ти злочини би могли добити и свој први судски епилог.

Жупанијски суд у Загребу средином прошлог месеца покренуо је истрагу против Бранимира Главаша, заступника у Сабору Републике Хрватске, због основане сумње да је наређивао и организовао убиства грађана Осијека српске националности.

Пре тога, на бурној седници, на којој су размењене тешке речи између некадашњих сабораца из Хрватске демократске заједнице, Сабор је већином гласова одлучио да Главашу укине имунитет за вођење истраге, али не и за његово хапшење.

У време када су злочини почињени, у другој половини 1991. и првој половини 1992. године, Бранимир Главаш је формално био начелник Општинског секретаријата народне одбране Осијека, а практично, заједно са Владимиром Шексом, један од господара живота и смрти у граду на Драви.

Наравно, још се не зна да ли ће суђења Главашу уопште бити. Али и ако га буде, већ сада се са сигурношћу може тврдити да ће то бити још један процес који је хрватско право-

суђе покренуло, не због утврђивања истине о страдању Срба у Осијеку, него због даљег заташкавања. По истој матрици по којој је то урађено у „случају Госпић“, где је, због поклоља више од 150 српских цивила, суђен и осуђен само Мирко Норац, Или у „случају Пакрачка пољана“, где један од кољача српских цивила и заробљених војника, Миро Бајрамовић, и поред признања хрватским истражним органима али и медијима да је учествовао у убиству преко 70 жртава, није добио ни дан затвора.

Наиме, да хрватски правосудни органи и државни врх у Загребу (који, очигледно, диктира покретање, ток и исход свих судских поступака због злочина над српским становништвом) заиста желе да иду до краја у кажњавању починиоца ужасних злочина над Србима у Осијеку, због тежине доказа који су против њега прикупљени, Главаш би се већ налазио у истражном затвору. Друго, истрага о тим злочинима не би била сведена само на једног човека. Јер, нема становника Осијека који не зна „из цуга“ набројати више од десет непосредних починилаца злочина или њихових налогодаваца. А, што је далеко важније, њихова имена су већ деценију и по позната хрватској полицији и државном тужилаштву.

По тврдњама Бранимира Главаша, које је он поновио и за саборском говорницом, али и изјавама неколико сведока, чије исповести су објављиване у хрватским медијима (посебно у „Новом листу“ из Ријеке и „Слободној Далмацији“ из Сплита), почасно место на тој листи злочинаца, одмах уз Главаша, који је у време када су злочини почињени био шеф кризног штаба у Осијеку, задужен не само за тај град него за цело подручје Славоније и Барање, има Владимир Шекс.

Управо са саборске говорнице Шекс је почетком рата изјавио да Срби у Хрватској „могу бити само изван земље или испод земље“ и тако стотинама њих изрекао смртну пресуду.

Шексову изјаву да „није могао да спречи убиство осјејчких Срба, јер за то није имао овлашћења”, ријечки „Нови лист” назива „дегугантним прањем руку”, уз обраложење да је Шекс био не само шеф кризног штаба у Осијеку, него и „Туђманов миљеник” и, заједно са Главашем, „намесник за Славонију”, којом су владали „попут Бога и батине”.

У тој прерасподели, Шексу је припала улога Бога, а Главашу батине.

Јасно је да, вршећи селекцију злочинаца, хрватско правосуђе и држава пре свега штите себе. Јер је држава не само учествовала у ликвидацији Срба у Осијеку, него и 15 година чинила све да злочине заташка. Види се то и из изјаве Крунослава Олујића, који је у критично време, од фебруара 1991. до августа 1992. године, био државни тужилац у највећем славонском граду.

Олујић тврди да је његово тужилаштво обрађивало све случајеве убистава српских цивила и да и данас о томе постоји уредна документација.

– Потребна је само политичка воља да се сва та убиства процесуирају и расветле. А те воље нема – каже Олујић.

Олујићево мишљење дели и Милан Шалиновић, који је у то време био заповедник осјечке полиције. Он тврди да је „све што се у спорно време догађало у Осијеку с полицијске стране уредно забележено и процесуирано” и да је управо због тога и он сам био мета шиканирања, посебно након што су о злочинима у Осијеку обавештени Франьо Туђман и Гојко Шушак.

Уместо да нареду кажњавање злочинаца, Туђман и Шушак су се, као и у „случају Лора” (војном полицајцу Мариу Баришићу и његовим друговима, који су их упознали са размерама злочина у сплитској ратној луци, истог дана наместили су саобраћајну несрећу) усредсредили на унутривање сведока злочина.

За разлику од Шалиновића, који понавља да је његова служба обавила свој део посла у евидентирању злочина и откривању починилаца, Олујић тврди да је много тога до чега је тужилаштво дошло приликом прикупања података о убиствима српских цивила указивало на то да су они дело управо хрватске полиције.

Зденко Фаркаш, један од првобораца Туђмановог сецесионистичког рата и један од највернијих Главашевих јастребова у последњих неколико месеци више пута огласио се у јавности и подсетио да је о случајевима нестајања и убистава Срба током 1991. и 1992. године у Осијеку јавно проговорио још пре четири године, да је о свему дао опширну и прецизну изјаву полицији Осјечко-барањске полицијске управе, али да ништа није предузето.

Највише података о злочинима у Осијеку јавност је дознала на основу изјава осјечког полицајца Крунослава Фехира, који је у међувремену добио статус заштићеног сведока. У исказу који је дао Жупанијском суду у Загребу, он терети Бранимира Главаша да је непосредно био умешан у ликвидацију више десетина осјечких Срба.

„Велика Србија” је део Фехировог сведочења које се односи на ликвидацију Ђорђа Петровића и Чедомира Вучковића објавила у броју из августа прошле године.

„Испитивали су их цели дан” тврди Фехир. „У гаражу би, с навуцима поткапама преко главе и бејзбол палицама наилазила по двојица припадника Бранимирове осјечке бојне. Чули су се тупи ударци, а потом јауци. Након неког времена двојица испитивача би одлазила према Главашевом уреду, па се поново враћала у гаражу. Пред крај испитивања чуо сам како су те особе биле присиљаване да пију текућину из акумулатора.

Кад се већ почео спуштати мрак, један од двојице заточених у гаражи покушао је да потражи спас. Изнутра су се чули тупи ударци, а потом и шкрипа врата. Један од заточеника, средовечни човек у белој кошуљи кратких рукава, изашао је из гараже, али је дочекан хиџма. Пуцала су најмање двојица и човек је убрзо покошен.

Тада се појавио Главаш. Наредио је да се друга особа из гараже одмах ликвидира. Наредио је: – Одмах ликвидирати и оног другог, баш тако је рекао”, прича очевидца догађаја. „Говорило се да је први убијени Ђорђе Петровић, а крај његовог тела убрзо се појавила пушка марке ’томсон’. Лице му је било изгрижено киселином. Одмах затим убијен је и онај други”.

Највише српских цивила убијено је на обали Драве. Након пуцања у главу бацани су у реку, која је односила њихова тела. Преживео је само један – лекар Радослав Ратковић, који је био запослен у тамошњем Клиничком центру. И он је, након што му је пуцано у главу, гурнут у реку, али је и поред тешких рана некако успео да се отме матици реке и преживи.

О читавом случају Ратковић је још 2001. године дао опширан исказ полицији, који је сниман и видео камером, али све се завршило на томе.

Хрватска „демократија” није могла да поднесе да Хрвати могу бити криви зато што су убијали Србе. Као што то, и поред силне шминке, не може ни данас.

За оне који сумњају у тачност ове констатације наводим следећи податак – само дан након што је дато зелено светло за покретање истраге против Бранимира Главаша, хрватско правосуђе је подигло оптужнице против 45 Срба из Хрватске, оптужујући их да су починили ратни злочин.

За Србе у Хрватској права је срећа да уместо Главаша истрага није покренута против Владимира Шекса – у том случају би их било оптужено и свих 450.

Хрватство у Црној Гори и Боки (2) у првој половини XX вијека (до 1941)

Аутор се бави исцрпљивањем историје Југославије, с њим ишло посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном консенсуисању хрватства, односу југословенске државе и црква, ипостављања културне полијике у Краљевини Југославији, државноправном консенсуисању Југославије, привредним темама итд. Објавио је 11 књига и око 80 научних радова. Најзначајније књиге су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Вајшкан“, „Римокатоличка црква и хрватство“ и „Вајшкан и Албанци у првој половини 20. века“. Зајослен је у Институту за савремену историју у Београду у звању научног савешника

Пише: др Никола Жутић

Денационализација и римокатоличење Срба у Дубровнику, Конавлима и Боки, који су успешно вођени од стране Аустрије и Ватикана током XIX почетком XX вијека, настављени су и у Краљевини Југославији. О прозелитској активности прекршгавања српског елемента, али и превођења римокатолика разних народности у Хрвате, средско поглаварство у Котору доставило је 14. јула 1924. године Министарству унутрашњих послова Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца слиједећи извјештај: „Разне владе и државе које су прошлих вјекова Боком владале настојаху свим силама да ослабе, униште и потисну српски елемент који није могао сносити туђи јарам. Аустрија, која је задуго Боком владала, проводила је ту политику аустријску у највећем опсегу. Да би што већи резултат и циљ своје политике постигла, она је преко католичких свештеника, професора и чиновника, који нијесу били Бокељи, пробудила међу Бокељима вјерску мржњу и несношљивост, а задњих 40 година распирила и племенску мржњу и борбу, стварајући од католика Хрвате, који су јој слепо служили и били оруђе у рукама властите браће. Да би смањила бројност српског племена, населила је доста страног елемента, наравно католичког, од којег је опет створила Хрвате...“¹⁾

Идеолог и вођа Х(Р)СС Стјепац Радић своју политику је подредио остварењу свехрватства на просторима Балкана. Није бирао савезнике за остварење тог свог основног циља, па је чак и са идеолошким антиподима (комунистима, римокатоличким свећенством) сарађивао на остварењу тог циља. Због изражених антијугославенских и србофобских ставова С. Радић је успио да око своје странке окупи одређен број римокатоличких свећеника. Поклонници његовог „републиканства“ били су и римокатолички свећеници из Боке, Приморја и Црне Горе. Тако је на пр. одани сљедбеник Радићеве политике био и свећеник у Шкаљарима дон Иван Петковић, „велики непријатељ Срба“.

У документима обавјештајног одјељења Министарства војске и морнарице о њему се пише да је у Рисну, у време Првог свјетског рата, денунцирао многе грађане: „Када су Аустријанци заузели Београд, припремио је у Рисну велико славље и забаву; но у то време била је Српска читаоница распуштена и у њој је била смештена болница, а он, да би што више Србе изазвао, издејствовао је да се у њој приреди забава, у чему је и успео. Из велике мржње према данашњој држави и монархији, он редовно где види 'Краљевство' на штамбиљима надлештава, ово једноставно брише. Он и данас своје парохијане подучава свему ономе што није добро за нашу државу, сеје раздор међу племенима нашега народа и својим оваквим радом ствара раздор у држави, а народ га као свештеника слуша и верује у све оно што каже...“²⁾

Потискивање православља из Црне Горе, Боке и Далмације двадесетих и тридесетих година XX вијека одвија се и преко канонизација и беатизација одређених личности, којима се подржава хрватски национализам, на пр. настојања на канонизацији Николе Тавелића. Илустративан је и индикативан примјер проглашења Озана Которске (покатоличене Црногорке) блаженом одлуком папе Пија XI 20. децембра 1927. године. Папа је Озану уврстио у ред блажених и наредио да јој се има одавати „јавно и црквено штовање“.³⁾ Римокатоличка црква у бискупији которској и арцибискупији барској и примасији српској настојала је, због што успешније мисије и прозелитизма, да прошири „штовање према католичкој блаженици Озани“ и међу православним Србима у Боки Которској и Црној Гори. Таквој мисионарској пропаганди одазвао се чак и један православни Црногорац, цетињски учитељ Б. Думовић, који је одобравао ту пропагандистичку акцију и јавно позивао православне Бокелје и Црногорце на одавање поштовања „римској блаженици“. Печањски жупник дон Нико Луковић написао је пропагандну брошуру о Озани са намјером да је растура међу право-

славним живљем у Црној Гори како би се скупило што више прилога за јубиларну свечаност. Римска црква је имала амбиције да преко својих новопроглашених блажених светаца помути значај и величину православних црногорских светитеља – острошког чудотворца Василија, Петра Цетињског, Стевана Пиперског и других.⁴⁾

Италија је после Првог светског рата преузела улогу Хабсбуршке монархије. Посебно је подстицала албански иредентизам према Косову, Метохији, западној Македонији и Црној Гори. Ватикан и Римокатоличка црква су јој послужили као савезник код остварења италијанске доминације преко идеје о стварању „Велике Албаније“. Ватиканска Конгрегација за пропаганду вјере наставила је у Краљевини СХС раније започети мисионарски рад на подручјима насељеним албанским и српским становништвом. Главни стожер римокатоличке антијугославенске дјелатности и албанског римокатоличког прозелитизма био је италијански исусовац, надбискуп скопски Лазар Миедиа. Мисионари из Загреба од Срба римокатолика покушавали су створити вјерско-етничку категорију Хрвата, док мисионари Албанци од таквих Срба покушавају створити Албанце. У Летници, која је припадала Црној Гори, парохијани су били „Срби помешани са Арбанасима“.⁵⁾ На челу парохије био је Србин-римокатолик дон Тома Гласновић. У осталим парохијама римокатолици су углавном били Арбанаси (Шиптари). Вишегодишњи процес римокатоличења Срба и Арнаута Косова, Метохије и Црне Горе данас бере своје плодове у Јањеву и Летници где је римокатоличко становништво постало хрватско. Бројни римокатолички свећеници из Јањева и Летнице били су у раздобљу Краљевине Југославије Срби - римокатолици.⁶⁾

У Краљевини Југославији РКЦ и Ватикан предузимали су низ мисионарско прозелитских акција у сврху ширења националног хрватства. У циљу придобијања што већег броја

Хрвата за идеологију Римске цркве, али и придобијања Срба римокатолика, ватиканска пропаганда је прогласила Мајку Божју за „краљицу Хрвата“. Стварано је римокатоличко свехрватско светилиште посвећено Мајци Божијој у Марији Бистрици. Папиним бревеом од 4. децембра 1923, завјетна црква Св. Марије Бистричке (у Марији Бистрици) узвисује се на достојанство Марије Базилке. У бревеу папа Пије XI истиче вјеру хрватског народа (Croatiae gentis fide) и своје настојање да хрватски народ што чвршће прионе уз Св. апостолску столицу.⁷⁾

Јубиларна „Света година“, 1925-та, коју Ватикан обиљежава сваких двадесет пет година, поклопила се са прославом „тисућгодишњице“ хрватског краљевства. Прославе митског хрватског јубилеја подржавала је и либерална југославенска монархија која је официјелно југославенство видјела у споју три стара народа. Зато су одговорни државни фактори некритички прихваћали све тзв. „хрватске јубилеје“ само да би се јачало прокламовано југославенство и јединство. Прославу „1000 годишњице хрватског краљевства“, 1925. године, Римокатоличка црква је искористила да распали хрватске народносне страсти. Пропагандом о Хрватима као „предзићу кришћанства“, о Хрватима као највернијим синовима папе и Ватикана, Римокатоличка црква је настојала да оствари свој главни циљ: да усади идеје римокатоличког „свјетоназора“ међу Хрвате и уништи слободнозидарско либерално „сјеме зла“, које је хрватско грађанство у доброј мери прихватило.

Током 1925. године Католичка акција је била изузетно активна. Орлови и овај пут добијају кључну улогу код „ширења Апостолата“, односно ширења римокатоличке идеолошке пропаганде. Вршена је нарочито пропаганда у смислу да је судбина хрватског народа нераскидиво спојена са судбином Римокатоличке цркве, том „најбољом одгајатељницом народа“. Сваки „прави Хрват“ морао је бити увјерен да ће најбоље користити свом народу само онда када народ буде васпитао у правом кришћанском духу.⁸⁾

Прославе тзв. „хрватских јубилеја“ и интензивна прозелитска активност организација Католичке акције имали су јаког пропагандног одјека међу римокатоличким али и православним свијетом Боке, Приморја и Црне Горе. Пропагандни написи у римокатоличкој штампи, проповиједи у римокатоличким црквама и јавне манифестације организација Католичке акције свакако су имали јаког одјека међу римокатолицима Србима и „латинима“ да се постепено и у све већој мјери почињу национално одређивати за хрватство.

У тадашњи тренд брисања српског имена са подручја Црне Горе доспало је и назив најстарије српске архиепископије – примасије барске. Наиме, загребачки клерикални и националистички (франковачки) листови („Католички лист“, „Хрватска смотра“, „Независност“) ударили су против срп-

ског имена у титулару архиепископије барске (примасија српска). Клерикална и франковачка штампа настојале су да се у титулу архиепископа барског утемељи наслов примаса Хрватске. У одбрану Српства примасије барске устао је Србин-римокатолик дон Стјепан Марковић, иначе консулторски савјетник и секретар архиепископије барске и Примасије српске. Он је истицао да барски митрополити нису били само примаси Србије него „читаве Србије“, односно свих српских земаља.⁹⁾ Дон Марковић је напомињао да је и књаз Никола увидио велику важност српске примасије: „Он је код Ватикана постигао такав успјех и просто рећи тријумф, да му се читав свијет дивио. Он је послао у Рим надбискупа Милиновића и грофа Луја Војновића, који су четворомјесечним радом постигли то да се углед Црне Горе у свијету дигао много више него иза које њене славно добивене битке. Књаз Никола је успио да се призна барској митрополији чисти српски карактер, но не само то, него чак и да се дугим низом вјекова освјештано српско примаство у Бару још једном најсвечаније потврди“. Дон Марковић је даље истицао да је папа Леон XIII, „нарочити пријатељ Славена и поборник за уједињење цркава“, 7. марта 1901. свечано издао „знаменити документ с којим се српском примасу Милиновићу и његовим наследницима потврђује право, вјековном славом овјенчано српско примаство“. У апологетском заносу Марковић слави старину и значај српске примасије: „Што се тиче повијести, ниједна митрополија на свијету није имала веће ни љепше повијести од Дукљанско-Барске. Њена је улога увијек била часна, узвишена и одлучна у развоју и ослобођењу српског народа“¹⁰⁾

* * *

Либерална Краљевина Југославија стално је била на удару ретроградних антидемократских снага (комуниста, нацифашиста, римокатоличких клерикалаца, франковаца). Симпатије за „патње“ Хрвата исказивали су и поједини комунистички православни атеисти из Црне Горе, нарочито од времена прокламовања Бановине Хрватске. Југославенски „ненародни режим“ је, према комунистичкој фразеологији, гушио „сваки народни покрет Црногораца, који су са хрватским и осталим народима Југославије водили најжешћу борбу против режима, за слободу, демократију и равноправност свих народа Југославије“.¹¹⁾ У представкама које су слале од стране црногорских комуниста на адресу вође ХСС Владимира Мачека, „хрватски народни борци“ (франковци, усташе) називани су „двјиет наших народа“. Црногорски комунисти су на изборима 1935. и 1938. подупирали „слободарске тежње хрватског и других народа“, те гласали за листу вође ХСС Владимира Мачека.¹²⁾ Са оваквим антидржавним и антисрпским ставом црногорски комунисти су, свјесно или несвјесно, погодвали популаризацији римокатоличког хрватства у Боки и Црној Гори.

(наставиће се)

Фусноге:

- 1) АЈ, Министарство унутрашњих послова Краљевине СХС.
- 2) АЈ, Министарство правде – верско одељење, ф. 58, Министарство војске и морнарице – генералштабно одељење министру вера, 4. II 1925.
- 3) Озана Которска на крају је проглашена хрватском светитељком (светицом). Њено име налази се у загребачкој катедрали међу именима тзв. „хрватских светаца“, претпоследње у низу (испред имена надбискупа загребачког Алојзија Степинца).
- 4) АЈ, Министарство просвете Краљевине Југославије.
- 5) АЈ, Краљевско посланство при Св. столицу, ф. 1, Именик житеља у архидијезеци скопљанској из 1910. године.
- 6) АЈ, Министарство правде – верско одељење, службенички листови римокатоличког свећенства и хијерархије из Јањева и Летнице.

7) О римокатоличкој мисији хрватства у Краљевини Југославији видјети: Н. Жутић, „Римокатоличка црква и хрватство – од илirsке идеје до великохрватске реализације 1453-1941“, Београд, 1997.

8) Исто, 193-194.

9) „Дон С. Марковић, примас читаве Србије“ (Primas totius Serbiae), календар „Црногорац“, Подгорица, 1929.

10) Дон С. Марковић, „Још неки подаци о примасу српском“, „Црногорац“, 1929.

11) АЈ, „Политичке странке“, к. 1, Представка комуниста Црногораца, из Београда упућена Владимиру Мачеку, потпредседнику Краљевске владе, 15. IX 1939.

12) Исто, Једна од типских представки (циркулар) упућена из среза Беране Владимиру Мачеку.

Неокортексни рат и секте (4)

• Психологија у служби раија • Поробљавање њихе • Поробљавање духа • Укодирање нових маирица њонашања • Освајање нових њиријорија њишем квази-духовноши...

Пише: Слађан Мијаљевић

Начин преношења програма секти као оруђа неокортексног рата можда је најбоље посматрати на шеми која се изворно односи на начине преношења гласина и њихове последице. Због велике садржајне и квалитативне сличности гласина и учења секти као посебних врста информација ова шема је, уз одређене допуне, искоришћена за сажето приказивање начина ширења таквих информација.

1. Носилац: „произвођач“ гласина – тим за ПСИОП (енгл. PSYchological OPERations = психолошке операције; неокортексно ратовање)

- планирање ПСИОП (неокортексног ратовања)
- изучавање слабости циљне групе
- конципирање порука
- емитовање порука
- анализа учинака на циљну групу

2. Гласина – специфично обликована информација посредством које носилац настоји да код циљне групе делује на свест ради њеног покретања на жељену активност (у овом случају учење секте).

3. Циљна група – жртва ПСИОП (неокортексног рата)

4.1. Пријем и одбацивање поруке=>нема последица

4.2. Пријем и прихватање поруке=> последице-акционо деловање:

- носталгија, апатија и дефетизам
- „кооперативно понашање“
- појединачно „склањање“ са опасних места
- дезертерство, пребегивање
- групно деструктивно деловање и панично бекство
- капитулација, расуло и егзодус већих група итд.
- оштећења психичког и физичког здравља појединца
- штетно деловање на све области нације (нација), а тиме и друштва и државе¹⁾

После разматрања сличности између појавних облика остваривања доктрине, стратегије и тактике неокортексног рата и начина деловања секти није потребно никакво даље убеђивање и јалово надмудривање око тога да ли су секте изашле испод шињела кројача „новог светског поретка“ и до сада најбољег начина за његово увођење у друштво – неокортексног рата. У савременим глобалним стратегијама све је већи значај неокортексних дејстава као средства за овладавање свешћу маса. Реч је о сврсисходној и планској делатности, која не само да обавештава, подучава и васпитава, већ и покреће на активност у жељеном правцу. Једно од основних оруђа у неокортексном рату јесте пропаганда. Она није нужно вредносно негативна, али када се пропаганда посматра у контексту сложенице „пропагандно-психолошки“, онда асоцира на негативно одређење; субверзивна манипулација свешћу маса злоупотребом психологије. То се најбоље може уочити анализом циљева психолошко-пропагандне делатности: слабљење и подривање морала, психолошке снаге и одбрамбених способности противника; придобијање сопственог и савезничког јавног мњења; конституисање одговарајућег режима на окупираној територији, придобијање становништва за нови поредак и друго. После одређивања појма пропаганда олакшано је и одређење појма дефетизам,

који се јавља као најважнији циљ неокортексне операције и као последица наведених операција. Постављање циља и последице у исту раван оправдано је због следећег: крајњи циљ сваке неокортексне операције јесте овладавање свешћу и управљање вољом маса ради очувања или проширивања интереса и позиција; крајњи резултат тог деловања на појавном плану јесте облик изманипулисани свести маса – дефетизам. То је стање моралне свести које изражава рационално емоционални однос према стварности, а манифестује се као беспесперспективност, неповерење у сопствене снаге и безвољност за пружање било каквог отпора. У односу на циљеве неокортикалне операције, посебан значај има психосоцијална димензија дефетизма, јер је свака психолошка операција у ствари агресија на људску свест, злоупотреба и манипулација.²⁾

„Новим светским поретком“, са проглашеним начелима очувања мира нису у светским размерама отклоњени могући сукоби и супротстављени интереси, али је применом неокортексног деловања на свест маса из ње измештен механизам силе и принуде, односно позитивног испољавања агресије које значи одбрану својег живота, туђих (поверених) живота и безбедности државе. Као последица тог деловања јавља се дефетистичка свест, која убија сваки мотив за пружањем отпора како насилним, тако и ненасилним облицима потчињавања и исказивања надмоћи.

Неокортексни утицај најпре је условљен општим материјалним и социјалним стањем у друштву, затим психо-социјалним и моралним својствима групе према којој је упућен, а потом и привлачношћу социјалне и непосредне материјалне користи која се нуди. Различити примери у новије време, од испољавања крајње жилавости и отпорности до потпуне апатије и равнодушности према наметању туђе воље, религије, идеологије и културе – и те како оправдавају скептично и реалистичко гледање на моћ и домет неокортексног ратовања. Прихватање туђих идеја, технологије и културних и етичких мерила није само по себи дефетистичко препуштање стихији само уколико не задира у основни систем вредности нације, друштва и државе.

Искуства из савремених војски, у којима је готово све научно засновано, упућују на закључак да је много једноставније постићи високу обученост и физичку припремљеност за успешно вођење борбе него развити и одржавати морално-вољну компоненту. Свест и психа савременог војника све више су, до неслућених размера, изложене информатичком притиску, тако да војник није у стању да у кратком временском року разматра могуће излазе из наметнуте ситуације, већ је принуђен да реагује брзо, па и механички, уз све последице феномена *decession stressa*. Пошто човек, без обзира на обуку, ипак није робот, његова морална свест ће и те како утицати на избор могућих решења, посебно у неповољним општим условима, у којима су војна, економска, техничка, па и информатичка надмоћност противника задато стање.

Нови светски поредак намеће нова правила игре, нове методе доминације и владавине без грубе примене војне силе. Поред војне силе, примењују се и други облици силе и принуде, чији је крајњи циљ стварање послушних следбеника и поданика. Као делотворно и усавршено средство за достизање тог циља неокортексни рат добија прворазредну улогу и значај. Спознавање стања свести појединца, друштвених група и друштва у целини, која настају под утицајем тог новог начина примене силе и испољавају се као дефетизам, нарочито је значајно за очување моралне свести и виталности друштва, као и за отклањање насталих последица. Морална свест припадника војске основа је моралне снаге, па је због тога мета напада у неокортикалним операцијама. Основни циљ тих напада јесте промена аксиолошке (вредносне) основе, а тиме и когнитивне компоненте моралне свести (сазнања о потреби и могућности успешне борбе). Емотивна компонента има негативни набој, а когнитивна (акционо-вољна) компонента пригушена је или је у супротности са интересима социјалне групе и друштва којима личност припада. У кризним и ратним ситуацијама повећава се значај моралне свести, која, због сплета различитих

околности и утицаја, може постати средство манипулације и извор дефетизма. У концепцијама неокортексног рата моралној свести придаје се велики значај. „Више вреди деморалисани војник него мртав војник, јер онај први шири панику око себе”.³⁾

Поред утицаја многобројних чинилаца, на морал, како појединца, тако и нације, који је веома битан за извођење било којег облика одбране, посебно утиче стање морално-психолошке свести која треба да поседује потребну критичност, самоконтролу и отпорност на утицаје који је слабе. Појединац (личност) то постиже јачањем личног идентитета, кроз непосредно учење, искуство и традицију. Тада се ствара здрав морал друштва као синтеза морала појединца, мада не као прост збир, већ као особено, то јест ново квалитативно својство. Постоје, међутим, и усмерени облици свести појединца, па и већих социјалних група, који су појединцима и групама, чак и нацијама, задати или наметнути ради контролисања и остваривања утицаја разних интересних група.

У такве интересне групе спадају, без икакве сумње, и секте. Такви усмерени облици свести садрже и патолошке сегменте, оличене у секташком идентитету, који је настао као последица психомутације која се одвија у сектама (култовима). Наиме, због психичког развитка појединца и његове свести ствара се могућност да он своје потврђивање потражи кроз секташки идентитет, којег није у стању да сагледа критички, већ га прихвата као свој нови идентитет. Патолошки облици индивидуалне свести разних социјалних група, не само у историји већ и данас, имају за циљ уништење индивидуалне свести, односно њено изобличавање. То је најчешће за последицу имало, и има, слабљење одређеног друштва и народа. Нема сумње да то посебно утиче на слабљење одбрамбене моћи читаве нације.⁴⁾ Секта, у принципу, у својим члановима не гаји никакав однос према отаџбини, њеној слободи, народима, нити према застави, грбу и другим државним знамењима. Тиме она код својих следбеника не

Размишљање једног обичног српског председника

развија ни позитивну свест према овим вредностима, а самим тим ни обавезу поштовања одређених законских прописа који се на њих односе. Секташ не жели да одслуша химну, одбија да поздравља заставу, скрнави националне светиње и друга национална обележја. Тиме не само што испољава своја, већ вређа и патриотска осећања других. Дакле, да би постали космополитски становници екстериторијалне апстрактне трансценденталне државе, следбеници секте морају изгубити патриотска осећања према својој отаџбини и њеним вредностима. У Муновој секти, на пример, сваке недеље, сваког првог у месецу и на сваки празник обавља се обред на којем се полагају завети. Чланови секте том приликом начине три велика поклоњења (лицем до земље) пред олтаром на којем се налази портрет корејског „предузетника“ (оснивач секте Мун) и понављају заклетву верности и покорности „богу своје истинитоме, оцу Муну, и својој истинској отаџбини, Кореји.“

Војни аналитичари процењују да и само постојање тако заслепљених и испрограмираних фанатика, за које ништа није немогућно и који су спремни да до краја следе захтеве својих вођа, представља врло озбиљну могућну опасност по безбедност једног друштва. Расположиви подаци поуздано указују на то да стратезима новог светског поретка секте служе као изузетно повољно средство за остваривање циљева. Наиме, без обзира на врсту и порекло, оне су под делимичном или потпуном контролом обавештајних служби једне или више држава. Највећи број секти настао је у САД под покровитељством ЦИА. Посредством њих остварују се разноврсни циљеви и интереси хегемонистичке политике САД. Постоје подаци да при Министарству одбране САД постоји одељење које усмерава рад секти. Познато је, на пример, да је Мун изнајмљивао своје следбенике за рат у Панаму, пошто су амерички војници одбили да извршавају одређене злочине, а извесне криминалне радње за потребе својих наручилаца мушкови обављају данас у миру. Та веза постаје све отворенија у новије време, када су откривене многобројне подривачке и криминалне делатности секти у појединим државама (Немачкој, Француској, Грчкој⁵⁾ Русији...), због чега су те организације стављене под посебан надзор, што наилази на отворено и оштро противљење САД.⁶⁾

Највећи део секти „пророка“, окултиста, „чудотвораца“, па чак и источњачких „гуруа“ увезен је на Запад. Све „рели-

гије“ – секте – из свих крајева света, у последње две деценије делују заједно у оквиру јединственог покрета нове светске духовности названог „ново доба“ - New Age, који има за циљ разарање историјских хришћанских (у нашем случају - православних) и цивилизацијских вредности, како би се створили услови за настанак и развој (назови) вредности „новог светског поретка“.

Секте јесу противници нација, јер денационализују своје следбенике. Секташу је ближи Кинез, Индус или Јапанац њихове „вере“ него припадник своје нације који је друге вере. Личност је у секти изложена психо-физичким и куртуролошким деформацијама и тиме се све више отуђује од своје нације. Без обзира на то што су страна тела на бићу српске духовности (и осталих традиционалних духовности народа и народности којима је Србија отаџбина), доказано је да секте могу утицати на губљење националног идентитета.

Захтеви да се заборави прошлост и да се покидају везе са својом традицијом заправо су потуљена и до појединости разрађена духовна пантомима одверавања/преверавања и однорађења, чији је циљ разарање моралне тачке ослонаца и спасоносне снаге традиције у духовној оријентацији личности, како би се потом лакше учврстила под кишобраном најразноврснијих обмана самозваних изабавитеља и месија.

(наставиће се)

Саветом за националну безбедност), а центар за Балкан (тј. за Грчку и Југославију) у Бечу, мада је тешко утврдити одакле и у ком правцу делују, јер често мењају седиште. Јеховини сведоци су секта настала у САД, у служби њихових политичких циљева. Седиште им је у Берклију (Њујорк). Не зна се тачно коме политички припадају, ко је врховни шеф, нити каква им је структура и организација, јер се састоје од много мањих секти. Веома су агресивни и опасни. Поједине земље деле на секције по принципу шаховске табле, о земљама, личностима и организацијама скупљају и компјутерски обрађују податке, а на челу секције је шеф – „лионир“. У САД су повезани са ЦИА и Саветом за националну безбедност, а чланови секте су истакнути појединци из разних америчких администрација. Делују у Европи, на Балкану. САД су званично захтевале од Грчке да Јеховиним сведоцима омогући несметан рад („Законска регулатива и третман верских секти у појединим европским земљама“, Савезно министарство за иностране послове, бр. 8754. 18. 8. 1994. године, стр. 2)

6) Ево шта о односу Вилијама Клинтонa према сајентологији кажу следећи подаци: Клинтон је својевремено имао сабног колегу који је био сајентолог. Клинтон каже да му се овај свидео и да га је веома поштовао. У разговору са глумцем Џоном Траволтом, иначе загриженим сајентологом, Клинтон је рекао да се у Немачкој према сајентолозима односе неправедно и да ће видети да се то среди. („For Bil, another satisfied customer“ „Тиме“, 22. 9. 1997. године, Превод са енглеског А. Сенић)

Фусноте:

- 1) Љубисављевић, „Дефетизам“, стр. 174.
- 2) Љубисављевић Благоје, пуковник „Гласине – средство психолошког рата“ „Војно дело“. Општевојни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 4-5/1998, јул-октобар 1998, стр. 126.
- 3) Љубисављевић, „Дефетизам“, стр. 179.
- 4) Више о томе: Глигорић, пуковник проф. Јован, „Верске секте и морал војске“, „Нови гласник“, војнострани интервјуовски часопис Војске Југославије. Година VI број 1, јануар - фебруар 1998, стр. 5-12.
- 5) Грчко министарство иностраних послова оцењује да има доста проблема у вези са активностима појединих верских секти, нарочито оних које уживају подршку и покровитељство политичких структура других држава, а пре свега САД. У том смислу као најопасније по друштво, државу, породицу и појединце издвајају се секте Пендалкостас (пентакосталци, прим. аут.), Јеховини сведоци и мормони. Чланови су фанатични, искључиви и непријатељски оријентисани према традиционалистичким православним земљама као што су Грчка и Југославија. Њихови следбеници припадају разним нацијама и нису опредељени национално, већ политички. Веома су агресивни. За своје проповеди траже посебне „собе“ за сваког члана и тако се инфилтрирају на ширим просторима урбаних центара и долазе у контакт са великим бројем људи. Центарала им је у САД (где су повезани са ЦИА и

САД отварају нова ратна жаришта

Криза око Ирана

Пише: Амцад Мигати

Светско јавно мњење још увек не може да заборави изазивање кризе око Ирака, која је срушила готово све принципе међународне правде и тежњу човечанства за демократијом и бољим животом. Ирачка криза показала је колико је опасна теорија о ограниченом суверенитету јер дозвољава водећим силама света да се мешају у унутрашње послове средњих и малих земаља, под различитим изговорима, користећи Уједињене нације и Савет безбедности (замишљен да сачува мир и стабилност у свету) као маску. Савет безбедности у ирачкој кризи је још једном показао да не уме да очува мир а о стабилности да се и не говори. Ирак је сада најнестабилнија земља у свету, са озбиљним знацима да ће постати највећа жртва тзв. новог светског поретка и његове глобалистичке политике. До ових закључака се долази на основу података о броју цивилних жртава, паду стандарда живота грађана, уништавању инфраструктуре државе, разбуктавању унутрашњих сукоба на разним основама итд.

Док САД полако али сигурно тону у ирачку мочвару, спас се тражи у пребацивању одговорности за ирачку кризу на суседне земље, пре свега Сирију и Иран. Наводно поменуте државе подржавају „терористе“, омогућавајући шверц оружја и новца за „сукобљене“ стране у Ираку. Међутим, поменута теза, према мишљењу многих аналитичара, не пије воду. Тако је на пример немачки криминалистички стручњак Јирген Кајн Колбе објавио у својој књизи „Досије убиства Ал Харирија – сакривање доказа у Либану“ да су за убиство бившег председника Либана Рафика Харирија одговорне обавештајне службе Израела и САД, а не Сирија, како је то тврдила Америка. Немачке наводе поткрепљују и нека друга сазнања. Наиме, поједини аналитичари тврде да је атентат према америчким замислима требало да оптужи Сирију и њеног савезника Иран да су центри за подржавање тероризма.

Што се тиче шверца оружја, ту су ствари мало другачије. Према наводима појединих медија, у њега је умешана баш она земља од које најчешће долазе оптужбе на рачун других. Светско јавно мњење остало је поприлично запањено када су поједини западни медији као што су британски „Индипендент“ и ВВС објавили да су САД шверцовале оружје из Босне (200.000 „калашњикова“) у Ирак! Пошто су ствари такве какве јесу (нимало повољне по Америку), САД траже начин да тежиште светске кризе из Ирака пребаце на други терен који им одавно прави сметње, тј. Иран.

Као што је познато, ирански сукоб са Америком датира још из времена њиховог савезништва са Шахом Резом Пahlaviјем. Како пише бивши шеф француске обавештајне службе Конт ди Манчиз у својој књизи „Четврти светски рат“, када су САД осетиле да губе утицај у Ирану (због погрешне политике шаха према свом народу), направиле су план да га замене. Долазак Хомеинија и успех Иранске револуције, САД су желеле да искористе за регионални сукоб између две најперспективније силе у том подручју, Ирака и Ирана. Пре тог корака, САД су се побринуле да поприлично заплаше остале заливске земље због наводне опасности коју им доноси Иранска револуција и тако збрину своју војну индустрију продајући поменутим земљама велике количине америчког оружја.

Ирачко-ирански сукоб замисљен је тако да државе униште једна другу и тиме ослабе свој утицај у региону а касније потпадну под патронат САД и њихових регионалних савезника. Због тога су САД у исто време оружјем и обавештајним подацима помагале обе стране. Светско јавно мњење још увек није заборавило аферу Иран гет.

На први поглед резултати сукоба су указивали на чињеницу да је Ирак успео да надмудри САД и из сукоба изађе са развијеном војном индустријом, која је требало да представља основ за свеопшти развитак ирачке државе. То је било сасвим довољно да САД крену у прављење завера и плано-

ва, како би ову државу уништиле и довеле је до садашњег стања.

Иранци су, међутим, поступили много мудрије, не обелодањујући податке о развоју своје војне индустрије. Америчка обавештајна служба очигледно није располагала валидним подацима о развоју војне индустрије Ирана. У својој наивности су ишли толико далеко да су чак склопили савез са ирачким политичким организацијама које су под иранским утицајем. Тај савез на југу Ирака, где Шиити чине већину, постоји и дан данас, додуше као темпирана бомба.

Ствари су се погоршале, и то драстично, када је Иран јавно започео тестирање на развијеном конвенционалном оружју. САД су се нашле у чуду. Такво тестирање ставља до знања да се Иран мора третирати као развијена регионална сила која може да угрози позиције Израела и Турске којима су Американци одредили позицију јединих сила у региону. Израел игра улогу америчког полицајца на Блиском истоку штитећи на тај начин њихов интерес а Турска треба да буде баријера између Западне Европе и Блиског истока.

Међутим, како конвенционално оружје не може да буде јак изговор да се светско јавно мњење окрене против Ирана, Американци су започели са жестокиим нападима на ирански нуклеарни програм. Нису помогла ни званична саопштења Ирана да је нуклеарни програм заправо мирнодопски програм којим ова држава жели да на најсавременијој технологији развије свој научни потенцијал. С друге стране, чак и ако тај програм има војну перспективу, Иран не може да га користи у региону јер би он представљао опасност и по сам Иран, његов народ и његове савезнике. У том погледу, занимљиво је, да нико не дира и чак ни не помишља да дискутује о израелском нуклеарном програму, који се такође

налази у том региону. Он је постао јавна тајна а озбиљни стручњаци сматрају да Израел поседује више од сто нуклеарних пројектила. Баш ових дана у јавност је доспела вест да су Израел и Јужноафричка Република још седамдесетих година прошлог века вршили нуклеарне пробе.

Међутим, због америчких стратешких интереса и ирачке мочваре у којој се ова земља заглибила, морала се створити звучна прича о великој опасности која вреба од Ирана, не би ли се „спречило“ да једна од земаља „осовине зла“ ојача своју одбрану и тако онемогући САД да је нападне када буду процениле да је то неопходно. У исто време јачање тензија иде на руку америчкој војној индустрији која продаје нове количине оружја иранским суседима у заливу, како би се тобоже заштитили од иранске опасности. Очекује се да ће поменута тензија изазвати хаос и на тржишту нафте и довести до новог скока цена, где би највећи профит имале управо америчке нафтне компаније, што би довело до смањења америчког губитка у Ирачком рату, који у буџету има ставку од 300 милијарди долара годишње.

Све поменуто може да се окарактерисе као део предратних игара које само помажу америчким стратешким интересима, односно уклањању свега што се Америци нађе на путу. Јер, уколико Иран постане перспективна регионална сила, ти исти амерички интереси задобиће озбиљан ударац. Једна таква регионална сила итекако може да промени сфере интереса и утицаја различитих великих сила као што су Русија и Европска унија и парира доминантном утицају САД на Блиском истоку и у Заливу. Потенцијална опасност по америчке претензије јавља се и у губитку позиције најуттицајнијег фактора на Каспијским језерима. Може ли то једна Америка себи дозволити?

Због свега тога пред аналитичарима се јавља озбиљно питање: да ли опасност по регион, па и читаво човечанство, заиста представља ирански нуклеарни програм или ту опасност представља америчко понашање, које је већ озбиљно уздрмало не само поменути регион, већ и светски мир?

Кина – земља великих бројки и контраста

• Где је најважнија економска бума Кине, чија је прошлогодишња стопа раста бруто производа била око девет одсто. Девизне резерве износиле су лане око 900 милијарди долара, а суфицит у размени са иностранством око 100 милијарди долара

Пише: Душан Радовановић

Набрајајући те и многе друге импресивне цифре, упућени аналитичари слажу се да је прави потез кинеска влада учинила када је крајем седамдесетих година одлучила да широм отвори врата иностраном, и пре свега западном капиталу, који је пред изазовом огромног кинеског тржишта и јефтине радне снаге похрлио да се што брже оплоди не обазирајући се на чињеницу да у најмногљуднијој земљи главну реч и данас има Комунистичка партија. Кинеско министарство трговине саопштило је да су директне иностране инвестиције у привреду за десет месеци прошле године достигле 48,4 милијарди долара, док су 2004. инострани инвеститори уложили свих 50.000 милијарди долара. Једино је сектор образовања и културе апсолутно „збрањена зона“ за инострани капитал.

Кина, за сада, није вољна да дозволи да штампа или електронски медији буду у рукама приватника. За разлику од привреде, где приватни сектор све више конкурише државним компанијама, у сектору медија не постоји ниједна приватна новина. У догледној будућности требало би очекивати, процењују у Свекинеском савезу новинара, да се појаве први приватни часописи који би се бавили културном проблематиком.

Ресорно министарство наводи да је у прошлој години кинеска влада до сада дала „зелено светло“ за више од 35.000 иностраних пројеката, што је за 0,48 одсто више него лане. Да би охрабрио улагања у овдашњу привреду, Пекинг је иностраним инвеститорима дао низ погодности – у првим годинама не плаћају порез, а фискалне олакшице посебно су стимулативне уколико се остварени профит не изнесе из Кине већ се поново уложи.

Упечатљив пример благодети коју је донела отвореност за прилив иностраног капитала је град Чангхо, смештен на делти Јангцеа, 160 километара јужно од Шангаја. Шесточлана делегација Савеза новинара Србије и Црне Горе, која је протеклог новембра боравила у Кини као гост Свекинеског савеза новинара, имала је прилику да, поред Пекинга и Шангаја, проведе три дана и у том, за кинеске појмове невеликом граду (3,5 милиона), који је влада одабрала да буде нека врста „експеримента у структуралним реформама земље“. У разговору са челним људима градске управе и водећим привредницима речено нам је да је то „први кинески град у који су ушли инострани инвеститори“ и до сада су уложили око 12 милијарди долара. Очекује се да ће доходак по глави становника у Чангхоу, насталом пре 2500 година, достићи крајем ове године четири хиљаде долара. Готово једна трећина националног дохотка града оствари се у приватном сектору.

Приликом посете компанији „Метлер – Толедо“, изграђеној 1987. године америчким капиталом, речено нам је да је 1999. године продата Швајцарцима и тада је кинески удео у

тој фирми са 51 сведен на само 22,8 одсто. „Швајцарци дају капитал, а ми радну снагу и земљиште и такав модел даје изванредне резултате“ каже Корона Чјау, представница за штампу компаније, чији ће укупни бруто производ ове године достићи милијарду долара, при чему се очекује профит од око 200 милиона долара.

Основни производи су мерни инструменти, од најмањих апотекарских до циновских ваги за тешке терете. Запошљава укупно 800 радника, од којих се 300 бави комерцијалом, а 200 развојем. Поред осталих погодности, сваки запослени има право на стамбени кредит, а ако у фирми ради више од десет година, може добити и два стамбена кредита уколико има пунолетну децу. Просечна плата на годишњем нивоу у тој профитабилној фирми износи 15.000 јуана (један евро вреди 9,2 јуана). Речено нам је да има и врхунских стручњака који годишње зараде десетоструко више.

Пеглање неравномерног развоја

Град Чангхоу, као и читава источна обала, припада економски развијеном истоку, док је друго, оно сиромашно лице Кине оличено у неразвијеном западном и средишњем де-

лу земље. Отуда ће у будућем развоју приоритет бити улагање у та подручја како би се смањило заостајање у односу на богати исток. У структуралним променама, чији је циљ и обуздавање прегрејане производње у појединим базичним индустријским гранама, предност ће имати компаније које троше мање енергената и не угрожавају човекову околину. Таква економска политика је разумљива и због чињенице да Кина своје огромне потребе за изворима енергије добрим делом задовољава увозом, пре свега из Русије. Кина је од пре две године други највећи светски увозник нафте. Њене компаније данас истражују налазишта нафте у Судану и Венецуели, а Кина се управо сврстала у једну од највећих аутомобилских индустрија у свету. Уз Индију, једина је земља у свету са енергетским системом у којем доминира угља, а у стварању енергије та сировина у Кини учествује са више од две трећине.

У настојању да смањи удео термоелектрана у снабдевању кинеских фабрика и домаћинства електричном енергијом, чиме би се у знатној мери заштитила и човекова околина, кинеска влада, на чијем је челу био Ли Пенг, започела је 1994. године изградњу највеће хидроцентрале на свету на реци Јангце. На грандиозној брани Санхија, или, у преводу са кинеског језика, брани „Три клисуре“, високој 185 метара и дугој око 2,3 километра, последње тоне бетона уграђене су 20. јуна ове године, а та церемонија директно је преношена на кинеској телевизији. Хидроцентрала на Јангцеу требало би да произведе прве киловате електричне енергије 2009. године, а током дванаестогодишње градње око 30.000 радника уградило је у брану укупно око 27 милиона кубних метара бетона.

Највећа хидроцентрала на свету производиће око 85 милијарди киловат часова електричне енергије годишње, што је равно капацитету 18 нуклеарних централа. Кинеске рачунице кажу да је њена изградња коштала око 24 милијарди долара, док западни извори процењују да је реч о око 40 до 50 милијарди долара. У гигантској водојази, дугој око 630 километара, са око 39,3 милијарди кубних метара воде, инсталвано је 26 огромних турбина, махом произведених у француском „Алстому“, од којих свака има по 3.300 тона.

Грандиозна брана „Три клисуре“, подигнута на реци Јангце у централном делу Кине, на неких 1.000 километара јужно од Шангаја, симболизује економску снагу најмногољудније земље света у 21. веку, која је након реформи 1978. године забележила прогрес без преседана. Прва маштања о пројекту изградње бране и хидроцентрале на Јангцеу датирају са почетка прошлог века, када је оснивач Кинеске републике Сан Јат Сен (1911) лансирао идеју да укrotи реку

која је периодично плавила милионе хектара проузрокујући смрт милиона људи. Та футуристичка визија изградње бране попут Великог кинеског зида инспирисала је многе кинеске државнике, а средином осамдесетих година постала је права опсесија кинеског премијера Ли Пенга. Он је доживео велико разочарање када је Државни савет 1989. године ставио петогодишњи мораториј на тај пројект.

Идеја је поново оживела после „Пекиншког пролећа“ и коначно је добила „зелено светло“ на заседању Националне скупштине 1992. године. Светска банка је, међутим, оцењујући да пројекат није реалан, одбила да учествује у изградњи највеће бране на свету. Међународне организације за заштиту човекове околине жестоко су критиковале изградњу такве бране, приговарајући да је веома ризично зајазити гигантску количину воде јер би евентуално пуцање бране погодило најмање 75 милиона кинеских житеља.

Предности овог пројекта, на које указују кинеске власти, значајне су и вишеструке. Пекинг истиче да ће најмоћнија светска хидроцентрала покривати око 2 одсто укупних потреба земље за електричном енергијом, што ће драстично смањити потрошњу угља, погубног за човекову околину.

Шангај – симбол кинеског просперитета

Кинези су радан и штедљив народ. Ако је веровати рачуницама педантних статистичара, од сваког зарађеног долара „остављају на страну“ чак 44 центи. Социјалне разлике између богатог, бројчано мањег слоја и огромне већине оних који живе скромно или на ивици сиромаштва, видљиве су на сваком кораку. На улицама Пекинга, Шангаја, Чангхоа и других кинеских градова више је нових него старих модела свакојаким светских произвођача аутомобила, али је исто тако у јутарњим и вечерњим часовима, у време доласка или повратка са посла, у саобраћају на стотине хиљада двоточкаша оних који себи само ту врсту превоза могу да приуште.

Једна од двеју кинеских пратиља, које су током десетодневног боравка српско-црногорске новинарске делегације у Кини све време биле са нама, 23-годишња Нкса Ванг, мада ради у престижном међународном одељењу Свекинеског савеза новинара, без икаквог комплекса каже да сваког дана долази и одлази са посла бициклом. Аутомобил још није купила јер је предност дала куповини стана. И њу, као и многе друге младе људе погодила је својевремена нужна и ригорозна одлука кинеских власти да ограничи огромни наталитет, па је одрасла као јединица. Са сетом каже да нема ни ујаке, стричеве или тетке, јер је ограничењем на једно дете по брачном пару погођена и претходна генерација.

Није све тако ружичасто у кинеској економији. И њу, попут многих других земаља, мучи велика незапосленост, инфлација, структурална неусклађеност и екстензивна производња. Према званичним кинеским изворима, негде око 4 одсто активног становништва је без посла, што, ако се има у виду укупан број становника од око 1,3 милијарди, значи да је „на белом хлебу“ више десетина милиона.

На улицама Пекинга, Чангхоа, Шангаја и других кинеских градова има сиротиње и просјачења. Било би и чудо да их нема, када се зна да је без посла више десетина милиона Кинеза. Погоотово што инострани посматрачи тврде да је више десетина милиона оних који живе на граници сиромаштва, јер месечно располажу са око 100 долара.

Домаћин олимпијских игара

Кина је, иначе, домаћин летњих олимпијских игара 2008. године, а да је тај досада највећи спортски спектакл у историји најмногољудније земље на прагу запажа се већ при доласку на пекиншки аеродром. На сваком кораку дочекују вас рекламе са пет препознатљивих олимпијских кругова.

На једном од пекиншких тргова постављен је сат који одбројава дане до почетка олимпијских игара.

Организациони комитет летњих олимпијских игара недавно је одабрао пет олимпијских маскота, такозвани „Буфу“, односно петоструку срећу, која је итекако важна у кинеској традицији, јер представља здравље, богатство, дуговечност, доброту и безболну смрт. На тај начин и пет олимпијских кругова, истичу кинески домаћини, имају специјално значење. Олимпијске маскоте су карикатуре панде, шарана, тибетанске антилопе, ластавице и олимпијске ватре, свака у боји једног олимпијског круга.

Градски оци Шангаја, који са 8.000 долара по глави и у много чему другом симболизују Кину 21. века, не крију очекивања да ће многи посетиоци летњих олимпијских игара наћи времена да виде и најмоћнији пословни и финансијски центар земље. Велелепни и модеран град, у којем стално живи 17 милиона људи, а преко дана нарасте за још 4 милиона посетилаца, фасцинира због чињенице да све бројке везане за тај мегаполис завршавају у складу са формулом великих бројева, што је основна карактеристика најнасељеније земље света, у којој се више него игде преплиће старо и ново, древно и модерно.

Без претензија да набројимо све оно због чега је тај град, који ће 2010. бити центар света, пошто ће се у њему те године одржати Светска изложба, за нашу новинарску делегацију представљао фасцинантно откривење, споменимо да је пре двадесет година Шен или Ху (тако Шангај скраћено називају Кинези), имао, на пример, само три зграде са више од двадесет спратова – данас их има више од 6.000, при чему највиша палата од 340 метара има 88 спратова.

Наши домаћини су нам рекли да је већ почела изградња новог облакодера, чија ће висина знатно надмашити сада највишу зграду у Шангају и имаће 101 спрат, чиме ће се уврстити међу највише зграде света. Пошто смо видели небројено многу нових насеља, мостова, надвожњака и других новосаграђених објеката у Пекингу, Шангају, Чангхоу и другим насељима дуж аутопута са четири траке у оба правца, којим смо путовали од Чангхоа до Шангаја, није нас зачудио ни податак да Кина троши 40 одсто светске производње цемента и готово исто толико светске производње челика.

Кина као светски изазов

Драматично брзи привредни раст Кине, којој уз раме иде и Индија, друга земља света по броју становника, био је свим довољан разлог да се два азијска економска циња нађу у центру пажње у књизи „Стање света 2006.“ коју је недавно приредио истраживачки тим Вашингтонског Института за посматрање света. Амерички стручњаци процењују да у будућности Русија вероватно неће бити главни ривал САД већ ће, како се очекује, то бити Кина. Пошто се с правом истиче да Кина и Индија представљају један од озбиљних изазова, ако не и најозбиљнији, са којим се свет данас суочава или ће се у блиској будућности тек суочити, закључује се да ће од односа те две азијске велесиле према екологији, коришћењу воде, енергије и хране зависити сутрашњица читаве планете. Избор је врло јасан: или ће те две земље бити у наредних неколико година права претња еколошкој и политичкој стабилности света, или ће баш оне представљати правац будућег развоја света заснован на ефикасним технологијама и бољем коришћењу природних ресурса.

Огромне потребе захуктале кинеске привреде за сировинама често изазивају потресе на светским берзама. Недавна најава владе у Пекингу да планира, на пример, стварање „прилично великих“ резерви уранијума потребних за постојеће и будуће нуклеарне електране, изазвала је велику узбуну у светским економским и политичким круговима. Поготову што је кинеска влада одлучила да, уз уранијум, повећа

и стратешке резерве бакра и алуминијума, као и мангана, хрома и калаја, што је знатно подигло цену свих тих метала на лондонској берзи.

Имајући у виду ту огромну жеђ кинеске привреде за сировинама, вашингтонски истраживачки тим посебно је поздравео чињеницу да у Пекингу, ипак, почиње да преовлађује свест да модел интензивног коришћења ресурса „не може да важи“ за 21. век. Као позитивни пример таквог опредељења наводи се податак да је Кина водећа земља света у соларној индустрији, којом се већ сада обезбеђује загревање воде за 35 милиона зграда у најмногуљуднијој земљи света.

Висока технологија све је присутнија у развоју Кине. Највећу атракцију у Шангају представља, на пример, воз „Маглев“, који лбди над магнетним јастучићима и прелази растојање од тридесет километара за 7 минута и 20 секунди, постигавши на пола пута максималну брзину од 430 километара на сат. Изграђен је прошле године по немачкој технологији и коштао је 1,2 милијарде долара.

Заштита културног наслеђа

Мада се у Шангају и даље руши старо и гради ново, многе зграде из прошлих векова сачуване су због стила и лепоте градње. Наши кинески домаћини сместили су нас у најстарији градски хотел „Јангце“, који по патини подсећа на београдску „Москву“. Изграђен је давне 1934. године, а у то време је био један од три највећа хотела у том делу Азије.

Стари део града, сачуван од зуба времена, саграђен у типичном кинеском стилу, претворен је у живописну тржницу под ведрим небом коју обавезно посети свако ко се овде нађе. Осим традиционалних кимона и друге одеће типичне за кинеску културу одевања, у великим робним кућама може се пазарити и гардероба најчувенијих светских кућа моде.

Шангај ноћу бљешти од стотина реклама најпознатијих светских фирми, а на централном градском шеталишту, које је велика пешачка зона, толико је светла да би у поноћ могли да уденете коначу у иглу. Наши домаћини тврде да само у централном делу највеће луке Кине има више од 10.000 иностраних представништава. Због изузетног економског значаја Шангај, као и Пекинг, Тјенџин и Чункинг, има статус провинције и налази се под директном управом централне кинеске владе. Чункинг је, иначе, највећи град Кине и има, према најновијим подацима, више од 30 милиона становника.

- За све послове који се добију од Министарства за капиталне инвестиције, обрачунава се ПДВ (Пола Дај Вељи).
- Нов слоган за кредите у Србији гласи: „Уђеш, изађеш и готов си”.
- У новинама наслов: „Енергична борба против глодара”. Да ли је новинар мислио на мишеве или министре.
- Најзад ће пољопривреди кренути. Ивана Дулић изгледа одлази са места министра.
- Ако Дулићка постане потпредседник Владе, биће то генетски модификована влада.
- Богдановић није могао у недељу да игра тенис. Кажу, боли га лакат. Ма боли њега лакат и за Београд и Београђане.
- Хороскоп за половину министара у српској влади гласи: „Звезде вам предвиђају рад у затвореном простору”.
- Санда Рашковић Ивић изјавила да ће око Косова и Метохије преговарати и са „црним ђаволом”. А она народна „Ко с ђаволом тикве сади”...
- Пужеви, кажу узгајивачи, победили климу. О томе да су победили и стандард грађана, не пише.
- Ове године ће индекс добити 56.000 нових студената. Исто толико свршених студената ће добити место на списку незапослених.
- Како нам је кренуло, ускоро ће нам радити једино Биро за незапослене.
- Па ко каже да Албанци нису спремни да помогну. Ето, ономад Милу похрлило из Албаније неколико десетина хиљада да гласа.
- Да ли ће после осамостаљења Црне Горе и министри у Србији моћи да добију радне визе?
- Охрабрујућа вест за многе из Владе Србије је да је Јоца Амстердам на слободи. Платио човек кауцију од 300.000 евра. Неки из владе већ припремају паре.
- То што се Ловћен недавно тресао, није био земљотрес. То се сироти Његош окреће у гробу због овога што Црногорци направише на референдуму.
- Вук се бори свим силама да остане министар иностраних послова. Осладило се човеку.
- Не знам зашто, али чим на телевизији видим бару са крокодилима, сетим се наше владе.
- У новинама вест: „Малолетници ухваћени у крађи”. Па наравно да ће их ухватити кад се мешају у посао Владе Србије.
- Кажу да Смиљко Костић прави нову странку (Воља народа). Колику ће странку направити, остаје да видимо. Колику је штету као градоначелник направио, Нишлије већ знају.
- Веља Илић за свој 55. рођендан летео изнад Чачка. Кад ће да лети са фотеље, видећемо.
- Бор се у првом кругу избора за градоначелника поделио. Пола је бирача гласало за Ранкића (Српска радикална странка) а пола за све остале.
- Ко каже да нико са српском личном картом није могао да гласа на референдуму. А Вукашин Мараш?

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је ошворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка
Девизни рачун: 908-20501-70;
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелџа

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелџа представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешелџ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелџа одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешелџ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешелџ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

